
AMATEURSKÝ OBČASNÍK

ZENROCKOVÝ

m&rko@viny

ROČNÍK 2 (XIV)

ČÍSLO 4

POZN.VYD.: JE JAPONSKÉ PÍSMENO »NO« A TAKÉ
2.PÁD (PŘIVLASTŇOVACÍ) »KOHU, ČEHO, ČÍ ?« HEČ!

TO ČEMU SE VYHNUL AMALGAM (TÍM ŽE ODMĚTL SLOVO JAKO PROSTŘEDEK KOMUNIKACE), ČPI ZE STRÁNKY TOHOTO AMATEURSKÉHO SPISOVÁNÍ. V TĚCHTO DOBÁCH JE PŘÍMO SKODLIVÉ VYJADROVAT SE PŘÍMO. UPŘÍMNOST A TAKTIKA "CO NA SRDCI TO NA JAZYKU A PSACÍM STROJI" JE DOBRÁ SNAD JEN PRO DĚTI (I TY JSOU ZA TO TRESTÁNY) A AMATEURY! AUTOCEN/ ZURA A ILUZORNÁ PŘEDSTAVA ŽE BY NĚKDO MOHL NĚKOHU O ČEMKOLIV PŘESVĚDČIT NUTÍ TY, KTERÍ MAJÍ CO ŘÍCI, ABY TO ŘIKALI NEPŘÍMO. SIFROVALI NĚJÍ (A POD) ŘÁDKY. ABY MLUVILI A PSALI SOUČASNÝMI DOBOVĚ A MÓDNĚ POUŽIVANÝMI TERMÍNY TAK, ABY TEN KDO HLEDÁ (A NE- DÁ SE ZPITOMĚT LESKLOU ORÁLKOU OFICIÁLNĚ ZPROSTŘETKOVÁVANÝCH INFORMACÍ NEBO NADOBRO ZASLEPIT PANUJÍCÍM SYSTÉMEM POTLACENÍ VESKÉRE INDIVIDUALITY), MOHL NALÉZT BUD KLÍČ K ROZLUŠTĚNÍ SĚ- LENÍ, A NEBO JEN PROSTĚ VYCITIT ŽE JE NĚCO SDBLÁVANO.

TI, KTERÍ DĚLAJÍ TU CHYBU, ŽE SE DAJÍ ČAPNOUT VÝRAZEM (JEDNÍM SLOVEM, PÓZOU? NĚOBVYKLE ÚKĚM PŘIROVNÁNÍM, ZDANLIVĚ PŘILÍŠNOU OTEVŘENOSTÍ), NIC NEPOCHOPILI. AŽ ČTOU NEBO NE, NIC SE NEŠTANE. IRONICKÝ NADHLED, PARAFRÁZOVÁNÍ, ZDANLIVĚ ZBYTČNĚ OSTŘE VÍRADY, TO VŠE JSOU PROSTŘEDKY? KTERÝMI AMATEUR PROVOKUJE, NĚNECHÁVÁ V NĚBEZPEČNĚM KLIDU, UČÍ POCHYBOVAT, NEZASTAVIT SE, NĚDAT SE NIKDY A NIKIM OBLAHOUIT. VĚDYCKY SLO A VĚDYCKY POUJDE O JEDINÉ: PĚNĚ ROZVINOUT LIDSKY DOKONALOU BYTOST V KAŽDĚM Z NÁS. ZACIT A DOKONCIT TO, CO V NÁS OBVYKLE POUŽIVÁNÍ SYSTÉM VZDĚLÁ- NÍ A VEDLÁVÁNÍ NĚJEN NĚROZVIJÍ, ALE PŘÍMO POTLACUJE. VYKUST V MAXIMÁLNĚ TOLERANTNÍ (A POMÁHÁJÍCÍ) ALE ZÁROVĚN PĚVNOU A NĚ- ÚSTUPNOU (V PŘÍPADĚ POTŘEBY BOJUJÍCÍ) BYTOST.

TENTO SVĚT (A NÁROD) JE OBLBOVÁN A BLENE STÁLE DOKONALEJÍ. AMATEUR JE TU MIMO JINĚ OD TOHO ABY UPOZORŇOVAL VAROVAL A UKA- ZOVAL VĚCI Z JINĚHO POHLĚDU. NĚNECHTE SE TĚDY SPLĚST TÍM CO ČTĚTE. VĚSTĚ ŽE VÍC JDE O TO PROČ ČTĚTE. NĚSUĐTE PODLE TOHO JAK, ALE SPÍŠE PROČ JE PSÁNO. NĚPLETTE SI PROSTŘEDKY K DOSAŽĚ- NÍ CÍLE ZA CÍL SAMOTNÍ.

PŮVODNĚ JSEM SI MYSLEL ŽE PO ČÍSLE 3 NASTANE DELŠÍ PAUZA, ALE KONCERT SKUPINY CASSIBER S CUTLĚREM A JEHO NÁVŠTĚVA VE SLOVENSKÉ ULICI POSKYTLI DOSTATEK MATERIÁLU JAK FOTOGRAFIC- KÉHO TAK SLOVNÍHO! A TAK DRŽTE V RUKOU ČTVRTÉ ČÍSLO OBČASNÍKU, TENTOKRÁT JIŽ S OHLÁŠENOU NOVOU PRVNÍ STRANOU. A JAK TO TAK VYPADÁ? KONCEM BRĚZNA SE KOHÁ NALSÍ ROČNÍK POKROVĚNO KOLOTOČE V OSTRAVĚ A TAK BUDE ZASE O ČEM PSÁT! NU, DO TOHO.

DOBROU CHUŤ A JĚŠTĚ LEPŠÍ ZAŽITÍ PŘEJE AMATEUR

A TAK SE TOHLE ČÍSLO JMENUJE **ROZHovor** A NĚJÍ TO JEN ROZHovor AMATEURA S DOTA/ ZOVANÝMI ALE I NEPŘÍMÝ DIALOG NĚKOLIKA GENERACÍ A DRUHŮ AUTORŮ I INTERPRETŮ, KTERÍ SE NIKDY NĚSEŠLI A NIKDY SE NĚSEJDOU A TO JE ŠKODA! DALŠÍ DOBA TEMNÁ V PRAZE, ONROZENÍ NA VENKOVĚ? STÁLE SE NĚCO DRŽE A ÚSPĚCH OBČASNÍKU NĚJEN TADY ALE HLAVNĚ V BENĚ OSTRAVĚ PARDUBICÍCH KLADNĚ AJ. NĚRJE A POVZBUDÍ! POKUD I VY MÁTE CHUŤ A TOUHU BÍT UVERĚJNĚN (a? DOBUČTE SVŮJ PŘÍSPĚVEK VE ČTYŘECH PŘOVĚDĚNÍCH NA ZNÁMOU ADRESU! NĚVYZĚDANĚ RUKOPISY SE RADOSTNĚ PŘIJÍMAJÍ A OČĚNUJÍ! UŽ SE TĚŠÍME? ANOJ!

Nostalgiická antirecense s lítostí že v Praze nehraje 100 kapel:

CASSIBER * CUTLER + comp.

Obyčejně si sedám k psacímu stroji hned po koncertu, abych se teple zachytil nejšhavější dojmy. Po příjemném večeru v Riegydku jsem neměl chuť šhavit klávesnicí. Jednak jsem se v průběhu večera ocitl na silní pohotovosti abych si nechal vytáhnout první kus nervu s pětiky vpravo dole, jednak nebylo co psát. Pravda, už jsem dlouho na scéně bigbýtu nebyl a třeba už nejsem takovej nadšenec; klidně jsem šel do peřin a dojmy s koncertu skupiny Cassiber jsem nechal hasky podusit ve vlastní štávě.

Když mi Chris Cutler posílal novoroční přání a psal o plánech na rok 1983, na prvním místě tam stále: koncertování s Cassiber. Samozřejmě, říkal jsem si, stýská se mi po "šivém" hraní. Heboť

co máše být životadárnějšího a inspirativnějšího pro tvářičho umělce a ideologa hnutí Rock In Oposition než koncert. Třeba i propadák a průser, protože jen ve styku s lidma je síla a lze z toho čerpat nejen "ideologicky", jak to po celá léta činí Chris Cutler, ale i hudebně, emočně, lidsky a charakterově. Pro tak skušeného muzikanta pak tyhle klady vždy a všude převáží veškeré zá-pory, kterých v takových případech (jako byl tenhle sekoí organi-zovaný minikoncert pro posvané a známé který samotné hudebníky stál 150 liber) je více než přehršle. Známý zvukový purista pak nejen že nevnímá příšerný zvuk, smatky svukačské až neobvyklé, smatky společenské a sociologické cizinci určitě protivné a ru-šící, muzikantské nepohodlí, potenciální nebespečí zásahu unifor-em, ale s chutí a gráci buší do bubnů pomalovaných už před dese-ti lety a vyřadí se sas jako kdysi, aho jo, to sme bývali mladí.

Do sálu ve kterém Špinavé sdi uvykly naslouchat spíše Wabi Ryvo-loví nebo Sdružení přátel humoru Š.O.U. se narvalo víc jak dvěstě rockuchtivých fajněmekrá, za stoly usadilo a pivo a víno konzumo-valo seskupení sekoionářských pohlavárů, na podium naskládalo něco stojánků na noty, síla klávesových nástrojů a bubnů, armáda sto-janů a mikrofonů, celé se to propletlo stovkami metrů šnůr a kabe-lů a hledalo se odkud by měl začít lést dobréj zvuk. Krůka jeden, ne a ne vylést. A tak napětí houstlo a opadlo, několik májčiek se upilo do dřimoty a Chadimovo sdružení šácků první komposiční tří-ďy Klementa Rockera zafoukalo něco komposic a la maminka se dívá jak doeruška spívá. Jasná ne-páka ale vata, aby se čekání vycpalo.

A tak jsem koukal na lidi a sjistil jsem letným pohledem, že vět-šinu tvoří ty tváře, které tvoří většinu na většině takových smob-ských akcích jako je Casanova na italský ambasádě, Malechovské hrátky na avantgardu, FAMUovské promítání krátkých hříček jen pro svané a vyvolené nebo vernisáž malostransky prošpejlovaných dvorků. Napadlo mne, že je to přece jen škoda, že tyhle akce jsou navlé-kány na ohlubivé šnárky těch kteří stejně už svou roli hrají dosti dlouho a své místo na uměleckém slunci už zaujali. Čtšlo by to mladou krev, třeba nepoučené naděence kteří to vesmou nebo nevez-mou, kteří jsou ale poli neoranými, neoploďnými, neosetými.

Navic byl můj příchod opepřen stáním ve frontě na schodech jestli se najde někdo kdo mne vpustí a když se našel, intermezsem Pavla Turnovského, který mě nechtěl pustit dovnitř šg nemám lístek. Červen v jeho tvářích a zavilý výraz síce svědčil o tom, že si vzpa-míná na těch pět letě které jsme spolu strávili v jednom skladu, na tu spoustu muziky kterou jsme tam vyposlouchali a na ty debaty o českém poseroutství a kondelíkovství a surrealismu a rocku a amatéraktví a nutnosti nebyť bhycen penězi, ale to mu nebránilo ve výkonu jeho čestné funkce pořadatele. Nakonec to vyřešil jakě takě (a visí mi bára ještě), ale radím ti, Pavle, takhle amateu-ra neporaziš. Pokud bys mš nadále ohtšl udšlovat lekce z malé čs. moci (už jednou jsi mš provedl něco podobného na koncertě Extempore v Čáslavské) nikdy nad Markem nezvitšziš. Co kdybys příště zavolal předem že se koná to a to a jestli choš a že budeš pro mne mít lístek? Pak se vyhneš nejen pobavenému pohledu amateura ale i staženému hrdlu a svednuté hledině adrenalinu i svědomí. *to uvažuj*

Koncert se mi líbil. Měl jsem tu výhodu, že na rozdíl oš několika mladých očekávatelů randálu veskrze rytmického jsem neočekával nic, ani avantgardu, ani světovou udšlost č. 1, ani sensaci. Dosta-lo se mi slušného bigbýtu výborných instrumentalistů. Sem tam bylo na talíři zbytečne moc oblohy (taky jsme kdysi dělali rámus-a říkali jsme tomu avantgarda - když jsme srovna nevěděli jak z toho ven a jak skončit), ale celek rozhodně stál za slyšení. Když jsem se pak vyptával těch kteří tam byli co oni na to, překvapením č. 1 pro mne byly násory na Cutlera jako vynikajícího bu-

Díky Vládko! Povídit se s bládel, jak je to. P.T. pod těly zbytků. Půviti skála

Koncert s tímto zvlášť otvřel individuál, jak je to dš.

benika. "Nehraje furt rovně jako všichni češi, nepravidelně vytváří velké plochy.." říkal jeden. "Je to nejlepší bubeník jakého jsem viděl" tvrdil druhý. A já nesohlasil, protože jsem viděl víc snahy než umění a nadšení než techniky. O to ale nejde. Otázka sni takto: co na tomto koncertu "komunikovalo" víc - vizuální dojem a jakási příchut' exotiky angličana a němců, nebo koncepce improvizace rocku a dědičství tvorby Henry Cow, Art Bears a jiných Frithů a Hodginsů?

Imed se reprobednana seděla jedna dívka a dva mladíci asi tak třetina věku, kteří v polovině zklamaně odešli protože "se to už nedalo poslouchat". Mě mého subjektivního dojmu třetina věku měla hlavy plné dřívějších článků Zuba a cedila tímhle nadbytečným sitem dojmy úterního večera v sadech Riegrových. Několik pomalovaných dívek afektovaně džezgymnastikovalo stejně jako kdyby hrál Totto Cutugno nebo Olympic. Přítomní aktivní rockeři poměřovali každý akord svým kytarovým uměním a sdviženě koutky úst oznamovaly - tohle umím taky, to nic není. Jen se musí navasbit tohle...ale ale, to bude zase rozlobených lidí, amatoure jeden.

Vášení pánové. Viděli jste stejně jako já standartní rock toho směru rocku kterému se říká RIO, Rock In Oposition. Nebyla to vícera ani cocovicka, byl to Cassiber. Chvilka se to příjemně poslouchalo, chvílema se to hesky rozjelo, chvílema to byl heškej rambajs. Hudebníkům samotným se odivně hrálo výborně a Cutler si asi oddechl protože určitě všem napovídal jaké je v Praze vynikající publikum. Měl svým způsobem pravdu a nesáleká na tom jestli šíp zasáhne desítku v terci opačným koncem.

Není akurátka čím poměřit, s čím srovnat, o co opřít. Bankovky které cizinci nabídli os. konzumentům naštěstí nebyly falešné, ale neskušného důvěřivce lehko napálit.

Kooperace a spolupráce mezi pianistou nad el. klavírem (a syntetizátorem, několika krabičkami a kasetákem s přednatocnými hluky) a bubeníkem Cutlerem prozradila ještě před rozhovorem, že tihle jsou motorem seskupení. Heine se muzikou žije, muziku píše a muzikou žije. Mě osobně se líbil nejvíc. Jassově školený dechář nádherně barvil a novovlnák a entertainer Christo svým projevem určitě inspiroval dav přítomných os. zpěváků nově založených kapel. Nic víc o nich neví. Nechtěl jsem se moč ptát Cutlera, protože chytil chřipku a já myslel, že vševěd Vloek se radostně podělí o znalosti na které má monopol ale ne obchod, jenže, prý nic neví. A místo aby na mne počkal jak bylo domluveno, o pár dní později se mi takticky vyhnul. Tak neví ani kolik desek Cassiber vydali, jak se našli, jak se jmenují. Vaří? Navaří.

Na schodech ve frontě se jeden známý (od vidění) zeptal: "Co ty tady, ty seš přeci nepřítel sekce?" Tak tedy:

- na koncertě Cutlera a spol. jsme si všichni rovni - organizátoři, písálkové, rockeři i fanové a pořadatelé: jsme publikum
- pokud někdo chce být nepřítel, má co chtít, protože jak se do lesa volá, tak se s něho ozývá. O dobrou věc stojí za to pohádat se.
- stádo ovcí (nebo krav) je bez dobrého hlídáčiho psa, který je řádně prožene, nevykonné, málo dojící, nepohyblivé a snadno zranitelné.
- jak jsem sděrasnil mockrát - nejsem nepřítel sekce, ale těch poměrů uvnitř sekce, které ji přivedly až do dnešního stavu který neodpovídá ani snům a ni plánům ani práci do ní vložené.

Týden se s týdnem sešel, pětka vpravo dole je otevřená ale nezalátaná protože chřipka si nevybírá, když Zub nepájouje desky a nedává informace tak si o ně napišu, ať žije dobrej bigbýt, howgh.

KONEČNĚ (POTVRZENĚ) MISTREM
(sen z 19.2.1983)

ZENŠEN

Jsem s Helenou někde v oisíně, ale je tam spousta známých, šla do kina a já měl přednášku o senu, jenže jsem spíše překládal protože češi to ode mne slyšet nechtěli, mysleli bláhově že se jim dostane lepších informací (za jejich těžce vydělaný dělnický penise) od nějaký němky, kterou jsem já přivedl k senu a které sice jezdi po Západě s přednáškou o senu, ale původně jsem myslel když mi psala že promítá diáky se senových klášterů že jsou to opravdový diáky, živí, ale ona jen přefotila pět obrázků s křížky kterou mám taky a pořídila dobře a tak jsem překládal a říkal jsem si nevádi, ti kteří opravdu chtějí něco vědět se stejně dřív či později dostanou až ke mně a ti kteří se spokojí s informacema s druhé a třetí ruky dostanou co zasluužej a nic víc.

Na pobřeží moře se odehrává natáčení nějakého filmu, dvě šenské hvězdy, Vanessa R. a Catherine D. nakládají malou jachtu, chvíli to vidím nějak shora, jako kameraman nebo producent, chvíli jsem dole s nima přímo v "sáběru". Hvězdám pomáhá nějaký děsně svalnatý a naclejovaný plavčík, najednou cítím že mne sesadu popadne, smáčkne, veliké a lehké hladké prsní svaly mi drtí záda, třepu nožičkami a všichni se smějou, štve mne to ale dělám jako že nác a oňám, až když stojím u zábradlí a koukám do vody vidím koutkem oka že se plavčík blíží a asi mě chce popadnout za kotník a přehodit do moře, uhnu, chytanu ho za prst a táhnu, mé bubenické prsty jsou silné (doma otevírám i ty nejneotevratelnější sklenice, savařovačky stě), táhnu a koukám, že kůže na silném hnědém prstu pracke, trhlina se rozšiřuje víc a víc, hřečky taky koukaj, on to je kyborg nebo android.

Večer jsme všichni shromáždění v hale, češi místo aby poslouchali program na sítra si domlouvaj nějaký kino a rušej, v tom přichází služba a hledá mne, dostávám nějaký podlouhlý balíček, rozbaluju a rozbaluju, umně japonsky důkladně je to role rucního slavnostní červenou pečeti označeného papíru, zástup kolem mne houstne, všichni jsou svědavi ož mi to přišlo, konečně vybalím velký papír s kaligrafií a pečeti mistra a vedle toho papír a na něm anglicky strojem natukané potvrzení o tom že mohu vyučovat sen a že se potvrzení vydává abych mohl bez překážek přednášet protože západní lidé jsou hodně nevěšvislí na titulech a potvrzeních. Usmívám se, smaším se nekouknout se vítězně na ty kolem, opatrně papír zase sbalím, i když ne tak dokonale jak byl předtím, a odcházím středem jakoby se nechumelilo.

revidován

PROČ JE AMALGAM AVANTGARDNÍ

AMALGAM 21½

aneb několik poznámek o tom, o čem lidé nevědí ale rádi si přečtou, aby měli i doma něco na špičce vývoje.

Koncert Amalgamu označený č. 21 a půl proběhl úspěšně, v našich norem dostatečným zvukem, a lidé to přijali vynikajícím způsobem a tleskali a tleskali. Na motivy I-Pingovských hexagramů č. 40 (blesk kontra věda) "Osvobození (nemám-li kam jít, pak návrat je sdar, spřehán-řák mugin-li ještě někde jít) který má tendenci ke změně v č. 64 (ohní věda), "před dokonáním". Ale o tom někdy jindy. Sitarista který měl Bailovi púžit hlasitější sitár se na vysvětlění rozdílů nejen k drncení ale i ku hře, takže poněkud mátl tablistu, který neslyšel Baila, bubenci se nerozehráli k obvyklým výkonům a v ránusu byli vždy rozhození, ale celkově jak zvukem, barvou nástrojů i exotikou jsme zvitěšili.

Týden před tím jsem dělal s Chrisem C. roshover (vis) a narazil na avantgardní pojetí skupiny Cassiber. Haha, říkal jsem si, tak to tedy znamená, že Amalgam je už několik let přímo na špičce vývoje nekonzformního rocku, i když to tak nevypadá a i když tady v Praze to nikde není schopni ocenit a ocenit (ač samozřejmě amateur na tohle ocenění kašle z vyseka).

Tak tedy jen tak namátkou shrnuji: již roky hraje Amalgam každý koncert jinak (nezávislý na monotónnosti a opotřebení nadšení hráčů). Již roky je každý koncert jakousi momentální improvizací na téma jen jednou načtené na skoušce (jediné), podle náčrtu který hráči dostanou až těsně před vystoupením. Takže ona nutnost dokonalého vzájemného poslechu a komunikace o které hovoří Cutler je zde běžnou věcí a ne avantgardou. Již roky jde v každém vystoupení Amalgamu o symbiózu několika "médii" (výtvarno, literárno či jiné kulturně anebo filosofické či mytologické). Již od začátku své existence Amalgam propaguje přímou komunikaci, předávání poselství, není hráči, kteří také právě "tvoří" a publikem, které je svědkem procesu tvorby. Již roky Amalgam řeší problém příjmu vyslaného signálu - aby byl nezkrácený. Potíže Cutlera a rockových kapel se zvukem jsou dostatečně známy. Amalgam část potíží obešel, část již vyřešil použitím nástrojů, důslednou akustikou a hraním bez aparatury kde se to jen dá. Atď. (Nebudu zde přeci vypisovat tajemství šéfkuchyně, že?)

Zen v téhle hudbě je přece jen cítit. Kočka či pes si instinktivně nevezmou do huby otrávenou nebo špatnou věc. Vědí co je pro ně dobré. Pokud možno čistá mysl hudebníka intuitivně ví co máš a co nemá hrát a tak dokáže-li muzikant zachovat svou mysl otevřenou pro hudbu a proces tvorby a vymést z nosku všechny námosy sbytec- ných přikazů, stylů, konvencí, mód, systémů a taktik, hraje-li upřímně a má-li co předat posluchačům, nemůže selhat, ať to publikum bere jakkoli (to je velice často jednoduše nepřipraveno na nový či netradiční způsob výrazu, a protože je výchovou donuceno reagovat jak si to přeje ti nahore, aniž to tuší; nebrání-li se, radná a reaguje ne na sebe, ale tak jak jim to bylo dovoleno, povoleno a předepsáno).

I to jak Amalgam zachází se slovy (pokud někdy, pak jen rozbit, destruovat, nenechat se spoutat) je, nebo určitě bude, avantgarda. Atď. (I Markovy Občasníky nejsou jen tak náhodně označeny popisem jeví a událostí). Někteří to už odhalili, na jiné to čeká: pod povrchem je spousta šprajců, drnců, hladců, píchaců, rozrušovačů svedeného otrokářského systému působení na magy, i ty rockové a sdělnivě dlouhověse nesvázané.

Tohle je sčtvr
a výtvarného
sála v městě
Dobříš,.

s vorničko
přetavy
Marie Kufrové.

CO DĚLÁ FRANK ZAPPA ?

Je pašák protože stále nasírá lidí.

A protože je výkonný jak ďábel...

- dirigoval Operu v San Franciscu
- dirigoval koncert s děl Vareseho a Weberna
(S Vareseem si dopisoval a má sarámovaný jeho poslední dopis před smrtí ve kterém ho Varese sve k sobě na návštěvu)
- hraje na kytaru (má jich 25 ač je nesbírá) kterou používal Jimmy Hendrix
- vůbec na kytary neovíčí, jen těsně před turné si něco vyskouší
- vydává komplet noty všeho co kdy nahrál
- nejvíc ho baví nahrávat
- 9.ledna 1984 předvede v Paříži koncert svých orchestrálních skladeb s velkým orchestrem
- v květnu vydá totálně soudobou technikou přetočené všechny své desky v pěti krabicích po sedmi elpičkách, při čemž vždy to sedmé bude jen s dosud nepublikovaných materiálů
- má na svých kytarách o pražev víc než je obvyklé
- hit Valley Girl (Loď přijede pozdě..) byl zásnemam jammu ve 3 hod. ráno a dcera M.ony tam žvatlá nesmysly, které američan a kalifornčan nepřeloží..

a tak nám náš svištětní spravodaj v této oblasti poskytuje exkluzivní informace:

americký	český význam
awesome	něco senza, něco co nelze popsat
bitcher	něco co je "cool", ohladné
bitcher twichen	vysoký kompliment
barf out	něco co je hnusný
beasty	někdo pro dívky ze SF valley sociálně i fyzicky nepřijatelný
billys	prachy
crispy	někdo mentálně vymazaný
dude	člověk "z údolí"
grody	hnusný, špinavý, ale také zbožňovaný
geeky	pitomost
killer	něco strašně dobrého
lame	blbost
shanky	něco co tě zajímá, co se líbí
tubular	tak dobrý až k neuvěření

NÁDEBNÝ A KOMPLEXNÍ SVĚT ČÍNSKÉHO PÍSMO

漢字

Jak možná netušíte, japonština používá čínských znaků, a dvou svých abeced, takže dohromady je nejtěšší řečí na světě, co do studia. O tom někdy jindy.

Listovat v čínském (nebo japonském znakovém) slovníku je nádherný systém, vynalézavost, funkčnost, všechno jedna básně. Znaky samotné představují symbol toho jak se čínané dívají na svět. Nikoli analýza, rozběr, systematické, ale pohled který chápe především celek a detail jako část celku. Nikdy ne detail vytržený z kontextu, ale vždy jako malinká část něčeho daleko širšího než člověk stačí obsáhnout. Vše souvisí se vším, do slova.

Znaky krásně ilustrují komplexnost a výtvarnou i poetickou hodnotu. Od nejjednodušších až po ty nejsložitější.

Jak to funguje? Především musím poznamenat, že děti se učí od 1. třídy rok po roku několik znaků (v 1. třídě 46. v 2. třídě až do č. 151, ve třetí do č. 338 atd.) až v šesté třídě musí znát základních 881 znaků, tzv. Tojokanšiki, ve které se píše běžné noviny. Celkem se běžně používá 1851 znaků. Takže každý absolvent školy (střední) si dokáže přečíst noviny, časopisy atd. Ale ne vědecká pojednání nebo odborné výrazy atd. Ty musí i on očit se slovníkem v ruce. Někdy se tiskne u neznámého nebo málo používaného znaku malinký japonský písmem čtení, takže si japonce přečte jak se znak čte a porozumí významu. Jinek řečeno, vzdělaný japonce si může číst v čínském tisku. Opačně, nákoliv. Japonština je docela jiná.

Základní znaky jsou docela jednoduché:

strom 木 člověk 人 voda 水 řeka 川 ruka 手

jenže mají většinou skrácené psaní aby se mohly používat i ve složitějších znacích.

木 人 水 手

Vypadá to asi takto:

člověk a strom=odpočívát 人 木 休 ruka a papír= dopis 手 紙 手紙

Další možnosti vyplývají z použití zákl. znaků ve více podobách, např.

žena 女 hádka 讒 bratrance 竟 soupeřít 競 strom les 木 森

Například znak pro dítě pod střeškou znamená "učit se". 子 宀 宇

Fráze pod střeškou - domov 宀 一 家 宇

Tím to ale teprve začíná. Například
 vozidlo, kolo ^{auto} ^{bicykl} (pohybovat se, ^{sdm})

車 自動車 自転車 動 自

Nebo: déšť ^{mrak} ^{snh} ^{elektřina} ^{telefon}
 雨 雲 雪 電 電話

kde den je japonskočínaké čtení znaku pro elektřinu, wa je čtení pro slovo, hovor.

Nádherným příkladem geniální komplexnosti a poetiky znakových mnohotvarů je např. výraz pro fotografii.

ucusu, kopírovat (čtení "ša") pravda, věrnost (čtení šin)

写 写真 真

Nebo hudba - skládající se se znaku pro "zvuk" (on) a "příjemný", libý (gaku)

音楽

Například všechny živé bytosti (světla, ptáci atd) mají ve znaku skrácenou psaní pro "che"n, energii".

pták (svět, plakat, kůň a s toho stanic (kdysi přepravní stanice koncových tras)
 鳥 鳴 馬 駅

Vzájemných souvislostí je řada a poetických možností ještě víc. Činnými znaky napsané básně skrývá oisinci netušené možnosti vztahů a symbolů mezi několika znaky a řádky. Nádherně.

I v překladu to někdy sni hezky. Nikdy to ale nevyjádří takové bohatství jako originál.

Systém slovníku je rozdělen do sad 214 základních znaků, tzv. radikálů, a podle počtu tahů v každém znaku a počtu odvozených složenin se dá každý znak jednoduše nalést. Například hledáme výraz pro znak označující i u nás známé umění ikebany.

活花 活 ^{ニ十千} 花
 V prvním znaku je radikál voda - a 6 tahů nás svede ke znaku pro ikiru, kacu, udržet naživu, oživit.

Společné tahy v druhém znaku - je jich 7 - a pod znakem kacu a číslicí 7 znak květu-hana, fonetické čtení "bana"

一十ナナサ花

a máme to. Jansé jak facka, že?

!!! to nejsou mrtvé písmeny latinky, to jsou samy pojmy mluvící a zpívající, vyrůstající z nehlubších kořenů významu každé věci, každé myšlenky, a s nejvyšším rozmachem obraznosti se stělesňující ve výmluvné, svrchované taha, jimiž jakoby posezákost se vyrovnávala s tajemstvím kosmickým. To nejsou prapouhé reklamní štíty, nýbrž transpozice posezákých, lidských pojmů do harmonie taha tak mnohotvárných jak mnohotvárný jest život. Ale to dovede pochopit jen ten kdo viděl tento udivující koncert nápisů na ulici Dálného Východu.

足 足 足

止

du. Tištěné texty nemohou podati ani vzdálené nápodobě toho kouzla a už chápou, proč Japonci mají i své božstvo krasopisu. Co jsou naši "malíři nápisů" proti zdejšímu umělcům kteří dávají pravýznam věcí a pojmů do těch klikyháků! Nic než lakýrníci a ti zdejší nic než básníci. Nelze se ani diviti, že v této zemi básně se posuzují i dle toho jakou kaligrafií byly psány. Každý ten ideograf, byť vyjadřující všední věc, je sám nevšedním výtvozem na němž nečetná generace pracovala vyvíjejíc s původního primitivního znaku posazenáhu vznešený symbol, plný nepopsatelné, neodolatelné krásy. Nemá divu že Japonci mají legendy vypracující o tom jak některé ty obzvláště půvabné ideografy stvořené tím nebo oním světcem kaligrafie ožily a sestoupily z nápisů aby pohovořily s obyčejnými smrtelníky....

水

油 油 油

...Japonci dávají se být puově schopnějšími přiblížit se duši věci než okcidentálci. Dovedou najít správné a zvláštní gesto pro každou substanci, každou linii. Nejednají s papírem jako by byl se železa a s kovem jako by byl s papírem, nebojí se barev ale dovedou je udržet v souladu, mají smysl pro architektoniku i drobných čar a křivek, řekl bych, že se vnašlejí do psychologie jednotlivých předmětů jako by byly osobnosti. Výsledek je ten že jejich písmo zdá se být hloučkem nahromaděných živých bytostí, i každé nahromadění třebas neživých předmětů má svou individuální živčnost, které nemají nikdy evropské a americké tovary. Ani sme nenapadne abych dával za svou osobu přednost japonské obuvi, ale nemohu uznati že ty evropské boty nakupené někde ve výkladu vypadají, žuše, jako boty v květinovém záhonu, kdežto ty gety, dřevěné opánky vedle něj jí gracióznost linie pro niž smysl ještě chybí našim vyrábětelům obuvi. I to přijde u nás časem, protože není příčiny, proč také bota a střevo by neměly být něčím krásným, ale faktum je, že my běloši jsme barbari kteří teprve začínají chápat možnost krásy i ve všedních a užitkových věcech, kdežto Japonci nikdy nedovedli udělati ani jediného předmětu používání pro běžného člověka aby v něm nebyla osobitá slícnost.

血

心

šet v souladu, mají smysl pro architektoniku i drobných čar a křivek, řekl bych, že se vnašlejí do psychologie jednotlivých předmětů jako by byly osobnosti. Výsledek je ten že jejich písmo zdá se být hloučkem nahromaděných živých bytostí, i každé nahromadění třebas neživých předmětů má svou individuální živčnost, které nemají nikdy evropské a americké tovary. Ani sme nenapadne abych dával za svou osobu přednost japonské obuvi, ale nemohu uznati že ty evropské boty nakupené někde ve výkladu vypadají, žuše, jako boty v květinovém záhonu, kdežto ty gety, dřevěné opánky vedle něj jí gracióznost linie pro niž smysl ještě chybí našim vyrábětelům obuvi. I to přijde u nás časem, protože není příčiny, proč také bota a střevo by neměly být něčím krásným, ale faktum je, že my běloši jsme barbari kteří teprve začínají chápat možnost krásy i ve všedních a užitkových věcech, kdežto Japonci nikdy nedovedli udělati ani jediného předmětu používání pro běžného člověka aby v něm nebyla osobitá slícnost.

救

山

jí gracióznost linie pro niž smysl ještě chybí našim vyrábětelům obuvi. I to přijde u nás časem, protože není příčiny, proč také bota a střevo by neměly být něčím krásným, ale faktum je, že my běloši jsme barbari kteří teprve začínají chápat možnost krásy i ve všedních a užitkových věcech, kdežto Japonci nikdy nedovedli udělati ani jediného předmětu používání pro běžného člověka aby v něm nebyla osobitá slícnost.

ŽŇAKY

Cutlerova chřipka přece jen sklátila vegetariána takže musel dva dny ležet ve Waršavě. Ale už je to O.K., Cutler píše články, text pro desku Frith & Cutler Live in Prague, tiskne obaly, připravuje velký koncert se skupinou a Frithem a DAGMAR z Moersu, Francie. Bude natočit nějakou filmovou hudbu s Lindsay Cooperovou. A stále nadšeněji poslouchá africkou pop hudbu!

Kapsy plné tisíců. Úplatky ve výši až 30 000 korun přijal za měsíc od vedoucích part přidružené výroby JZD Krtiř 31 letý Gustav S. z technických služeb v Bělíně. Pomocí úplatků si u něho party zajišťovaly přidělování atraktivní práce. (MF)

Poslechl jsem si LP Pražského výběru a označil ho za nejlepší desku historie ce. bigbítu. Ti blbeci, kdyby hráli a nepletli se do "politiky". Na tom mgf. pásku byla předtím nahrána Janis Joplinová a při jedné skladbě jsem se (dvakrát za sebou!!) dojetím s té nádhery, rosbrecel. Hurá.

...v současné době (hovoří generální prokurátor) stiháme odpovědné pracovníky jednoho podniku, který snad tři roky vyráběl smetky, samé smetky. Stojedno procento výrobků byly smetky, protože někdy se jim místo opravy vráceného kusu podařilo udělat další smetek. Lidé tam pracovali, mnohdy v obtížných podmínkách, existovala socialistické soutěžení, spracovával se materiál, cerpala energie, vyplácely mzdy a přitom nevznikala žádná nová hodnota. Škoda se odhaduje na 70 milionů. A ředitel říká - co jsem měl dělat, přece tu fabriku nesavfu. (MF)

Náš spravodaj z Přeloučska přijel s novými správami spotřebil popisem reakcí diváků na koncert Pražského výběru. Před rokem jen jediní souhlasili s amateurským odsouzením pozadí PV, nyní zase jen jediní opět naletěli, ostatní říkali houfem, dyk je to podvod...

V Porubě mne zastavil jeden hráč nové vlny a ptal se jak jsem to myslel s tím oláneckem o P.Výběru, že on to tak nevidí. Stálo pět minut a kroutil hlavou. I jeho dívka. I když i oni byli důležitě rozhořčení článkem v Tribuně a odsuzovali pisatele týmiž demagogickými výroky jaké používal on proti "nové" vlně ve starém obsahu. Ach ach, povzděchl si amateu, lidé jsou hloupi, klapky na mozcích a i když za to nemůžu, nemalost zákona neomlouvá.

...cesta vlakem cikánským pro apsteur proběhla dobře, sice ve spradu poněkud ale v pohodlí a jen se dvěma cigánska, to Jakub s Kohoutkem jeli v narvaném vojensky ožralém esalonu na ohodbičce až domů, ach. Ach, všichni gláva polní tráva, že, Jakube? Navíc houslista po jasmu s ČDG našel příjemně unaveně spít v restauraci a nepřišel na další dvě vystoupení které musel Boha přehrát sám.

Pětka vpravo dole byla vyvločkována a prý se za měsíc uvidí.

Druhý cílko Občasníku které bylo právě v době konání Folk kolotoce uvolněno folkovou sekoí vzbudilo nadšení a obdiv, třetí je zatím v šarlivém držení elity folkové sekce, těšení na čtvrté narůstá geometrickou řadou.

Po odchodu Kodyma, Opory sboru I. stupně s právem nosit Zlatou hvězdu, a při nemoci Šéfa služby je amateu vládcem nad prostorami Šternberského paláce a stovkami obrazů které jsou odhadem pojistěny tak na 100 milionů.

V prázdném domě s pěti okny, představující 5 smyslů, žije opice. Je velmi svědává, nepřetržitě poskakuje sam tam, vykukuje z oken. Opice, dříve žijící v džungli, je nyní sadžna do pevného světa tichého domu.

Svědává opice se probouzí se svého dřívějšího "zatmění", ale ne docela. Probouzí se jen aby zjistila že je ohycena a uvězněna v masivním domě s pěti okny. Zadne trpět klaustrofobií, nudí se jako za mřížemi v ZOO. To že byla zajata není to nejhorší; opice je fascinována představou zajetí. Fascinace je stále živější a je i důvodem toho že opice sestává všemžna. Opice se začíná bouřit, cítí, že se něco stále opakuje a začne být podrážděná. Práhne po zábavě. Zkoumá sdi domu, pokouší se uchopit ten prostor který jí obklopuje - buď ho odmítá nebo se ho snaží uchopit, vlastnit. V tom případě je to šádost. Snaží-li se pokopat a uniknout, postupně začne sdi a dům nenávidět. Opice se také může pokusit sdi a všemžni ignorovat, může hrát hlucou a němcou, netečnou k okolí.

Neví jak se do domu dostala a tak se domnívá že tam byly vědycky, zapominajíc, že ona sama přeměnila volný proctor za pevné sdivo. Cítí strukturu sdi, a to je druhá skandha, oitění. Když se vstahuje k domu v pojmech šádosti nebo nenávisti nebo ignorace, je to třetí skandha, vjemový impuls. Když vyvinula tyto tři spůsoby vstahu ke svému domu, opice začne dům "štitkovat" a kategorizovat: Tato je okno, tento kout je příjemný, tato sed me dšei a je škarvédá. To je čtvrtá skandha, pojeu. Vývoj těmito čtyřmi skandhami byl logický a předvídatelný, ale nyní se vše začíná bouřit. Vstupujeme do páté skandhy, do vědogi. Myšlenkový vzor je nepravdivý a nepředvídatelný, opice začíná spít, mít halucinace. Jinak řečeno, všemžni a událostem přikládá platnost a význam které nemají. Projektuje své verze události a vší do toho ce opravdu existuje a stává se tak pomohena do světa vlastní výroby, do světa konfliktních hodnot a domněnek. Halucinace je v tomto smyslu nesprávná interpretace věci a události, otoucí ve fenomenálním světě významy které tam ve skutečnosti nejsou.

Tohle tedy opice začíná prožívat na úrovni páté skandhy. Poté ce se marně pokoušela dostat se ven, začíná se cítit besmocná, sklícená a nezdravá. Je unavena a tak nechá mysl volně ce toulat a halucinovat. Toto je vytváření šestí "loka", říši.

V buddhismu je značné místo věnováno právě popisu těchto říši, pekelných bytostí, lidem žijícím v nebi, zvířat atd. Jsou to různé druhy projekcí, snových světů.

Když se garrně pokoušela uniknout klaustrofobii a bolesti, opice začíná toužit po něcm krásném a šádoucím. Jak první říši začíná projektovat říši bohů, devas, jakási "nebe", má o tom jak se prochází po krásných zahradách, houpe se na stromech plných ovoc, žije snadný a krásný život.

Poté začne halucinovat říši asurů, šarlivých bohů. Když má son o nebi, snaží se ho ochránit a uchovat navědy. Zadne trpět představou že se jí někdo bude pokoušet o nebe připravit, začíná šarlit. Je na sebe pyšná, těší se ze svého výtvaru božské říše ato jí zavede do šarlivosti říše asurů.

Potom ale začne potřebovat posensky vymezenou vlastnost těchto zkušeností, nějaké místo, kde by se mohla pohybovat mezi šarlivostí a pýchou a začne se cítit příjemně v "lidském" světě,

kde se vede pravidelný život a dělají se obyčejné věci. To je říše lidí. Jenže opice začne cítit, že je to příliš tupé, ne plynulé. Protože postupovala z říše bohů níže do říše hárlivých bohů a dále do říše lidí a halucinace začínají být prudší, strannější, tupější a těžší. Opice se roší do říše zvířat. Raději by se plazila nebo štkala nebo bucala než radovala z pýchy a závisti. To je jednoduchost zvířat. Procees se infenzifikuje a opice začne mít hlad, protože ve skutečnosti nechce sestupovat do nějakých nižších tříd. Ráda by se vrátila k radostem říše bohů; následkem toho začne pociťovat hlad a hlad, pocit nostalgie po tom o čem si pamatuje že jednou vlastnila. A to je říše hladových duchů, pretů. Nastane stráta víry a opice začne pochybovat o sobě a svém světě a začne bolestně reagovat. Všechno je strašná noční můra. Vždyť je to jen výplod opičího mozku, říká si, a snažně se nenávidět. To je sam o peklo, poslední z šestí říší. V průběhu celého vývoje opičího myšlení je opice plna diskursivního myšlení, představ, fantazií a celých myšlenkových vzorů. Od první skandhy byl její vývoj psychologické evoluce pravidelný a předvídatelný a každý následující na sebe navazoval jako tačky na střeše. Nyní je ale opice silně skazená a skomolená, protože mentální skládanka myslí náhle puká, myšlenkové vzory jsou nepravidelné, nepředvídatelné.

(Takto asi vypadá naše mysl, když se dostaneme k naukám o meditaci. Toto je místo, odkud musíme zacít svou praxi.)

Vždy je nutné nejprve mluvit o základu cesty, o smatenosti, dříve než začneme hovořit o osvobození a sebedě. Je třeba se postavit tváří v tvář faktům.)

Opice v říši pekla prožívá strašná muka. Prochází rozlehlými poli roslinového železa, je spoutána a označována železnými pruhy, je pečena v červených kójkách - tyto a jiné halucinace jsou srovnány v prostředí klaustrofobie a agrese. Opice se pokouší zabít nejen zdi a dům, vězení, ale i sama sebe, aby unikla mučení, ale její snaha je marná. Čím víc se o to pokouší, tím pavnější a silnější jsou zdi jejího vězení. Až jednou, unavená a vycerpaná agresí, opice zmlkne a přestane bojovat. Intenzita bolesti je menší, muka říše pekelné slabou a opice začíná relaxovat. Ráda spatří možnost větší otevřenosti, protorového způsobu existence. Hladově po tomto novém stavu a dostává se opět do říše hladových duchů. V říši pekla byla příliš zaměstnána než aby měla vůbec čas jen uvažovat o možnosti úlevy. Nyní prožívá velký hlad po něčem radostnějším a fantasíruje o tom jak ten hlad ukojit. V každé takové fantasii jí zasvitne možnost ukojení, sahá po ní a náhle je zklamána. Probudí se se snu. Hlad je tak silný že se nevzdá a znovu a znovu rostlouká fantasie a zaplétá se do sítě vztahů hádky a nenávisli. Trápení hladových duchů v jejich říši není ani tak bolestné z toho že nenacházejí to co chtějí, spíše je to hlad sám který způsobuje bolest. I kdyby opice našla horu potravy, buď by se jí ani nedotkla nebo by jí sekrála a chtěla další. To proto že je fascinována víc existencí hladu než jeho ukojením. Bolest a hlad říše hladových duchů i bolest pekla opici stále podněcuje a nakonec se spokojuje i s touto sice bolestnou ale přece jen jakousi "jistotou". Jenže potom začne cítit odpor i rezignaci zároveň. Začne se vzdávat intenzity hladu a relaxuje se dále do řady svykových odpovědí na svět. Ignoruje jiné, spoléhá se na stále tutéž skupinu odpovědí a reakcí a tak omezuje svůj svět. Pes se snaží všechno očichat, kecka nejeví zájem o televizi. To je říše zvířat, říše omezenosti. Opice je slepá

ke světu kolem ní a odmítá zkoumat nové území. Lno jen ke známým olům a je opojena bezpečím, důvěrným světem tvrdošijné omezenosti. Tato zvířecí říše je symbolizována pracem, které neobá na to jde-li k potravě blátem nebo vodou, jde a sebere všechno na co přijde.

Opice ale začne zjišťovat že své radosti a bolesti dokáže vybírat a může si je volit. Začne rozlišovat mezi příjemnou a nepříjemnou zkušeností ve smase maximalizovat příjemné a minimalizovat nepříjemné. To je říše člověka, říše rozlišující vědně. Opice se zastavuje a uvažuje co to je po oem sahá. Víc myslí a má tedy víc strach. Už nesáhá po všem bezvýšlenkovitě, srovnává, a rozhodne-li se že něco chce, snaží se toho zmocnit a vlastnit.

Jenže stále víc ví, že se může svým světem do jisté míry manipulovat, nemůže své radosti udržovat do nekonečna a nemůže mít vědycky to co právě chce. Občas onemocní, čeká ji smrt a předtím bolestně stáří. Začne tedy logicky uvažovat o existenci nějakého nebe bez bolesti. Ať už to bude nebe bez nemocí nebo nepřetržitě radosti, začíná se zabývat možností dosažení takového nebe. A je v říši hárlivých bohů, aturů. Opice smí o ideálních stavech které jsou nadřazeny radostem a bolestem tohoto světa, snaží se těchto stavů dosáhnout a v ome smase je posledně měření svého pokroku a srovnávání s pokroky jiných.

Má již větší schopnost soustředění a doinněji manipuluje svým světem než v říši lidí, ale tu může být vždy nejlepší, mistron situace, a sebou přináší i inkost a nejistotu. Nyní stále kontrolovat své dobyté území a bojovat o ně. Čím víc se žene za cílem tím je vzdálenější. Je chycena do sítě naplněných ideálů. Přesto se jí to ale může jednou podařit a opice je tím o oem guila. Milionářem nebo hlavním umělcem a pod.

Z počátku se bude cítit nejistě, ale postupně si na svou pozici svykne a zjistí, že to opravdu dokázala, že je v "nebi". Začne relaxovat, uoenovat se, vyhýbat nešedoucím věcem. Jako v hypnotickém stavu je v říši bohů, ve stavu blaženosti a pýchy. Těla bohů jsou vytvořena ze světla. Je to utopický svět jaký lidé očekávají že jednou nastane. Vše co opice slyší je sama hudba, cokoliv vidí je plné barev, všechno je přirozené. Opice objeví, že může postoupit ještě nad sayalové radosti a nad říši bohů, vstoupit do dhyány, do říše bez formy. Zjistí, že může dosáhnout čistě mentální radosti, že je schopna podržet svůj pocit pevnosti a rozšířit zdi svého vězení souvislým rozpětím až sdánlivě obsáhne celý vesmír oimě překoná změnu a smrt. Nejprve podléhá myšlence nemeseného proctzu, pozoruje ho, žíví se toutou zkušeností. Pak následuje stadium soustředění se na ideu nemeseného vědomí. Tedy neprodává jen na prostoru ale také na inteligenci. Takto ego ponoruje nemesený prostor a vědomí se svého stavu. Říše ega je plně rozvinuta a ani ome samo si nedokáže představit odkud kam až sahá. Ego se stává gigantickým zvířetem. Ego začíná ale strácat hranice své říše z dohledu a kdykoliv se snaží tyto hranice nějak definovat, má pocit, že část území stratilo. Přijde na to, že neexistuje způsob jak hranice své říše definovat a začne prodlévat na myšlenoe že samo sebe nepůže definovat, pojmenovat. Jenže pak zjistí, že i tato myšlenka na nedefinovatelnost je pojem, myšlenkou a vynoří se pojem na toto a ne ome. Touto myšlenkou na nemožnost cokoliv rozhodnout se ego žíví, je na ni pyšné a používá ji k udržení své kontinuity. Toto je nejvyšší úroveň koncentrace.

Opice tedy slyšela dosažení nejvyšší úrovně samsarické mysli, ale nepřekročila dualistickou logiku na niž dosažení závisí. Zdi opičího domu jsou stále pevné, stále mají vlastnost "jiného". Ona sama se stále zabývá zajišťováním a sdružováním sebe samé a stále je pevně ohyčena fixovanými ideami pejmů. Musí se stále ujišťovat o svém dosažení. Nříve či později se tento stav opotřebuje a opice začne upadat do paniky. Ohrožení vzrůstá, opice začne být vzrušitelná a vrhá se do říše bohů šarlivosti. Ale úzkost a závislost v této říši ji udolá a špice začne přemýšlet kde se stala chyba a tím se vrací do lidské říše. Jenže ta je plná bolesti a utrpení, smutek opice narůstá, ta prohá před svou váhavostí a padá ro říše zvířat, tam se plahočí a touží po jině tak vzdálené říši bohů. Opice fantazíruje stále víc, přepadá jí prudký hlad po radostech kterých nemůže dosáhnout a začne být agresivní a skončí to až v pekle. Takže opice znovu prošla celým koloběhem s pekla do nebe a zpět (samsara), kolem usilování, desiluze, odshovnění a bolesti.

Jak se má opice dostat z tohoto zdánlivě nekonečného koloběhu uvěznění? Jen v říši lidí se vyskytuje možnost zřetření karmického řetězce koloběhu samsara. Intelekt lidské říše a schopnost rozlišování dovoluje položit otázku po sylvu celého procesu usilování. Zde je možnost dotázat se proč je opice (člověk) posedlá vztahem k omukoliv, siskávkám, ochokoliv. Je třeba odhalit prostor ve kterém se tak namáhá, spatřit ironickou a humorou stránku neustálé usahy o něho, pochopit její nicotnost. Vyzrát se odhaleným hašucinacím, objevit, že nemusí vyskocit z okna nebo lézat sdi aby unikla vězení. Poznat, že může kdykoliv okny či sdi projít.

Je třeba konstatovat, že aby se člověk (opice) osvobodil se svého vězení, musí se vzdát nejprve ambice uniknout a přijmout sdi takové jaké jsou.

Pro tuhle neurotickou opici je forma opravdu pevná a těžká. Opice je jí posedlá a forma jí nedovoluje vidět jiným způsobem. Je příliš namáhána posilováním vlastní existence, nikdy si nedovolí přestávku, nemá proto žádný čas vidět jiné aspekty, z jiné úrovně, jiného úhu. Z hlediska této opice je smatenost skutečná. Máte-li strašidelný sen, je v tom okamžiku skutečný, čisivý. Naopak, díváte-li se na něj zpětně, zjistíte, že byl jen a jen sen. Nelze používat dva způsoby nazírání současně. Nejprve musíte dokonale vidět smatený pocit abyste ho pochopili, abyste ho prohlédli, abyste zjistili jeho absurditu.

(Trungpa Rimpoče byl nucen za čínské okupace Tibet opustit, dva roky žil v Indii, ale pak odejel do USA, kde založil Naropa Institut a terapeutickou společnost. Kromě toho studoval v Oxfordu psychologii a zasněvací náboženství. Středisko Samye Ling ve Skotsku bylo vůbec prvním střediskem pro studium tibetského buddhismu na západní polokouli. Uvedená část je z cyklu přednášek pronesených kolem roku 1970 v Boulderu v Coloradu.)

Všechny cesty vedou do říam. Uvádím ukásku tibetského buddhismu, v níž pod nánosem podivně mystických příkazů a zdánlivě sbytečně religiálních pokynů leží klíče k osobním zkušenostem které mohou /i když nemusí/ změnit váš život stejně jako dávka LSD. Zkuste to.

POZDRAV Z TIBETU

Jedním z nejdůležitějších aspektů cesty adepta jógy do hlubin svého podvědomí je poznání nicotnosti, pomíjivosti a prázdnoty života a všeho čemu on přikládá důležitost. Vynkoušejte si jedno pěkné meditační cvičení na toto téma:

Představ si sebe jako Vadžra-jóginu. Je zářivě rudě zbarvena jako pspraky rubínů. Má jednu tvář, dvě ruce, tři oči. Pravice mává nad hlavou jiskřivě zahnutým nožem který odstne všechny myšlenky varušující vědomí. Levice drží krvi naplněnou lidskou lebku. Na hlavě má korunu pěti dalších lebek a náhrdelník tvoří dalších 50 lebek. rod pasí má dlouhou hůl. Pravou nohu má ohnutou a pozvednutou jako by v tanci, levou stojí na prsou ležícího lidského těla. Píamny soustředí září kolem.

Představ si sebe jako tuto postavu. Vně je to bohyně, uvnitř prázdná socha, průhledná, zářící. Představ si to ve velikosti svého těla. Pak svou představu světs do velikosti domu. Potom do velikosti hory. Potom země. Zvětš tuto představu do velikosti vesmíru. Soustřed na to všechny svou pozornost.

Nech představu zvolna zmenšovat, ale zachovávej si ostrost vidění do nejmenších detailů. Zmenšuj představu dále a dále až do velikosti sezamového zrnka. Potom ji zmenš ještě víc. A soustřed se na ni celou svou pozorností.

Náděrné, že? Samozřejmě, nemusíte si představovat Vadžra jóginu, ale cokoliv. Jednodušší poslouchá lépe. Přesto ale má tibetská symbolika něco do sebe. Vadžra jóginu symbolizuje bytost cvičící jógu formou odříkání. Odříkání samo je symbolizováno onou lidskou lebkou a plněnou krvi. Lebkový náhrdelník symbolizuje vzdání se věčného kola samsarického bytí, závislého na živí a činech pocházejících z impulsů přemáhajících člověka na úrovni jeho vědomí a myšlení. Padesát hlav symbolizuje padesát slabik sanskrtské abecedy jichž se v józe usívá k mystickému oživení člověka. Vadžrajóginu symbolizuje nejkrajnější zřeknutí se světa a ovládnutí strachu před smrtí. Šest jejích šperků představuje šest nejvyšších ctností /paramitas/ nezbytných pro dosažení buddhovství. Tím že stojí na lidském těle symbolizuje jeho ovládnutí, atd. atd. Ti to maj vykoumaný, co? Takže honem zapomenete na štabajnu jóginu a meditujte na sebe nebo ko li nebo jabko.

Jiným nádherným meditačním cvičením je vidění nervového systému jako prázdnoty:

Představ si se tyou páteří od temene hlavy až ke kostřci vede dutá trubka /tibetská je rudá jako rozpuštěný lak a dutá jako srolovaný papír/. Pak tu- to představu zvětš do velikosti hole, potom do velikosti sloupu, domu, hory, krajiny, pevniny, země a celého vesmí- ru. Soustřed se na tuto představu. Pak ji zmenšuj až do celikosti sesamo- vého zrčka, jakoby ústřední nerv pro- cházející vaší páteří byl silný jen jako lidský vlas. Soustřed se na tuto představu.

Zvětšování a zmenšování představu sebe sama symbolizuje duchovní dýchání. O problém ústředního nervového provazce v páteří, sušum- ny je na celé vědecké pojednání. Imaginační manipulace v těchto oblastech jsou někdy i docela nebezpečné, především pro praxi nepřipravené nadšence, a tak pozor. Nechte indům co jejich jest. Pokud byste přece jen chtěli za vlastní těla zakusit podivných sdělitků které vám je schopno připravit vaše civilizací tak zaneš- bávané tělo, skuste hatha jógu v některém kursu. Překonejte první cetych a dejte se i do pránajámy, do dechových cvičení. Zjistíte na co vlastně máte plíce a břicho a že jste dosud nedýchali ale živořili. Tisíce děkovných dopisů!

Konec ukázky tibetské jógy s komentářem pro vyskousění p.t. čtenářů a čtenářek.

ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN

Studentu Dogenovi doporučili aby vykonal dlouhou cestu potulného mnicha po vsdílenných klášterech. Dogen byl trošku sklaman, proto- že nechtěl přerušovat několikaměsíční studia. Požádal proto svého v segu pokročilejšího přítele Sogana, aby šel s ním: "Dovol se a pojed se mnou..je toho tolik co se ještě musím naučit a když půjde- me spolu, můžeme si cestou povídat a já se tak budu učit." "Dobrá", řekl Sogen, "ale dovol mi septat se: když máš hlad, co ti pomůže když se já najím? Když budou tvé nohy unaveny, co ti pomůže když já půjdu vozele dál? Když bude tvůj mchář plný, co ti pomá- že když se já vyčurám?"

ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN

Butaugen říkalval svým žákům: Každý z vás má pár očí ale viděli jste vůbec kdy něco doopravdy? Každý z vás má pár uší, ale slyšeli jste jimi někdy? Každý z vás má ústa, ale řekli jste vůbec kdy něco? Ne ne, kdepak. Nikdy jste neviděli, nikdy jste neslyšeli, nikdy šet nemluvili! Jenže, v tom případě, odkud se vsaly všechny ty barvy, tvary, zvuky, vůně?

ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN ZEN

Přestože nemám valné mínění o úrovni šs. literární produkce posledních deseti a více let, sledují ji. Samozřejmě nestojí za ty peníze a tak si vždycky půl roku počkám a pak si to pročtu- tu půjčený s knihovny. Sledují také denní tisk. Nemůžu být bez informací a dokážu číst mezi řádkama. Navíc mám čas prolistovat knihy a rássem vyhmátnou nejlepší pasáž nebo největší průser (to castěji). Prolistuju novinama a ocituju kolegům v práci srovná tu správku, kterou oni hledají hodinu. (Zeptejte se nočních hlídačů v NG, tisíce potvrzujících svědectví!)

Potěšil mne i Cutler když jsem s něho vytáhl že také pravidel- ně sleduje nejen denní tisk ale i literatura a jiné tištěné materiály, chodí do knihovny poblíž svého bydliště a tráví tam dost volného času.

Václav DUŠEK - Lovec štěstí (čs 1980)

UKÁZKA

(On, hrdina, je recidivista a pijan, nabalí si cikanku, pohy- buje se mezi vyzlákama, je kamarád pasáku a překupníků s ná- radními dílami do sut, to vše v hlubokém reálném socialismu)

...nás bylo doma šest, sery se mi vdaly, prej dobře. Možná jo, mají svy kvartýry, práci...No, jeden brácha se vyučil čičníkem, a mladší je doktor...A viš co je zajímavý? On mesi nima není žádný rosdil, vole. Oba kradou, aby se měli dobře...Jenže lidi je už vsali, rozumíš. Oni jsou někde, kdešto já, já jsem oby- cejnej kriminálník.. a přitom máj brácha si nakradl na barák, každej rok si jezdiopalovat drčku k jinýmu moři a žustí pracha- ma.. a brácha doktor, ten má u pláště našitý dost velký kapsy, aby mu do nich kapaly prachy samy.. A ti dva pitomci se nenávi- džj, protože každej chce mít víc než má ten druhoj. Flahecej se se prachama celý léta a lidi jim to baštěj..v jedom jsou stej- ný, nemám jim přijít na oči, zdiskreditoval bych je v očích veřejnosti, vole...To se poseru, jestli jsou mi bráčové taky veřejnost!

(str.120.121)

..mohl jsem jen tužit že Malibo pracuje pod dohledem Grisslyho. Bělá ekonoma holkám, plánuje jim hotely, mužáký, stanovil tazú, nezapomíná strhávat daně s příjmu. Zdálo se že se modernizovali. Opatřili holkám byty, telefony..to už nejsou ubohý šlapky, co se musí dělit s portýrem, čičníkem, co se musely třást že je v ho- telový posteli překvapí štára a půjdou přej soud. Mají svy sa- městnání, byt, v domě slušnou pověst dámsček, které ráno vypad- nou do práce a navečer se vrátí; copak je něco slýho že mají přítele...

(str. 146)

..kdyby mi někde vyprávěl o takový chalupě, poslal bych ho do háje...a tedko jí mám před sebou, a patří Brisslymu, tomu grás- lovi...vrata stodoly dokořán, cumák volkwagenu trčí na louku. Chalupa namalovaná jako do výpravního filmu; stranou bazén, vel- ký bazén. Pod slunečnickem Malambo, v bazénu Grásaly, Janinka a Ingrid. Všichni bez plavek...

(str. 150)

..je mísmutno s lidi jak k sobě mají daleko.Udělaj si kolem baráků ploty, smolí prachy aby měli na autáky, ohájdy, chalupy. Když jezili do zoo, jeli na Sásvu..a najednou musí jezdit autem, a pokud možno nejdražším, posadí se ve svy chatě, okžalo mají plot, nacpávají se krádem a pitím, a pak shání okopy, le- penku, zárubně a křosetové mísy, je potřeba obstarat si kořich na zimu a udělat bazén, škudlit prachy shánět fomesníky a pro- tekce v krámu a u doktora...

(str.191)

VÍPISKY Z ČETBY TISKU

..v této souvislosti mne napadá, že i FOMA vyvinula cosi co by se dalo nazvat T-arnem. Ne, netrám na tom že srno nové sedmadvacítky je přesně velké jako tabletka aspirinu. Naopak, jeho srno je mnohem menší než tabletky aspirinu. Je však jisté, že si na tabletku aspirinu vzpomenu vždycky když se dívám na fotografie pořizené na materiál Foma, citlivost 27 Din.

Foma přišla se svou sedmadvacítkou bezmála dvacet let po ERWA.. ale přiznám se, že bych raději sástal v temné komoře o ty tři minuty déle pokud by výsledkem mého počínání byl snímek který by vypadal jako fotografie a ne jako pompejanská mozaika. Novou sedmadvacítkou nás Foma vrátila do dob malířů pointilistů kteří obrazy nemalovali nýbrž puntákovali. Škoda. Nebožka třicítka, když se povedla (i takové případy se stávají), měla srnisko příjemné, netabletkové..čest její památce.

Ondřej Neff, Mladá fronta 12.3.)

Nakonec přijalo shromáždění největším potleskem slova jednoho z uznávaných odborníků: "Jsem porodníkem třicet let ale až dnes jsem se dověděl že jsem také třicet let násilníkem. Není to příjemné zjištění, ale větší chyba by byla takové přiznání si zamíchat.."

(článek o porodu podle Lebovera, MF 12.3.)

atomové elektrárny jsou naprosto bezpečné...

- reaktor první jaderné elektrárny je už několik let odstaven, pro havárii, a bude to trvat ještě dvacet let než se bude moci rozebrat.. (odpovědi odborníků na otázky o jaderném programu v rámci Volné tribuny v ČS televizi, sač. března 1983)

..auta nám hitavě ukusují z kyalického koláče. Exhlaťady nad námi vyrobily pokličku z dýmu, nad ní je dobrý vzduch s 21% kyslíkem, ale nemáše dolů, takže pod pokličkou se převalují sloučeniny olova, kyalicovník uhličitý, rakovinotvorné uhlovodíky, jezdi tu auta, Mijí lidé. Nejtlustší klobouk leží nad Prahou. Žije tá 7 % obyvatel republiky ale jezdi 15% všech vozů. Mnohými ulicemi projde za hodinu až 1400 vozů, což je zhruba o 500% víc než povoluje norma růstu kyalicovníku uhličitého...

(Dýcháme totéž co auta, V.Kovářík, MF 5.3.1983)

Hávyet bez musiky. Mírášbí pult, pět elektronických bubnů a čtyři činely v hodnotě nejméně 10 000 Kčs se pokusil převést celnicí na Polnavě 39letý hudebník z L. pniku n/B..

(MF 8.3.1983)

Ve zprávě o stavu socialistické sákonnosti SNR se objevilo několik sévažných porušení státní a pracovní disciplíny..Např. bývalý ředitel CHEJD Bratislava a jeho podržisení nakoupil za devizové prostředky určené na nákup výrob. zařízení sakačky na trávu a pod. Vedoucí pracovník Matadora Bratislava podobně zakoupil hrací skřín a hudební zařízení v ceně 23000 marek. V Závodech výpočetní techniky se pohřešuje 42,5 kg stříbra, v Tesle Stropkov 60 kg stříbra... (Když chybí kontrola, MF 8.2.1983)

..jako příklad extrémně decentralisované firmy uvedli H.Lindert a H.Lundgren (švédsko) firmu která vyrábí autopříslušenství a má na 9400 zaměstnanců jen čtyři pracovníky vedení - ředitele, jeho sekretářku, obytáře a účetního.(Progres 5/83)

Echo amateurovo, viz 431088 ze sekce jazzové:

Vážený příteli,

díky za recenzi Hráška and Co na Slánských jazzových dnech. Vždy jsem se řídil Dalího nákovem "jen ať se mluví o Markovi i kdyby se o něm mělo mluvit dobře". Ve zmíněném článku se píše dobře, ale špatně. Jmenuji se sice Vlastimil Marek, ale nejsem "ing." Navíc se stále shusta podepisuji MAREK a jen na těch psacích strojích které nemají "g" jsem /asi třikrát v životě/ použil "paragraf". Jenže jak vidíte, to není to pravé vořechové sě cizinci vtípa nerozumí a čtou to "em and rak", češi kteří umějí psát na stroji a jsou případně anglosasky vzděláni pochopili snahu o rádobu vtípnou grafickou "marku" čili značku alias vísáčku kvality. Tedy pro upřesnění ještě jednou opakuji - Marek.

Dále bych Vás chtěl upozornit na to, že když se hraje na indické bubínky tabla, sedí se u toho se skříženými nohama tak, aby tyto zaujímaly co nejmenší prostor. Kromě toho, že se sedává na koberečku /aby tabla neujižděly a aby bubnické sadky něco nechytily z věčně ušmudlaných českých prken které neznamenají ani svět ani čest či slávu/, musí se tablista zout, zvláště z bot vysokých nebo s vysokými podpatky. Nikoliv šou a "čarina", ale nutnost a účel který svítí prostředky.

Šrovna tak s pudrováním. Blány na bubincích jsou přírodní a velice náklivé na vlhkost v ovzduší i přímo na rukou hráčových. Špocené ruce - skáza tabel a ani jeden kloudný tón. Proto si tablisté pudrují ruce i blány svých bubnů. Indové mají speciální pudr, Marek Sypsi. Takže když za časů jejího jazzového veličenstva Sekce Amalgam hrál v Radiopaláci a v recenzi pak byl amateur pokáran kritika za přehnanou suverenitu a sbytečné na efekt dvojitě práškování tablas, byla to nespravedlnost. Marek tehdy nejen že nebyl suverén, ale trémou se mu tak spótily ruce že stačily zničit jeden nános pudru ještě dřív než vůbec byla možnost něco zabubnovat a tak muselo přijít ono "druhé práškování". Vidíte příteli, z těchto drobností, nedorozumění a neporozumění se rodí drobné české nenávisti, záště a nepřející pomlouvání, tak hojně se vyskytující v rockových i jazzových kruzích pražských. Musím ale uzna t, že na scéně brněnské a bratislavské není tento jev tak rozšířen jak by se dalo předpokládat. Proč, to nevím. Snaž tím se tam dole se lidi dokáží společně ožrat vínem.

Tolik tedy na vysvětlenou. Jinak ale všechna čest, z Vašeho psaní číší radost /nejen ze života/ a tak jsem byl v. lmi překvapen, když mi ihned volali známí že prý mě někdo posluvil /! / v časopise jazzové sekce. Tralala, řekl jsem, naopak, dyk to je hezky a mile napsané...

A napadá mne: protože takových květinak, scénopných ironickeho nahladu, nakvete v téhle zahrádce právě přespřilíš, chtělo by, to uspořádat i./ustavující/ sjezd individualit v Jazzu a Rocku. Řekně na neutrální půdě a stačil by jeden večer protože tolik geniů na tak malém prostoru by rozhodně vedlo k překročení kritické masy IQ a případný výbuch by rozhodně nepřispěl dalšímu vývoji čs. tvorby na tak abstraktním poli jakým je hudba. Ať Mijí Pepíci a humor a free hraní. To Vám přeju. Já.

MAREK

Ukázka současného zenu! Ukázka současného zenu! Ukázka zenu!

CO JE TO VÍRA ?

Na cestě Evropou na jaře 1978 hovořil korejský zenový mistr Seung Sahn s malou skupinou žáků o koanech. V Západním Berlíně s ním měla Diana Clarková / nyní vedoucí zenového centra v San Franciscu / tento rozhovor:

Diana: Mohl byste nám říci co je to víra?

S.S.: Kolik máš rukou? Kolik máš prstů?

Diana: Dvě. Deset.

S.S.: Jak je používáš? / Diana zatleská /
Správně. To je víra. Mám ruce, mám prsty - žádné myšlení. Jen akce. Mé ruce a já jsme jedno. není potřeba uvažovat. Věříš svými očima? Opravdu? Jaké barvy je ta země?

Diana: Bílá.

S.S.: Ano, bílá. To je víra.

Diana: Dobrá. Tomu rozumím. Ale vy přece říkáte že v sebe musím věřit na 100%. Jak to ale udělat? Mám na mysli to že si přece nemůžu nařídít začít věřit. Víím že bych měla věřit v Buddhu, ale nejsem si prostě jistá. Jak se dostat z takhle nejistoty k víře?

S.S.: Chceš v něco věřit. A to už je chyba. Odhod to všechno! Víra se pak objeví sama. Je to velice jednoduché. Mysl která chce v něco věřit nevěří v nic. Odhod tu chtivou mysl. Zkus!

Diana: Zkusit co? Mám zkusit věřit?

S.S.: Ke! Ke! Nežekl jsem zkus věřit ale ZKUS! Jen "zkus" znamená pokračuj s myslí "nevím". Nevím - to znamená že tvé myšlenky o světě kolem zmizí a ně zmizí, pak se ty a svět stotožníte. V opravdové víře tedy není víra v něco, protože to něco je již dávno sjednoceno s myslí. Jestli se ty a Buddha stanete jedním, jak bych chtěla věřit v Buddhu? To vše ti pomůže vyřešit Jedna mysl, mysl způsobu "nevím". Mysl "odhodím to všechno stranou". Většinou si ale lidé ponechávají mysl "co si o mně myslí?" nebo "já si o nem myslím že..." Vytvářejí si tak nové a nové protiklady i když původně tu žádný problém a protiklad nebyl.

Diana: Děkuji. Teď chápu, že vyrábět víru a pokoušet se věřit je chyba.

S.S.: Víra, to je jen takové vjačovací slovo. Nech se k němu připojit, O.K.?

Ukázka současného zenu! Ukázka současného zenu! Ukázka zenu!

STARÁ VĚTEV SE MUSÍ URŽENOUT

a sekce se měla už před třema rokama rozpadnout!

drtil amateur neúprosně vášně kolem dalšího vývoje ohledně Jazzových dnů (které zase nebyly - předem - povoleny) a akcí sekce a Chadima napsal dopis Tribuně a panovi redaktorovi vysvětlil co to je punk atd.

Jenže pokud další přívrženci rocku v čechách došli k násoru že sekce je passé, amateur je zase o kus dál a odmítá se k tomu již dále vyjadřovat. Psát do Tribuny nemá cenu. Pořádát jazzový dny v době konání světového mírového kongresu je pitomost srovna jako kdysi se Kocáb namaluje na koncert v Hradci. Nepoužitelní sekcioniáři zase čeřej vodu v hrnku se sbytkem po kafi. Znovu tvrdím naposledy: sekce se měla už před třema rokama rozpadnout a místo ní mohlo vzniknout něco nezávislých menších a hbitějších organizací, ne tak sprofanovaných a ostře sledovaných. Kdy to dojde i těm v sekci - kdy už sáhnou pracovat metodou s. Kropotkina - "Nepokračují ve vadné práci!" Kdy už se zbaví té koule minulé slávy kterou tahají šurt s sebou a která sdržuje nejen je ale mnoho dalších?

Přítel si koupil rockový slovník a neměl tím pádem na Hrabala a já mu vynedal protože za dvacet let se nikdo nepokřme listovat slovníky a spisky o něčem co stejně neexistovala (přání bylo otcem všem myšlenek) ale Hrabala budou číst lidi stále víc a raději.

Jako ta továrna co produkuje 10% zmetků, sekce sedí nerealisticky na prameni čerstvých vod a ne a ne si přiznat že každého dne se něco překrásného končí. Sentiment je v rocku jakopisek v ložisku. Tím předstíráním že "stále dýchá" sekce v roli krysaře vede slepý neinformovaný dav stále k tý propasti na kterou už mnozí dohlédli. Ach ti češi. Koulejte si to svý kulatý hovínko na svý písččku, kredenc maj plnou upomínek na mládí a dávný pouti.

A tak Chadima píše dopis Tribuně, někdo jinej Bakešový v RP, pan Srp opravuje ministerstvu kultury adresář a jen amateur zase křičí! Vždyť on šedý šaty nemá! Vždyť on je nahej! Sekce je mrtva už hezkou řádku let! Jak dlouho ještě, Catilino, si budou plačtivě poklepávat po ramenou? Kdy už se někdo rozhodne tnout, kdy už uřízne tu starou strouchnivělou a neplodnou větev aby udělal místo pro novou?

Tu práci která je za sekci jim nikdo nevezme. Ocenili ji a ještě docení mnozí. Proč si ale stavět předem památníky? Nejde ani o osobní sympatie a antipatie. Dělat se sebe revolucionáře je tak snadné! Jak ale pracovat "madarackým" stylem, tak aby se vlk našel ukazatelů a kosa vesele a takticky spásala celou úrodu? O to tu jde. Komu pomohly manifesty alternativní kultury? Pomalovaný xichty a šou? Po kom to zase hezkých pár let tráva neporoste?

Tohle se tedy dělo začátkem jara 83, sbytečně.

Amalgam 21 1/2

HOW ARE YOU?

píše Chris CUTLER z Londýna společně s přáním do Nového roku, a na dotaz amateura vypisuje cože to má za plány:

- .. pokračovat koncertně se skupinou CASSIBER
- .. pokračovat ve vystoupeních s Davidem Thomasonem a Lindsay Cooperovou
- .. založit novou skupinu
- .. dokončit tisk první soukromé knihy, naplánovat další
- .. připravovat další články a eseje pro publikaci
- .. další hudební projekty s Fredem (Frith)
- .. ke konci roku přednášky a symposium
- .. tisk vlastních edic a knih

a dále přestěhovat se (najít nový dům)
 a dále vést Recommended Records (v nejbližší době vyjdou dvě alba, jedno z nich bude "WORKS", live from Japan)

a dodává: Času je málo!

+++++

A CO AMALGAM?

U příležitosti předání obrazů soby honoráře za vystoupení na vernisáži zahrál Marek s Pospíšilem v domku malířky, též byla předána kasety s živou nahrávkou z Dobříše a dohrávkou z arzenálu hudebních nástrojů amatérských (citera, harfiocka, bubny).

Bylo domluveno další soukromé vystoupení tentéž, většího rázu, jako bububenická předakouška na konec března, kdy se má konat vystoupení v barácnické rychti, doufá se v použití etiopáckého nástroje s africkými pomocnými rakou atd. Etiopácký lidový nástroj se ukázal prajednoduchý, jenže jak se na něj hraje? Zkoušeli to mnozí, ale zvuky s originál afrického lavórku potaženého kůží a strun vstýčených na divné konstrukci, na které se drnkala kožená trsatka a struny se měly vypočkávat prsty, nebyly vášně a vyladěné.

Jinak to byl hudební mejdan, než sítár přišel a zvlhnu aby vyschl už napětí opadlo, ale po chvíli přece jen publikum sporně a naslechlo skoro 30ti minutám skladby na čínské téma několika trigramů I-ling. Pak byl mejdan, po hodině bububenický koncert, cca dvacet minut bušení a rytmů na které citlivější duše umělců nemohly nesareagovat jinak než tancem. Zkouška na března tedy dopadla dobře, koncepcie je jasná.

Jinak se amateura přiznává, že když už nejedí s Hoho a vypo- dl s kolotoce koncertů a hlavně cestování, moc ho neláká ani Hrášek a spol. No, uvidíme.

Po dvou koncertech, z nichž o prvním řekl Ali Baba že byl vynikající a že si teda mysleli že už jsou kvěsady ale ten druhý prý byl daleko horší a tak teď nevědí co a jak (Paralel, navrhnul jsem aby se jmenovali Fargled), došli do Slovenské osvěty těchto vystoupení násilím protlačené nové viny: Drvota byl navrhnul, na základě svých mimických křečí a způsobu držení mikrofonu, na hrůy (leč ironicky myšlený) titul ROCKMAN ROKU.

David BROCK, kytarista space-rockové skupina Hawkwind, jsou unesen solidní úroveň anglicky psaných dopisů Ali Baby (píše amatur), poslal tomuto kazetu s tříhodinovým programem s turné Hawkwind ale je to VHP a ne Betamax a tak to zatím (snad) ještě ani Baba ani nikdo jiný neviděl.

Přesto že byly námítky ze strany textové komise Supraphonu kvůli textu první titulní písničky Pripomíná děšť (prý je to příliš pesimistické), vyšel koncem roku singl s písní Jakuba Nohy a jen Jirka Kohoutek ví, kolik ho to stále hodin spanilomyslné konverzace se všemi kteří do toho u Supraphonu mluvili (šlo jen o vylisování, nahrávka byla s rozhlasu s Ostravy), lahví vína, telefonátů a urgencí. Prý ten singl v gáplavě Maistry smažal Petra Doráňku a ten ho chtěl pustit při natáčení nového hudebního pořadu uváděného Martkou Klefteriadu, jenže prý se do toho začínají plést nějakí špánovéj tak asi nic nebude.

Havio ETC 14 dní pilně finižovali a cvičili denně. Každá prý si bubny tahal i domů jak byl pilný, a když přišli do studia na frekvenci, tam ležel dopis ve kterém stálo, že několik skupin např. Jasmá Páka, Index Y, O.K.Band a jiní, včetně ETC, nesmí nahrávat u Supraphonu. Tak. A máte to, hoši vestřihání. Běe ho.

Amateurovy tyčinky amatérsky napeřezané budou znít v inscenaci pohádky pro dospělé, vždy když dobrá víla zakouzlí osve se dlouhý cinnak a jiný cinnak se osve když jí to slá víla překazí, to vše s tably natáčeno na Kavčích horách.

Na koncertě skupiny Cassiber s bubníkem Cutlerem seděl vpředu kromě Fiedlera který hraje prý s Chadimou i Richter který nejprve projevil údiv co amatur na tomto místě a pak přímo vyřadoval a těšil se na interview s Cutlerem, aspoň na tři strany!

Amatur shlédl brněnskou skupinu Barel rok a líbily se mu dvě tři písně ale celek ne, i když hlavní zpěvák je osobnost. Použitý barel měl výborný baseový zvuk.

V Melodii se nesmí vůbec objevit slovní spojení "nová vlna".

Amateurovi se konečně zdál jubilejní, 50. sen o rocku a hudbě svlést, a tak konečně nastane doba hledání odpovídajících ironicky a s budoucna zabarvených výrazů které budou ilustrovat všechny cigi rockové a místní termíny týkající se snů a reality pražské a české v letech 80 - 83.

Viktorika byla nasvána nejlegračnějším dítětem a rodina sprvu nechápala proč, ale s tohoto pohledu posléze zjistila, že je to tak. Bylo potvrzeno i návštěvou dr. Kravky, Milen a spal.

Co poslouchá? Eric On Land, Catherine Wheel od Byrnea, Fripa a Krinsky, Tom Tom Club a holčičky tancej rády na Police.

Meo hudebního se toho neudálo, protože jsme byly (my ženský) postupně všechny nemocný. Muškou gást rodiny trápila pětka vpravo dole a nezodpovědní alajdáci subaři v mnoha střediscích.

D u c h o v n í o v i ě n ě p r o c e c i á l n í a k t i v i t y

Abychom vyřídili společnost, musíme vyředit nejprve sami sebe. Ochráněním životního prostředí, sociální a vojenské hrozby, to vše není jiný návoj než lidské srdce: jsou jeho odrazem, vrací nám strach, návní nervicit, naše nepřítelství, to, co nás odděluje od ostatních i od sebe samotných. Pro svou zachránu a opisu tedy potřebujeme jak sociální tak duchovní změnu. Potřebujeme sjednotit "vnějške" a "vnitřní" cestu. Jak to ale prakticky dokázat? Kde to stí se něco konáme širý do klidnější nebo trávit dlouhé hodiny v meditativní osobnosti, abychom probráli své duchovníaily. Zoufale pokračování několika časů a těsně šdortní a porámeními které nám přerůstají přes hlavu, přemýšlím. Jak s toho být, a jak miloško z nás okamžik usoudnout na moditní polštář. Není to potřeba. Aktivita a problémy

H E R I C H . H A . S H E R

Velik většina duchovních nauk začíná uvědoměním se pomíjetnosti lidského života. Přijmout a rozklát vnitřní svět a žítel nově hantelnost srdce, nás osvoboduje od přitocností a oddává nás našim vjemům. Vrocní duchovníká meditace začíná urč domínám se dvou stran této mince: šarť je jistá - šarť srdce je nejistý. V našich své tě mklečnických stráně, které jsou tak v životě myslin našim učitelcm, vřichní velmi dobřívšes se našcm haldou vteřinon sníst s povrchním seš. Nečbán-li toto poznání volně se vyoktít na povrch našeho svěleání, mše to "belet", ale náš přitocnost i pomoci znovuobjevit základní pravdu o životě. Máme nás znovuobjevit kvalitní pravdu o jedinečnosti každé věci, každého tvora. Musíte tuto meditaci!

(Článek Jeanny Macoyové sociální pracovníce s mánky, žijící na uli Lezoo, New Age, uli 02)

nášho domácího a vědného životního světa celá dobře poselství k "objevu" duchovního světa který dříve v kněžbě z nás. Zmáloující cvičení nám mohou snadno pomoci dosáhnout hlubších úrovní duchovního uvědomění. Štyři cvičení, které předkládám, meditace na smrt, meditace na vnitřní svět, meditace na soucit a meditace na vnitřní poručení, byly převzaty z bytěstřické tradice, ale jako součást duchovního dědictví celého lidstva patří nejen buddhismu, ale zmmatnějším, nám všcm. Není třeba žádný výry či systém. Staňte se jen být připraveni a jáhri "zabovování" na novou osobní zkušenost. Přičtíte si každé cvičení, pomele, s jasnou hlavou, a po několika hlubokých vdeších a vdeších se pusíte do práce.

Přijmout se na osudu svět trouby (gt už je to přítel nebo nášho domácího), přehráv si se tato osuda světa ZAKONOV V NIKELÁMNÍ VÁLCE. POCINNÝ TU ŽESTIČKOU, UPRÁVNÍ SVĚT... OUI KAKA JIŠE VÍDÍ, KTEŘE MĚJŠOU, PRAŠENÍ DĚLÝ. KUA JE ŽESTĚ MROČENIA... UVĚDOM SI JAK V TONĚ HANUJÁ TOHA AIN TAKO OSIDA BILA TAKOVICH MVE ÚSĚHNIA. POCINNÝ SILI SVĚT UJI... KULUČKA DICHES... RUCH V MSLI VMLIKOV MĚLŠOU, ŠE TATO OSIDA MDE Š TROU AŠ MDSŽ UIRAT... TUO, TVĚ UVIDIŠ JAKO POKLONÍ. ŠTVO RUCH ŠE TŠ POKLONÍ Š DOKLONÍ... UŠON ŠI PĚŠM VČOU, OKĚŠ TĚ POKLONĚLA... OŠEVŠI ŠE POCINNŮM KĚMŠ PRAŠENÍ Š TAKOVŠ MROČENIA. OŠIVŠI ŠE VŠMI OŠOVŠMI POKLONÍ A VŠMI ŠPOŠVNÍM KĚMŠ V ŠOŠ VMLIKÁŠI.

Člověka Kodyma ráno rádi,
na kolegu Kodyma nikdy nespámaní

ÚV Svazu nečechů hlídačů

á ÚV MOH Svazu zaměstnanců v kultuře a obch. organizacích

uděluje

a příležitosti odchodu jmenovaného bratra

Miroslavu KODYMOVÉ

hrdý a čestný titul

OPERA SBORU

* I. stupně *

s právem nosit Zlatou hvězdu
a doživotně informovat o dalších úspěších

za

Umění se kterým dovoloval kolegům aby se něj dočkali co on rozdělal (skontrolovali co skontroloval, saskli co saskl, vypnuli co vypnul, uklidili co uklidil)

Dokonalost s jakou dokázal sledit několik činností současně (aby se mu např. podařilo glavit do dvou telefonů připálit knedlíky v kastrolku a sepálit odpadkový koš odhosenou sirkou)

Laskavost se kterou se nechával každou službu ráno kolegy badit (se služebně nejtvrďšího opánku ve stř. Evropě)

Talent se kterým vyklouzal s každého potenciálního malera (natímco tak poskytoval kolegům nevlastním tento dar hodiny a dny vzrušení a napětí jako v horzoru)

Energii se kterou dokázal prožmupat desítky kanceláři když si ráno "musel" osladit čaj nebo když vyrobil 30ti kilový stojan svíci dvou metrů na uchycení tří desetidekových plechovak

Lehlost se kterou ohodil celé roky posdř do služby aby tak umožnil kolegům svládnout tuto nepopulární disciplínu

Otvahu se kterou dovolil kolegům aby brali jeho telefony, uváděli jeho návštěvy, vyřazovali vakasy (a to i v době kdy fyzicky na pracovišti přítomen nebyl)

Neochvějný klid se kterým (pokud nespal) rušil finančně sbytečnou činností savené kolegy aby sušlechlil jejich bdělost

Přesvědčení a jistota, se kterou "musel" chodit v době služby do divadel a na koncerty (a poskytoval kolegům příležitost zapírat ho a příjemně se třást vzrušením že to praske zatímco on si užívá)

Důmysl se kterým jeho MOH odrazilo s gáráží všechny pokusy nepřefejících závistivců přesvědčit ho o tom jak to opravdu ve světě vypadá (a udržují se tak v příjemně šlaxyalné iluzi o důležitosti všech činností a poslání).

.....
předseda

Přezkoušeno
věcně i časově.
Jednatel
.....
pamítek.

problémů) — se může stát drogou, která má koneckonců stejný účinek jako drogy skutečné. Vede mládež k pasivitě, k úniku od reality do říše snových představ, vytváří bezvýhodné postoje. A obchodníci, manažři i podnikatelé poznali, že na této hudbě jde také uhnout, rychle a hlavně dobře vydělat.

Z rockové hudby se stal velký byznys a také prostředek ideový a kulturní úverze nejen vůči mládeži vlastních zemí, ale i vůči mladým lidem v socialistických státech. Ti, kteří tento proces řídili a organizovali, velmi dobře věděli, že hospodářská krize v sedmdesátých letech a rostoucí nespokojenost mladé generace s prohlubujícím se sociálním útlakem kapitalismu by nezbytně vyvolaly v životě staré či nové bojové písně.

A právě v této době se objevila «nová» vlna rockové hudby, která svým hudebním i slovním obsahem měla být toto «strančné» generaci kapitalistického světa životní filozofii vyjadřujícím heslem No Future — žádná budoucnost. Mládež se měla stotožnit s životem, který jí připravil kapitalismus. Buďte lhostejní k životu kolem sebe, nejděte a nikým a proti ničemu! Nic nemá smysl. To se měla stát krédem mladé generace. K jejímu prozrazení měl a má složit tzv. punk rock, bluesy rock anebo také první rock.

Primitivní znaky spojené s primitivní hudbou, odporné žaty, provokující chování, oplátná gesta, odmítání všeho normálního, barvení vlasů na zeleno, na

černě je možná, aby pod hlavičkou kulturních pořadů, či dokonce koncertů, byl šířen nevláda, propagován alkoholismus a drogy, vulgarizovány vztahy mezi chlapci a děvčaty, a také názory zcela čisti socialistické společnosti. Je snad normální, aby hudebníci a zpěváci vystupovali na jevišti v dámských punčocháčích (které byly jejich hlavním oděvem), aby se vlekali do páli těle, měli pomalovane tváře různými barvovými prášky, ovasovali se folií se zámky apod.

V oblečením si s ničím nezadávají trovesň hudby a textů. Jednotvárně, opakují se melodie (pokud se tak dá mnohádeciblový zvuk vůbec nazvat) doprovázejí texty, ze kterých autory by bylo možno považovat spíše rhovance psychiatrických léčeben, než lidi, kteří se vydávají za «umělce». Bohužel, věc je složitější a vzrůstá. Texty, v nichž se např. mnohokrát opakují «důmyslná» slova «kata, pata, hafa (Pražský výběr), nebo se pět minut vypráví «Hey, hey, do! mi kudiak», či «hej, hři, hej!» (Letadlo), nebo vulgární text «má španělá záda, nepije, nekouří, osoví, ale má to ráda», či píseň s názvem Pál vodník, hajzle (Janě páka), nebo «něj pán je kráľ, má jméno harón» (Hron), vypadaající jako výpověď chorého mozku, jsou ve skutečnosti výrazem nihilismu a cynismu, hlavně nekulturnosti a ideologických přístupů, které jsou socialistické společnosti zcela cizí.

Bohužel pracovníci některých kultur-

nejme proti zárovň, ani proti pop-music či proti rocku. Hudba a zpěv, i hudba zárovň, je nedílnou součástí života mladé generace i nedílnou součástí naší kultury. I zárovň hudba a její texty však mohou být především dobrá. Měla by se vyznačovat zpěvností, přítellirní hudebními nápady, textově by měla vycházet z melodie řeči českého a slovenského jazyka. A její obsah nemí být vulgární, odpuzující, nesmí propagovat to, co je naší společnosti a životu převážně cizí. Mladé generace cizí.

«Hudba», již jsme věnovali pozornost, není v široké škále naší zárovň hudby ani převládající, ani určující. Je okrajovým jevem, ale přesto jevem, který může přiblížit a míchat k němu. Náš mladá generace žije v podmínkách životních a sociálních jatoč a ve své vůli šipě se také na vytváření těchto podmínek, na vřstavně naší společnosti, aktivně podílí. Proto má také právo, aby její výstomí nebylo otravováno tím, co se za kulturu či umění pozna vydívá, ale skutečným kulturním hodnotám je ne bouy voděleni.

JAN KRÝZL

tribuna 5
1.2 / 1983

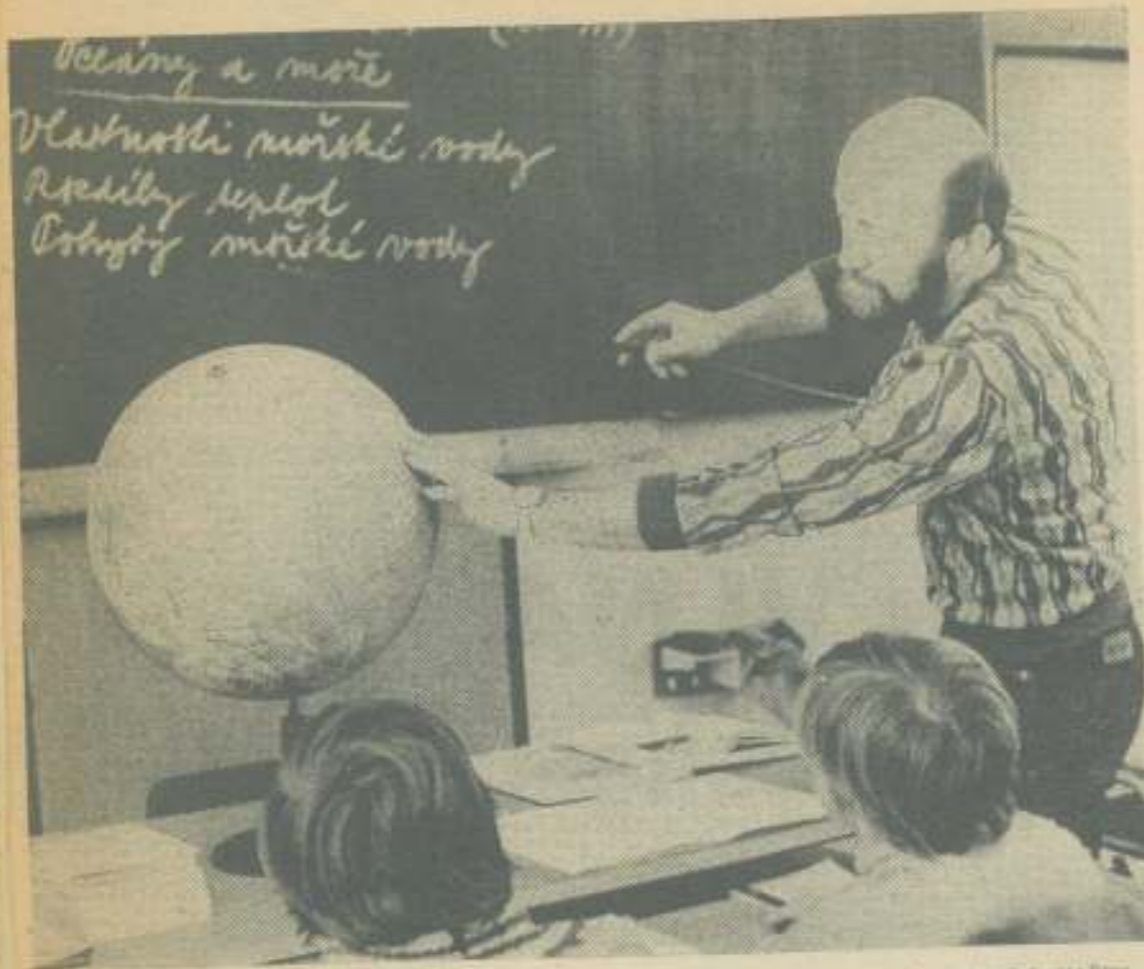

Foto na lita dvostraně L. VAŠEK

Očekáváme, že učitelé, vychovatelé, mistři odborné výchovy vloží do výchovného působení veškerý svůj um i srdce, budou plnit své poslání s obětavostí a zápalem, jež jsou tak nezbytné pro toto náročné a odpovědné povolání. Práce dobrého učitele zasluhuje úctu všeho našeho lidu. Jsme přesvědčeni, že i v příštích letech budou naši učitelé dobrými pomocníky strany při realizaci její politiky.

(Zpráva o činnosti strany a vývoji společnosti — XV. únor 1982)

Správná iniciativa

Aby se vyrovnali se všemi úkoly, vyhlásili pracovníci provozu montáže závodu CKD Hradec Králové na veřejné stranické schůzi v listopadu 1982 nové socialistické závazky. Pracovníci všech osmi středisek tak rozgovrali na výstavu stranické a odborové organizace i na říjnové výrobní poradě.

Seznam čísel pracovníků střediska 364 z plechárny se zavázalo pomoci s potrubářskými pracemi při budování výtahové haly. Středisko zajistilo hromadnou komerční tří drážních motorů v předložených směrech.

Střediska 353 — lakovní, kde slíbili zvýšit kvalitu práce a zároveň uvolnit předávání hotových výrobků pro montáž. V minulosti mělo středisko právě s kvalitou problémy, dnes jim práci ulehčí nový lakovací box. V lakovních nespomněli ani na úspory elektrické energie. Budou pečlivě vypínat ty agregáty, které nebudou potřebovat.

Pracovníci střediska 351 — montáž motorů řady 350 a 225 odpracovali dvě mimořádné směny a pracovníci střediska 352 zajistili montáž šestí motorů řady 225 i v mimořádných směnech.

V případě potřeby pomohou i se dalšími technickými středisky provozu. Také pracovníci střediska 350, kde se montují motory K 6 S 310 DR, včas odstraňovali zkušební zjevné závady, aby se nenaroušila expozice motorů.

Všechna iniciativa by byla marná, kdyby na výzvu stranické a odborové organizace nerozgouvala také závazky. Ve středisku 355 si předávají zkušenosti s kvalitou práce a požornost vnušují i úsporám ve spotřebě energie a paliv...

DRAGOMIRA POVAŽANOVÁ
Hradec Králové

VYB Z RED

POZ Z VAŠ

»Zasílám k zveřejnění větu dopisů, který z kombinátu 25. ústředního socialistického energetického soutěže pro lovské oblasti (1) vrátit se ke konci pouze na konci dopisů, které jsme vybrali opravdu skutečný výběr a spolupracovníků pro naši práci.

MLADÍ NEJSOU

Naš socialistický přednost na sociálního mládežnického oddělení na ústřední podstatu práce a je vytvářením ideových a národních přednost pro její. To si velmi dobře i členové kamise v tělesném výchovu v rozhodlo výhru v 1981. Při zodpovědnosti jak se plní ambice chová mládežnického plánu Mladý komise odloží a je více aktivní vztah společnosti, a je i praktičtější. Dostane přednostní činnost se štěstí, sportovní a všechny pracovníci s mládeží. Při této větu. Ve to prováděním kuchařského směrní plánu; soutěže probíhá drážních srovnání se podílí na akcích — účastí a se plochy, brigády ních akcích 2. Očeká prostřední prospěšný, zosozus, která v 1981 měla plnou právo brigády mládež zaměstnávají se s 1982.

VLADÍ
Mladý

DOBRA PROP

HUDBA JE JAZYK

Rozhovor s Chrisem CUTIEREM

Otázkou i odpovědí by mohlo být daleko víc, ale česká verze bangkokského viru chřipky smála i tak neuvěřitelného cestovatele jakým občan Evropy řídicí hnutí Rock In Opposition bezesporu je. Posmrtně-vající vegetarián se navíc odmítá léčit jakoukoli chemií, a tak ani horký čaj nepomohl zvednout stavění společnosti. Zoufale jsem chtěl Chrisovi něco nabídnout, ale nemohl jsem v domácnosti najít nic ne-chemického kromě medu / a o tom jsem zcela na 100% přesvědčen také nebyl/. A tak byste našli příležitost, vyprovokovat omlouvajícího se bubeníka /dnešní nebudou žádně velké myšlenky/ a jedem:

HULOVNÍ

I. Svoboda a improvizace

- M: Všiml jsem si s jakou chutí jsi třískal do bubnů. Rád se vyřídíš?
- C: No samozřejmě. Proč? Protože bubnování je jakási totální aktivita celého těla.
- M: Někdo může namítnout že disco tanec je vlastně totéž.
- C: Kdepak. To je docela jiná "úroveň". Na disco tanci není nic špatného a někteří ho dělají velice kreativně. Kvalitou disco tance je jakási společenská výměna symbolů, gest. Ale nemá to co dělat s opravdu tvůrčí hudební aktivitou.
- M: Tento rok koncertuješ s Timem Hodginsonem a se západoněmeckou skupinou Cassiber. Kdy a kde jste se potkali?
- C: Známe se už dlouho. Jednak jsme distribuovali v Recommended Records jejich desky, jednak už dlouho znám a rád poslouchám tvorbu pianisty a skladatele Heineho, který dělá velmi zajímavé scénické, filmové a divadelní věci. Vlastně se tím živí. Oni dělali s automatickým bubeníkem, teď jsem tam občas "živě" já. Najednou jsme totiž zjistili, že naše projekty a plány se překrývají. Jde nám o to dělat naprosto improvizovanou muziku - písničky, skladby. Samozřejmě, improvizace už tu dávno je a jazz dokonale prověřil její možnosti, my ale děláme jakési kolektivní skladby za použití textu, rytmu a melodií. Dělali jsme tak poslední LP a byl to velký sázitek.
- M: V čem je hlavní rozdíl? Čím se lišilo natáčení desky s Art Bears od desky Cassiber?
- C: V Art Bears byl prvotní text. Pak melodie, a potom jsme využili technických možností studia a "hudebně" jsme to vyplnili. Teď s Cassiber jsme seděli první den ve studiu a neměli jsme nic než pár veršů. Ani melodie, ani rytmus, ani ideu. Prostě jsme začali hrát. Tak je udělána celá deska.
- M: Pro hudebníka je to něco docela jiného, že?
- C: Ano. Každý musí daleko víc poslouchat ty druhé.
- M: Takže jakási výzva. Ale pro koho víc? Pro Cutlera bubeníka nebo pro Cutlera organizátora a vědeckého teoretika jakým byl v dobách Henry Cow?
- C: U Henry Cow to tak bylo. P. užívali jsme daleko víc formálních kompozic. U Cassiber jde o to a bychom si byli navzájem co nejvíce rovnocenní. Nic není dáno předem. Mezi skladbou a interpretací není žádná mezera. Nemá tu prostor mezi skládáním a tvůrčím procesem "hraní" hudby. Je to totálně kolektivní záležitost. Každý se musí velice koncentrovat, být vědycky spontánní.
- M: Je Cassiber výjimečná kapela nebo tak začíná hrát v Německu nebo Anglii víc kapel?
- C: Pokud vím tak takhle to ještě nikdo nedělá. Je to všechno směs. Motivací i druhů hudby a hráčů. Dechař Alfred je jazzman, Christo je "nová vlna", Heine skladatel. Při hře tedy musíme najít společnou půdu na které začneme stavět. A druhým nezbytným krokem je svládnutí nástroje.

II. Impulsy odjinud

- M: Fred Frith je stále v New Yorku, že? Ty trochu znáš tamější hudební scénu. v čem je hlavní rozdíl mezi rockovou hudbou britskou a evropskou a tou "made in usa"?
- C: V New Yorku je všechno na ostří nože. Destrukce, dekadence. Mentalita američanů nesná výraz pro pomoc jiným lidem. Američané nerozumí ničemu a o nikoho se nestarají. Jsou zvyklí mít všechno co si umanou.
- M: A co Japonsko? Jak se Londýňan vyrovnal se sybióznou staré tradiční ale živé kultury se současnou špičkovou technologií to vše stísněno na tak malém prostoru?
- C: Copak to. Ale já jsem slyšel také spoustu zajímavé muziky. Samozřejmě, je tam spousta braku, moc imitátorů amerických a britských skupin a Tokio je takový menší New York. Jenže je tam zároveň i silný element "národní" kvality v rocku. Některé skupiny jsou naprosto unikátní a vynikající.
- M: Jak vlastně došlo k tomu že jsi bubnoval s kapelou Tima Hodginsona až v semi vycházejícího rocku?
- C: Oni měli už dohodnuté turné a na poslední chvíli jim odešel bubeník. Já se učím rychle a tak stačilo tvrdě zkoušet pár dnů, něco odposlouchat z kaset a jeli jsme. To nešlo odřeknout, taková příležitost se nesmí promarnit. Z počátku byli kluci nešťastní, protože nikdo nevěřil že pár dní před začátkem turné lze odejet s náhradním bubeníkem.
- M: Co na to japonské obecenstvo?
- C: Naprosto dokonale. Dokonce jsme natočili i "živou" desku a ta by měla teď na jara v Británii vyjít.
- M: Setkal jsi se s lidmi okolo jediného japonského časopisu který se programově zabývá evropským rockem /Fools mate/?
- C: Jistě. Strávili jsme spolu mnoho hezkých chvil.
- M: Pomáhali ti objevovat zajímavé japonské skupiny?
- C: He, to ne. Oni se zajímají o evropský rock a o tom co se děje v Japonsku zas tolik nevědí.
- M: Jak jsi sháněl informace a "zajímavé" lidi?
- C: Přehraboval jsem se v deskách v každém větším obchodě, bavil se s kdekým. Je to vlastně podivné, Kitamura a lidé okolo Fool's Mate mi v tomhle vůbec nepomohli. Vyhledával jsem "divné" rockové lidi po koncertech, ve studiích, takové, kteří se neopičí a nekopírují každý nový směr. Těch dobrých a zajímavých skupin není v poměru k ostatním mnoho, ale jsou a to je hlavní.
- M: Japonsko jako země? Už chápeš mé nadšení?
- C: Jo. Je to nádherná země. Navíc si dokázali uchovat velice mnoho ze své původní kultury, od nejmenších maličkostí až po architekturu.
- M: Takže nejen hudbou byl Cutler živ v Japonsku...
- C: Kdepak. Podařilo se nám i přes nabitý program například strávit tři dny na venkově.

M: Pojedeš znovu do Japonska?

C: Rád bych. Doufám.

M: O něčem jiném. Na západním hudebním trhu jdou ceny syntetizátorů, malých hraček firmy Casio i nahrávací techniky dolů. Jaký vliv to má a bude mít na hudební a zvláště rockovou scénu? Je to dobré nebo špatné?

C: Já na to všechno koukám trochu podezíravě. Stejně jako na video o kterém jsme se bavili cestou. Každá taková věc je sama o sobě vynikající. Když máš doma video máš vlastně vynikajícího učitele, univerzitu informací; jenže většina vlastníků videa kouká na porno nebo horrory. S lacinými hudebními nástroji je to jako s kalkulačkami. V tom správně rozumném kontextu jsou to naprosto užitečné a šinky, ale ve skutečnosti slouží produkci takové "hudby", ve které princip umění, od slovesa umění, vyprohává. Každý může hrát jako Bach. Opravdu to zní jako Bach ale není to Bach. Je to iluze. Je přece rozdíl mezi pouhou existencí a mezi tvůrčím životem. Když se posadí za syntetizátor takový Sun Ra, víš okamžitě, že jde o opravdovou "tvorbu". V nové vlně, jak se hraje teď, v té "digitální", je hudby pramálo, ale lidé si to neuvědomují. Hudba je jazyk. Aby ho člověk mohl používat musí se ho naučit. Jinak bude jen kňučet a štěkat jako zvíře.

III. Vydat desku nestačí

- M: U nás panuje poněkud skreslená představa o obtížnosti vydat desku. Předpokládáme že máš v rukou natočený magnetofonový pás s hudbou kterou chceš vydat na desce. Co uděláš? Co je k tomu potřeba?
- C: To je jednoduché. Potřebuješ jen a jen peníze.
- M: Kolik?
- C: To záleží na ohtěné kvalitě. Když se spokojíš průměrnou kvalitou, tak tě jedna deska přijde na 35 až 40 penic při minimu 2000 vylisků. Když chceš kvalitu, stojí to 55 až 60 penic. Plus pár penic na nálepku.
- M: Samo vylisování desky tedy problémem není. Co ale dál?
- C: He he. Proto jsme založili Recommended Records. Obešli jsme tak všechny problémy s distributory. Sami vydáváme i rozšiřujeme.
- M: Kdyby ale ReRe neexistovala, co by sis se svými 2000 vylisky počal?
- C: Musel bych hledat, najít a tvrdě zaplatit jiného distributora.
- M: Jak to dělají jiné skupiny které si samy vydávají desky?
- C: Prodávají své desky na koncertech.
- M: Aha. To je jeden způsob. A další?
- C: Moc jich není. Zbývá možnost "prorazit" a být hitem, ale to je čím dál tím těžší a stojí to mofe peněz.
- M: I když se to nezdá, unáš je rock také jen okrajovou záležitostí jisté skupiny fanů a hráčů. Jak řešíte problém rozšiřování působnosti své tvorby?

C: Tenhle problém hudebník sám vyřešit nemůže. Řešení je čas. Trpělivá práce. Doufat, že když přijde na první koncert pár lidí se na druhý přijdou i jejich kamarádi. Lépe je sálo ale lépe - to je citát. Nemůžeme přece lidi přesvědčovat o tom že jsme dobří. To by bylo autoritářské, tvrdit se my to víme líp, poslouvejte nás. Prvořadé je zůstat nekompromisní a jít za svým cílem. Porozumění hudbě se naučit nedá.

M: Co dnes poslouchá londýnský teenager? Cočí do klubů na své oblíbené kapely a vybírá si je sám nebo je otrčenem žebříčků valkých hudebních časopisů?

C: Bohužel, to druhé. Noviny dělají vkus mládeže.

M: Takže jen ten kdo prokoukne si pak dokáže najít pravé hodnoty?

C: Žaky ne. Život je příliš krátký a rychlý než abys ho strávil probíráním stohů desek. Rolí hudby není pomáhat meditaci nebo

nějakém duševním naplňování. Rolí hudby je naplňovat to "nevědomé" v nás.

M: Vybojoval sis právo na vlastní tvorbu nezávislou na mamutích firmách, ale ve srovnání s nimi je to jen mini-ostrůvek v moři peněz a manipulace s masami. Jak se v tom cítíš? Je nějaká naděje do budoucna?

C: Naděje je stále. Hudebník přece netvoří aby stále pokukoval co na to okolní svět nebo aby si ho stále připomínal. Důležitě je udržet plamen tvorby.

Při rozhovoru o nezávislosti na penězích se Chris chlubí jak levně v Londánské žije. Ukazuje obnošenou bundu za jednu korunu, kalhoty za tři koruny. Vypráví o vetešnických výprodejích, umění nakupovat ve velkém, nutnosti nedat se chytit do pastí konzumace lesklých nepotřebností.

ROZHOVOR

IV. Inovátoci

M: Kdo z jazzu se ti líbil nejvíce?

C: Charles Mingus, Sun Ra, John Coltrane. Velcí jazzoví inovátoci.

M: Dá se již dnes mluvit i o rockových inovátorech?

C: Samozřejmě. A hlavně, neexistuje způsob jak vývoj a pokrok v hudbě zastavit. Vždycky se našli a vždycky se najdou lidé, kteří budou chtít hrát dobrou hudbu a kteří jí budou hrát. Kteří nebudou mít iluze o nějaké "populárnosti" či úspěchu a slávě. Stačí pár takových jedinců a hudba jde dál.

M: Tehdy znalo Minguse a Coltranea jen pár lidí, dnes jich sice je víc ale stále to není dost. Kde je nějaká záruka že někdy v budoucnu někdo vyhrabe z hromady braku dnešní rockové inovátory?

C: Nehovořme o budoucnosti nebo minulosti. Opravdu dobrá tvorba má vždy nějaký rys, charakter. Ne tak ta nadprodukce smetí. Hudba která je nějak "plodná" přinese své ovoce sama. Sun Ra byl tehdy neznámý, dnes to není lepší, ale třeba Cassiber existují jen proto že existoval Sun Ra. Ta hnací síla rocku, vzájemná inspirativnost se sama postará o potomky. I kdyby se ovlivňovali jen hudebníci sami mezi sebou, stačí to. Hudba nesemře. Navíc je tu i literatura atd. Teď např. chystáme vydání nově přeloženého Kafky a ten ovlivnil a určitě ještě ovlivní mnohé. Nelze tedy uvažovat o nějakém přínosu dnešku či budoucnu. To posoudit nikdy nelze.

M: Nejsou to ale jen bouře vesklenici vody, ať v knize nebo na desce to vypadá na konec světa?

C: Život se skládá z maličkostí. Lidé jsou věčně nespokojení a na produkci populární hudby je dobře vidět jak funguje celý systém: čím víc se opete, tím vě tší máte hlad. Taková hudba jen slibuje, ale slib nikdy nenaplní. Z dobré hudby se naopak vždy něčemu naučíš, čas strávený jejím poslechem nepromarníš. Nejde o formu. Sun Ra hrál bigbandové i combové skladby, vždycky to ale bylo silné. Upravil třeba Sentimental Journey, a jaké to bylo! Je jedinečný, nepopsatelný. Kdyby to ale bylo tak jednoduché jak se to zdá, dělal by to kděkdo.

M: Robert Fripp si pochvaloval jak jezdil po univerzitách a přesvědčil studenty ale i producenty že ví o čem mluví a hraje.

G: Já myslím že Fripp není na té správné straně. Hudebně to nemyslí vůbec. Neví co je to hudba. Dává příliš hlasitě najevo jak je progresivní a inseruje sám sebe. Proč to nazval "Frippertronics"? Vždyť to nevynalazil, dělal to pět let před ním Mike Oldfield a Fred Frith. Prohlásil že je "rok Frippa". To je piece aména. V jeho hudbě není nic nového. Lidé mu gratulují, přijdou se nechat na koncertě ozářit velkolepostí a světly, ale "sautati" nejsou. Pravá hudba musí donutit posluchače zaujmout stanovisko. Těba i negativní, ale donutit ho k reakci. Hudebníci se mohou chovat jinak než publikum čeká, hudba může být všelijaká, ale hlavní je lidi nějak "zasinterezovat". Aby dokázali přijmout to poselství které vyšleláš ty nebo tvá kapela. A nezáleželo na formě.

ROZHOVOR

V- Síla rocku

M: Jo jo, to je ta síla rocku. Já tvrdím že rock mi pomohl nezakrýt a nezastavit se. Bylo nás pět kluků ve třídě a všichni jsme tenkrát poslouchali rock. Dva jsme vydrželi dosud. Ostatní vystudovali a zůstali stát. Jsou z nich odborníci; lidští nedovzdělanci s vysokou specializací. Díky rocku jsme se my sbylí dva vyvíjeli pomalu, ale stále. Co to za tím rockem tak mocného vězí?

C: Především je to nová forma. Po celém industriálním světě se díky rocku mohla mládež stotožnit s věkem industrializace. Najít vztah k nové technologii. Rockové soubory najednou začaly hrát zpaněti. Bez ohledu na vžitě struktury. Objevovaly nové formy. Pro mladěže chtěla slyšet zvuk současného světa, musela vynalézt i nový, odpovídající zvuk, nový způsob vyjádření. Symfonický orchestr je prostě továrna. Nemá to už nic společného s hudbou. Lidé tam docházejí vydělávat peníze. Šéf má jme dirigenta aby mu na ně dohlížel a on je "diriguje", řídí; má za úkol interpretovat. Naprosto tu chybí to proč se chodí na dobré rockové koncerty: možnost vidět a slyšet ten tvůrčí proces vzniku hudby. Boj mezi hudebníky a hudební produkcí. To okolí hudby je dnes většinou jiné a v prostředí symfonického orchestru i nebezpečné. Lidé se uší jen přijímat rozkazy. Odnaučí se zaujímat vlastní stanoviska. Síla rocku je v tom že nutí člověka žít TĚ. Uší ho nenechat se omezovat. To je silný ale také nebezpečný aspekt rocku. Vede až k sebestrukci, lidé si trhají šaty, nosí vyholené hlavy nebo poslouchají tak hlasitou hudbu až ohluchnou.

M: Rock je už starý víc jak třicet let a prošel několika vlnami vývoje. Dnes se zdá jakoby se znovu vracel k počátkům. Je to tak?

C: Ne, to ne. Rock se k ničemu nevrací. Punk byl sice negativní formou vývoje, ale byl to také vývoj. Nová vlna je daleko zajímavější; ne ta nejmodernější, syntetizátorová. Mladí v ní znovu objevili hudební produkci šedesátých let, která ovšem díky té hře velkých peněz vykristalizovala do mrtvé podoby populární masovosti dneška. Dnešní mladí také potřebovali svou verzi vyjádření.

M: Jaká je situace v Londýně? Existují vlivy eanických skupin přistěhovalců?

C: Ne v tom dobrém smyslu. Některé skupiny kopírovaly reage, jenže problém černocha je přece jiný než problémy bělocha.

M: Tvorba Henry Cow, Art Bears, produkce Recommended Records jistým způsobem ukázala cestu, zaslala něco nezávislého a nového. Jsou už výsledky?

C: Jo, jsou tu nové kapely, ne nějak organizované, ale jsou. Nikdy nešlo o to aby kopírovaly. To není věc hudebních nápadů ale idejí. Ukazatele cesty. Co s tím pak ony samy udělají, to je jejich věc.

M: Tolik práce, koncerty, cestování, organizace, distribuce a produkce desek, obaly, knihy, jak to všechno stihneš?

C: Prostě dělám. A budu dělat to co stihnu. Rád bych dělal ještě víc.

ZKUSTE SE VYCENTROVAT

Recept na uvolnění těla, sklídnění duše

sprostředkováný překladem doplovu ke knize G. Leongrda ve které se hovoří o dokonalých rytmech a pulzech v nás a který je také cvičitel aikido.

Doporučujeme návod na "centralisaci" nejprve přečíst, pak nechat pomalu předčítat někomu jinému.

Vychutnejte dokonalou souhru těla a mysli!

Střupněte si s nohama rozkročenýma trochu víc než je šířka ramen. Kolena se nedotýkají ale nejsou příliš prohnuta. Oči jsou pootvřeny, trup vzpříma, ruce visí volně podél těla..

Ukazováčkou pravé ruky se dotkněte břicha asi 5 cm pod pupkem a stiskněte... tomuto centru vašeho fyzického i psychického těla říkají japonci "hara". Ruku zvolna odtáhněte.

Pomalů hluboce vdechujte nosem a nechte vsáchnout tělem až do oblasti kterou jste vymezili dotekem ukazováčku. Dovoďte břichu se volně roztáhnout nejen dopředu, ale i do zadu a dolů do pánve...

Až se dech sklídní, svedněte paže a s dokonale uvolněnými zápěstími sačete předpaženými dlaněmi vibrovat tak mocně až se otřásá celé tělo...

Nechte paže klesnout dolů, pomalu, a jakmile se dotknou ruce pokočky nebo části oděvu, berte to jako povel k vyšvihnutí paží prudce vzhůru do předpažení... dlaně sůstávají uvolněny, veškerý pohyb vykonávají paže. Tak jak ruce stoupají mohou nohy poněkud poklesnout. Trup je ale stále vzpřímený...

Když jsou dlaně přímo před očima, skuste jimi jakoby odtlačet pomyslný míč na hladině pomyslné vody ve které stojíte až po bradu. Ramena jsou uvolněná, pohybujte rukama do všech stran. Otáčejte dlaněmi jakoby to byly oči. Jaké by to asi bylo, moci vidět dlaněmi?...

Protřeste rukama a zopakujte celý proces znovu. Jakmile se dlaně dotknou těla nebo oděvu, vymrští se vzhůru a odtlačoují míč na pomyslné hladině. Voda je teplá. Tělo je stále vzpřímené, kolena se trochu prohnu. Představte si jaké by to bylo kdybyste mohli takto dlaněmi ohmatat celý svět...

Uvolněte ruce a nechte je volně viset podél těla. Zavřete oči. Pozor na to aby kolena nebyla příliš prohnuta a aby se nedotýkala. Vyskoušejte svou stabilitu a pohupujte se s jedné na druhou nohu, nejdřív hodně, pak stále mén, až budete dokonale stabilní a vyvášení...

Vyskoušejte si, jestli je vaše tělo vybalancováno i v linii pata - špička. Pohupujte se na chodidlech tak dlouho až budete dokonale vyvášení... stále dejte pozor na kolena a vzpřímený trup...

ZKUSTE SE VYCENTROVAT

Zaujměte pohodlný postoj a stále se zavřenýma očima pohněte hlavou dopředu a dozadu, abyste si našli ten nejsprávnější střed umístění hlavny páteři tak, aby krční svaly měly co nejméně práce...

Zkuste nyní uvolnit čelisti...jazyk...svaly okolo očí...uši...opánky...

Věnujte pozornost i ramenům. Nechte je jakoby rozpustit. Jako roztékající se čokoláda tečou dolů, s každým výdechem víc.

Stejně se pokuste uvolnit i pánev. Každým výdechem ji nechte rozpustit se dolů...

Soustřeďte se na zadní část těla. Zádá, zadní partae stehen, lýtká. Představte si jaké by to asi bylo kdybyste měli oči i vzadu...

Vyšlete do celého těla povel dokonalého vědomí ti každé části každého kloubu každého svalu. Pokud takový pátrající paprsek vědomí narazí na oblast ještě stuhlou a neuvolněnou, většinou stačí sám o sobě na to aby stal uvolnil, relaxoval...

Znovu se soustřeďte na dech. Poddejte se rytmu dechu... V tomto rytmu otevřete oči a nechte je otevřeny... pomalu vykročte a snažte si udržet uvolněnost kterou jste právě získali... Pomalu chodte dokola. Ať vaše psychické centrum (hara) je i středem vašeho vědomí. Dokážete si představit že tento bod je nejen středem vašeho těla ale i celého vesmíru? Co se v takovém případě stane?

Tento způsob uvolnění a rekreace duše i těla si můžete vyzkoušet v kteroukoli denní či noční hodinu. Mějte na paměti, že vaše tělo je metaforickým středem všeho ostatního.

I vaše vztahy k ostatním, vaše práce, celý váš život lze snadno "vycentrovat", uvolnit, saktivnět, vyrovnat.

Budete-li jakkoli, kdykoli a kýmoli "vyhoseni" s rytmi, vystřete se zaujaté pozice, zastanete-li plně při vědomí, vždycky tu bude možnost navrácení těla do správné pozice, vycentrování a vybalancování duše, mysli i života na hlubší a dokonalejší úroveň.

ZKUSTE SE VYCENTROVAT

Foto na protějším straně: SUDEX

Záběr je to z válečných let, kdy němci odváželi do Reichu všechno velké kovové aby to přetavili na děla. Především sveny. Och, to by bylo svenění...

Z ČEHO JSEM UTEKL

a před čím ještě budu muset utéct !/Abych posádeji "Jakobych našel"!/

Další superpřímá odhalení amaturovy cesty životem pro pobavení a poctevnění kudeš v kapsách! /Rev, řádané facky se nepřijímají!/

Z BALNEOKURÁČNÍHO ŽIVOTA: jako jedničkáři a vyznamenanému satarantovi mi byla vytyčena rovná cesta ke kariéře. Vysoká škola a všední život čs. učeňníka. Naštěstí jsem ve 2. ročníku školy onemocněl natolik vážně, že všechny sny o kariéře musely uhnout beznaději a odnození růžových socialistických brýlí. A tak ta spousta negativních aspektů měla jeden obrovský klad: nevěděl jsem co chci, ale už jsem věděl co nechci.

Z HOSPOD: pil jsem, rád a dost. Jako všichni. Jednou jsem se ale slivovicí dorazil tak, že jsem se probudil ve tři ráno mokrej ve vaně. Okno jako hrom. Nevěděl jsem co jsem spáchal, ale muselo toho být požehnaně. Tehdy jsem se rozhodl nikdy se už neožrat a nevědět o sobě. Jinak řečeno, vždycky se kontrolovat. Potom už byl jen krok k rozpoznání nesmyslnosti a plané plytkosti tzv. "hospodských řečí".

Z PÍŠKAČEK: abych poznal život a lidi šel jsem dělat do fabrik a na stavby. Ty nejtěžší práce. H loubka otupělosti ke svému zneužívání mne u kopáčů, kanálníků, sedníků, textiláků, tiskařů, korespondentek, písáček, ba rvířů, poštovních doručovatelů i péstitelů-chovatelů a mechanizátorů tak zděsila, že jsem věděl n. jisto: nesmím se nechat koupit, a když, tak hezky drazě. Jinak řečeno: procám se systému /abych měl na chleba/, ale tak, abych to své existenční minimum získal za co nejméně času kterým mne systém spoutá. A tak jsem dělal skizániky a dělal hlídače. Vždycky tam kde je minimum lidí kolem a maximum volného času pro mne samotného.

ZA ŽNĚ A SNIH: celé dětství mne pronásledoval slý sen jak jsem musel do skřepa pro uhlí a když jsem savíral dveře, někdo ve tmě mi je začal tahat a já chtěl utéct, ale nedokázal jsem odlepit zvonkovatělý hohy od země. Probouzel jsem se spocenej a celý hodiny jsem se pak bál usnout. Leta letoucí jsem si s tím nevěděl rady. Pak jsem na to šel od lesa. Když jsem bděl, věděl jsem že to je jenom sen. A tak jsem se snažil naučit uvědomit si v tom snu že je to jen sen. Zvládnul jsem to. Od té chvíle /kromě dvou tří vyjízek/ neznám co to je slý sen. Sny vychutnávám a pokud by snad byl hroznivý, prostě se těsně před smrtí nebo zajetím nebo koncem jednoduše probudím. A je to. Celou pubertu jsem se bál smrti. Jako každý. Bál jsem se jí ale stále víc a tak jsem to rozseknul přímo: šel jsem na brigádu do pohřební služby. Jako "oblékač zesnulých". A protože navíc byl srpen 68, užil jsem si opravdu až až. Víám co to je smrt.

Z UMĚNÍ: zkoušel jsem malovat plátna. Dělat happenings. Demonstráže. Koláže. Alchymáže. Psal jsem experimentální texty. Zkoušel jsem fotografovat. Zkrátka jsem měl běžné umělecké ambice. Naštěstí mám ve svyku jednou za pár let všechno po sobě zlikvidovat a když jsem tak házel desítky koláží kreseb a obrazů do vod Vltavy, uvědomil jsem si co bordelů sůstává po tzv. "umělcích". Sraček. Zbytečnosti. Parafrazí a neoriginalit. Hovadin. A ~~že~~ jsem se rozhodl dělat jen to po čem toho moc nestude. Senechat se spoutat sv, zem, stereotypem, neku-li slávou či úspěchem.

Z PENĚŽEK: už od dob "dlnických" jsem dobře věděl, že u nás je touha žít se poctivou prací luxus. Jenže ani krást jsem nechtěl. Zbývalo tedy obejít se bez peněz a tak jsem si jako mladík vym slel Teorii chybějící stovky. Když vyděláváš 1000,- měsíčně, dva dny před výplatou ti bude scházet 100,-Kčs. Když vyděláváš 2000, budou to 200, když vyděláváš 5000, bude ti chybět 500 korun. Zkrátka, peníze jsou slů a nesnesitelný pán. Bez výjimek. Najednou jsem zjistil, že velká většina těch věcí o kterých jsem si myslel že jsou naprosto nutné k mému životu, jsou šmejdy. A tak díky českým zmetkům jsem později odolal i spotřebitelskému šoku při první návštěvě Západu i v semi vycházejícího yenu a už od roku 1969 je u nás na krcadle /sbytečně/ přilepené heslo "peníze nám pomáhají snášet chudobu".

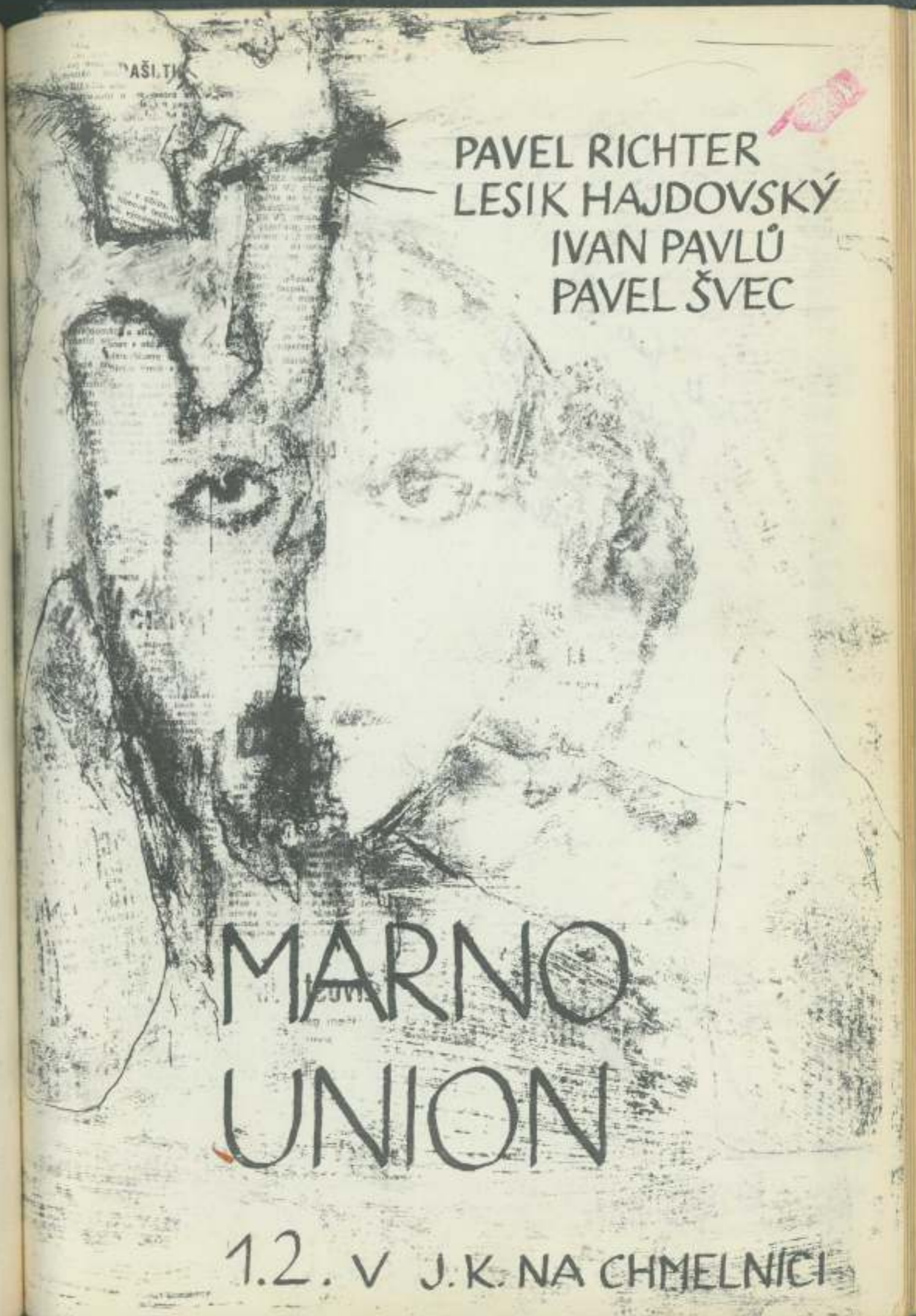
Z PŘÍMURŮSTVA A KOLIBY: poměry maloměsta mne dčily a tak útěk "do světa" byl n taj. To umí leckdo. Já ale věděl také to, že pokud chci zůstat tak svobodný jako první den útěku, nesmím po rociích a příbuzných nikdy nic chtít. Stejně jsem si vedl i ve vztahu k tehyni a příbuzným ženy. První roky nebyly snadný, ale výledky jsou fantastický. Z protivné klepavé babky přehodná laskavá staranka, z supergoistické tehyně nejhodnější babička vnočat. Hranice jsou dané, respektujeme se navzájem. Stále ale platí: nikdy nic od nikoho nechtít. Že s strany té starší generace je v tom vědecky kousek citového vydírání.

Z ŠKÁU: samozřejmě, puberta mne mlátila jak foxteriér krysou. Jenže furt ne a ne najít tu pravou. Jako marxalista jsem chtěl cit s velkým "C" a hned teď. Pak jsem ale přestal uspěchaně vzdychat. Nakonec sice "i ty nejkrásnější nohy někde končí", ale iluze zvláště českých hochů a dávek/ vychovaných špatným puritánsko-makarenkovsko-kahudovským experimentem/ o sexu se mi podařilo přečurat. Až mnohem později jsem si svůj postoj ověřil i studiem a Netbou slavných teoretiků i praktiků. Žen na to má hoké přirovnání: sex je jako dikobraz v krysí díře. Tam to jde, ale ven už ne a ne. Jako spotřebiče lenkého a elektrotechnického průmyslu: mají sloužit člověku, ne aby se člověk stal jejich otrokem.

Z TOUHY A NETRPELIVOSTI: život není to co by mělo přijít nebo to co bych si přál, nýbrž to co mám teď. Léta před tím než jsem objevil žen jsem měl svou teorii krásy/ jednou jsi dole a jednou nahore/a díky vylučovací metodě "vedení toho co ne" jsem sice klikatě, ale stále, krádel dál a dál. Taoisté buddhisté i zenisté mi pak jenom potvrdili a prohloubili poznání lidské zaslepenosti. jsem přané to co si zaslouším a srovna to také mám. Smysl neexistuje, je jen okamžik po okamžiku. Trpělivě pracuji /a protože jsem od narození netrpělivý, dá mi to dost práce/ale nezávím na cíli. Nečekám odměnu, zásluhu, rády.

Atd. A z čeho ještě musím utéct? Z učitelování, hudby a koncertování, vychovávání dětí, ze zenu, atd. Práce na dva další životy. Těch činností které "musím" začít dělat je tolik, ach jo. Nejde to právě proto že "musím". Až to přijde přirozeně, samo od sebe, pak e to rozeběhne. Už se těším.

Ono je to všechno velice spravedlivé. Utekl jsem z psaní a teď umím psát. Utekl jsem z fotografování a teď to umím. A až uteču z koncertování, bude se mě bubeník.

PAVEL RICHTER
LESIK HAJDOVSKÝ
IVAN PAVLŮ
PAVEL ŠVEC

MARNO
UNION

1.2. V J.K. NA CHMELNICI

CESTA DO HLUBIN RICHTRA

za 70 minut

snob monolog (jen občas provokovaný) zasloužilého rockera!

Název: Já teď žiju jen v nahrávkách

Odehráno se: 24.3.1983, Slovenská 17, 13.20 až 14.30

Kapitola první (jak dopadly dva psaníkové koncerty?)

...ten koncert v Újezdě nad Lesy byl druhý, premiéra byla na Chmelnici, předtím jsme měli llotiměsíční psanu, díky černým listinám a odvolávání koncertů jsme se částečně rozpadali s oházelí, no, bylo to všelijaký...

...na tý Chmelnici jako předkapela hrál Drvotův Paralet, zvukař přišel až na poslední chvíli jako obvykle, Drvota furt votravoval, já hrál místo savřeného Dikena na klávesy, abblí to, dohráli největší hit Hawkwindský a ani n a ni potleok, vypadalo to hezky pak ale přece jen nakonec tleskali, já se styděl, bylo tam spousta známých, naštěstí na druhé varhany "jako" hrála ta holka Drvoty takže si lidi myslili že já tam jen jako něco vopravuju nebo co, byl jsem skovanej...

...pak jsme nastoupili my, Ivan Pavlů měl za bubnema 39° ho-recky, zvukař se samozřejmě usmíval nad náma blbečkama amsté-rana stá, hodinu jsme hráli v kuse, lidi dost tleskali, Ivan si rozmlátil ruce do krve, nic jsme nepřidali, ale pak jsem slyšel jen smou chválu i když mi to zase tak vyjimečný nepří-pedalo. Prej to byl nejlepší koncert jak od nás tak poslední dobou v Česku. Nahrávka z koncertu nás nezajímá, protože to určitě bude hrása, zvukař s tím vždycky na koncertě šardlá, na přímý poslech to třeba je, ale na nahrávce nikdy nejsou slyšet co srovna mají být slyšet. My to máme nahranej se sklepa svou "primitivní" technikou k naší spokojenosti. Kon-cert je vod toho aby se sešli lidi a aby si zakřičeli a zst-leškali a ne aby vznikly nějaký nový elpícký...

...jo, když jsme se viděli na koncertu Cassiber tak jsem ne-vyšadoval abys dělal interview s Cutlerem ale se mnou, tos překroutil...

...šel jsem tam abych to viděl, bál jsem se jako vždycky že mě zavrou, v tom stádeh tam jsem se ale uvolnil když jsem vi-děl ten dav "snobů" jak tomu říkáš, no a co. Šimáček nic, žádný dojem. On to sice myslí hešky, ale je to zbytečný. Ovšem má tlačenu. Ale nesávidím na hrát před Cassiber...

...nastoupili voni, se sešlátku jsem byl sděšenej co tam ten Cutler dělal, ale protože to byl blok, nonstop, tak se mi to začalo líbit. Klávesy opora, dost se mi líbilo At last I am free od Wyatta i když oni to udělali jinak. To ale sázíil spěvák ale nevadilo. Potom ale už to tak veliký nebylo. Když jsem byl na Art Bears tak jsem s toho byl poděšenej až za uši-ma. Tady je hešký že to má formu, klávesář tomu držel páteř, poctivej Školák držel dechy a souloval ve všech stupnicích a Cutler s tím druhým dělali tam mišmaš. V předstátě ani ne sklismáni ale ani žádněj vodvas, jenom další prasklá bublina. Dověděl jsem se o tom koncertu vod lidi kteří normálně vůbec na žádnou hudbu nechoděj - já, hele, v rigráku...

...já teda jsem neúspěšná rocková veličina jako Cutler v angli-oku ale já bych si to chtěl s tím Cutlerem vyměnit a jet se jako neúspěšná rocková veličina vyřádit do Česka a pak do Ja-ponaka a potom do Francie. Nicméně si uvědomuju že to je jed-no. Když to nedokážu tady tak to nedokážu ani jinde...

...proč se to nedokázal ani Kroužek ani Křečan? z valné části emigrující se stanou narkomani, tady se nakasili tou šedí kterou si léčili alkoholem a těmadle omamovali. A tu šedí si tam vedli a jelikož to sou starý dědci, hurá do kastrolu, pro další lahve...
...proč se jmenujeme Kamo Union? To je různý, ale hlavně to znamená spolek lidí kteří vědí; že je to všechno marný záměně už 10 let a víc to tady furt skoušej. Prorazit sed hlavou. Ale začíná to být dost schematický. Už chybí to nadšení jako kdysi. 10 let hrát ve sklepě není žádný zedlenec. Když není usatřenoj ten tvůrčí koloběh, něco někdy přehraješ cos vyyslel a dostane se ti tá imaginační odměny (potlesk, prachy, proč to nepřiznat, ale i cokoliv), tak není kde brát, když nenapršelo neznamikne žádnéj pramen a doohánjí nápevy. Nehraješ pásek, někomu ho půjčíme, ale jsme vlastně takovej malej malechov (jen pro známé). Spásou skupiny byly koncerty, kvůli jednomu koncertu jsme půl roku dokázali žít a dýchat, těšit se...

...nakonec jsme prorazili ten superamatérismus kdy nás každý koncert stál 500,- ale teď už ani ty koncerty nejsou spásou protože jsme dosáhli určitý hráčský i významový úroveň, takže z každého koncertu jsme nešťastný jak to ten zvukař skasil...

...je to asi chyba že si neuvědomujeme že i když to svukně sbabral tak to furt je Kamo Union. Ty lidi nevědíj to co my totiž že tam měl být slyšet flažolet, ale protože my nad tím trávíme všechno svůj čas tak nás to votráví a je nám to líto že to tam není...

... koncerty teda jsou, ale stratilo tu tu normalnost, koncert sice má být trošku svátek, ale ne svátek republiky. Zčásti tam choděj lidi kteří by tam normálně nešli, na pódiu se dávaj dohromady lidi kteří by spolu normálně nikdy nehráli, v sálech taky není dobrá atmosféra. (Nakonec na Jamné páce lidi spívaj slabomyšlný texty a ta nálada je, tu ale nemyslím)...

...kdyby na koncertě bylo všechno jak má být tak by ten hudebník z tam byl ukázaněj celej se všim vědy. Jelikož díky různým vlivům, organizaci a jinejm to nejde, tak to není vno, protože se ukáže třeba jen "noha Lesika" nebo "vony marka" ale ne celek. Není kontakt a ani nemůže být. Zvukaři jsou prasata kteří na tom jen vydělávaj a ani nechápou že to může být něco víc než jen dunění a že tam jsou nějaký muzice, prasata jsou ti organizátoři koncertů protože daleko větší malery jsou ne s hudbou ale s tím kolik a jak napsat kilometrů a když přijedeš na koncert tak kromě toho že si to všechno musíš odtahat (což by nakonec nevadilo) ruší tě tolik pitomostí že nakonec nevylezeš na pódiu v tom "high" stavu jak by řekl Drvota. Zahraješ, zatleskaj nebo taky nezatleskaj rozumějí tomu nebo nerozumějí...

...kdyby to měl být ten vyměněj ideální koncert, kde se celý dopoledne předtím může skoušet svuk na superaparatuře, my byme pak zahráli a tím všim s čím se patláme v tom sklepě, tak to by byla nejlepší odměna. Zase by se našli ti co to nechápou, ale pro ty chápející i pro nás by to byla odměna...

...nepochopějí Chadima to opravdu vyřešil, celá léta chodil do toho bigbýtáckého vedlejšího pracovního poměru, do skušeben, párkrát týdně cvičit, pilovat amatérskou tvorbu a když ho napadlo že vydělává jako figurant tak málo tak rozpustil Extempore protože když dělal normálně už to nestačil. Vyslel to tak, já kompozitor tu mám nějaký skladby tak najmu nejlepší druholigový muzikanty s těma to secvičím a domluvim koncert a je to. Je to hezký ale kdo se dřív hádal hádá se teď taky, i v těch nabužtěnejch návčích. Koncerty pak jsou z poloviny zrušený a nakonec jsi tam kde předtím...

...s rozdělanýho Pinfára den před odjezdem na Moravu odešel kytarista a basista takže pak snouze ctnost, lidi to ale vzali a

tak hurá sť Eije Chadima, Extempore a Plastici, jak řvou lidi. Pak byl angažován Luboš Fiedler, a zase ZPÚčky do amatérského pilování. Pak se zrušily zájezdy a jazzový dny na který se to dělalo takže někde na Moravě někde seřídil koncert aby se to vůbec odehrálo. Pár koncertů kdeasi, nejbliž ku Praze v Ondřejově. Pak se našlo LP ve Hklepě, s jedním playbackem a tím to mělo skončit, ale jelikož je Luboš na volné noze tak se dal zase dokupy s Chadimou, dvoje bicí, el. housle, basa, saxofon a syntezér, trošku do Henry Cow...

...jenže Luboš na tom hledáouchy i když by gi mohl už konečně říct že prohrabáváním roštu stráci jen čas a nic se tím nevyřeší...

...kapely se roscházej protože jsou amatérský. Kdyby lidi nemaseli chodit do práce a byli jinak vychovaní, aby uznali racionální autoritu že někde je tak dobrej že vymyslel písničku tak já mu ji pomůžu udělat dyk je to hezký. Jenže lidi se hůdaj a nevědíj to. A pokud někde tu pomoc odmítá pak je to buď blbec nebo přílišná individualita a nechce tam mít nic cisí...

...vztahy v Kamo Union jsou už backorový, ani já ani Lesik už nejme nejmladší, tyhle mi dokonce psal jeden bubeník že prý jsem jeho vzor, obcas jsme unavenějši, obcas bleckame jáckara, ale jako každá skupina je to snouze ctnost a přes snahu panujou sverse...

...ale já hlavně jsem už tvůrčí impotent, furt se notám kolem ostatních a pomáhám jim a poslední písničku jsem aložil před půl rokem. Mám titul vystříhovače, stříhám lepín a se setřvacností dělám hlavního cenzora, ale racionální autorita pomalu bledne a stává se iracionální...

...nejhorší s celý rodiny jsem já. Brahotovi nejen že mám šivěj ale i celý skupiny tam skoušej, divaj se divně, kypelý ríchtý je taky možno vidět ale dobře jim tak, když chtěj být naarsný ať se vařej ve vlastní stěvě, nemějí si nalovt ideály, splácou nad vejdělkou. Prostě jsme jim sbořili jejich sny o nás. Ale jak to řík jednodu ořralej Sněška tchánovi: Dyk vy byste měli být rádi že vám tu vůbec mladí choděj...

...tahle situace mi samo sřejně nevyhovuje, kdybych měl berák tak bych si mohl dovolit jim říct všechno, ale kdybych to teď udělal přijel bych nejen já ale i pár kapel o skušebnu, rospadla by se kapela, nemějí bychom kde žít s těma psama a magnetákama a tak jsem se rozhodl že mi to nestojí za to kasit si tenhle jedinej kousek jasnejší oblohy tím co už jsem dávno odhodil - rodičema a jejich snama o dětech...

...jsem tam kde jsem chtěl být ale jsem jinej. Musí se přestat snít abych se mohl se každých okolností rovně postavit. Jsem slaběj a proto se jim nemůžu postavit. Nejsou sá se sebe tak štastnej abych je mohl utlouct argumentama. Říkám si sám taky že bych mohl dělat a udělat daleko víc a mít ten život daleko světlejši, oni třeba mají pochopení, ale zcela nás nepochopěj nikdy...

...kdyby se najednou kapela rospadla, furt si říkám že bych si našel nějaký mladý, ten Allen to taky tak párkrát udělal, Mel jsem jednou na Dvouletou fám a byl jsem převapenej když místo ty vobvyklý hrůzy jsem slyšel proarsaňovanou a dobrou muziku, vařili, spěvačka spívá jako ong sama, tak tu nikdo nespívá, říkám jsem si to je vono, konečně někdo, budu s nima hrát a hotovo. Řešel jsem sa nima, protože to sám nemám rád když sa snou lidi choděj, jako Kmo říkal že má nejvíc rád ty co stojěj vzadu u sdi a ne ty co se tlačej vpředu. Pak chtějí vědět

v újezdě koho bych chtěl jako předkapela tak jsem rovnou řekl Dvouletou fámou a pak jsme si telefonovali a já zjistil že už půl roku nezkoušeli tak jsem jim nabídl svůj sklep tak tam chvíli zkoušeli a ukázalo se že sas tak dobrý nejsou, že taky neumějí všechno, nemají cit pro plochu stě, ale to by ani tak neovadilo, důležité je že taky mají ty klapky na očích který jim nasadili asi v té škole nebo kde...

...já jsem říkal ať ti každý hraje co chce a oni souhlasili ale sami říkali no ta vaše hudba je dobrá ale je tam cejtit moc tenhle a táhnutí, já jsem jim nařikal že v týpejích slyším zase jiný vzory, a myslel si, že jsou nejlepší. Medokšou asi udělat ten nejdůležitější krok který by měl udělat každý nejlepší muzikant. V rámci amatérského hraní, toho nadšení, být schopem profesionální spolupráce. Když musíme být amatéři tak ať tím jsme v tom dobrým smyslu, navrhnul jsem jim že by mohli zkoušet, že jim natocím desku, voni se vošivali, já se divil co blbnou, pak se ukázalo že přes ty řeči vlastně nechtějí, říkali že oni mají svoje a že je to pro ně škoda a odmítli...
...líto mi to nepřišlo protože jsem zjistil že jsou dobří ale všechno taky neumějí. Má se pracovat evropským způsobem.

Když je někdo dobrý a umí pipipipy tak se to s ním má dělat a ne ho nutit do glissand. Na druhé straně to ale zase nejde najmout si hráče a chtít po nich stvárňování celejch koncertních visí jako marek...

...je to jejich hloupost ale ta je dána tím vším vokolo toho. Kdybychom se dali dohromady mohlo by vzniknout něco dobrého a jiného. Takhle s ním budou další švehlíci a extemporáci. Voni mají ale dobrou název, ten napovídá že si to uvědomují. Je to smutný, dobřejších skupin je tak málo...

...máš pravdu s tím výběrem že zničili další mladou vlnu nové vlny, ale ty to podáváš tak jako by to dělali úmyslně. Kocáb si říká proč by měli hrát jiní když my to umíme líp. Voni jsou prostě taková. Blbí. Pavlíček slyšel 5 minut Minsteina na pláži a voděšl prý se sebe nenechá dělat vola. Von nikdy nepochopí smaky Chadimá a Richtrá, protože to co je pro ně specifický jsou pro něho kixy. Já když jsem se dověděl že výběru vzali papíry tak jsem se zasmál a řekl jsem že je to dobře a lidi hned seš sprosták ale jakýpak sprosták, oni kašleli na druhý tak já na ně kašlu taky. Já nejsem profík protože nemám jednat s těma bilejma límačkama a nemám si to vybíhat. Když sou taková upřímná bihbitáci jak říkají tak ať teď dou hraj deset let do sklepa a uvidíme...

...když jsme pídleli 11 měsíců ve sklepe a venku hrálo furt Letsálo a Jamná páka a my nic, tak nám to bylo líto, ale když by Jamná páka nehrála 5x do měsíce v Praze tak to nemuselo tak dopadnout. Když byli na místě Kocába dopadlo by to stejně. Lidi se to možná nemáčkou, smad je to výchozou, ale pomoci jim nemáme, jedině smad ukázat vzorem. Jamná páka to sou pivaři a holku na klín ale Dvouletá fámá to sou inteligentní kluci, jemní umělci. Jsou svi...

...já teď říju jen v nahrávkách, natocili jsme LP a pak jsme teprve s toho zkoušeli písničky, to sme si savařili protože tam někde bylo moc playbacků a na koncertě nám to smí chudě. Děláme teď akcii Póšili to dál, dva pásy budou kolovat, ty budou první na druhým pásku. Ale musíme si taky udělat nějaký předání...

(no jo, to sam si zase savařil, ten to zase skomolí a lidi mi budou nadávat co to máš co vykládat s kým hraju.. ale je to stejně jedno, na koncert nepřiđu tys taky na náš nepřišel, ahoj)

BATA

Antropologie již dokázala, že hudba je odrazem lidské psychy. Co od společnosti miluje, nenávidí, cítí a čeho se bojí se odráží v rytmičném a hudebním výrazu. Většinou stáčí otáčet knoflíkem rádia a víte, o čem hovořím. Žádný takový výraz ale neodráží emoce a věčně lidu tak dokonale jako rytmy našich afrokubánských bratří. Ačkoli se nejprve zdá že nejsilnější složkou jejich hudby je vyjádření dlouhého potlačení přirozené tvořivosti, strach a nenávisť, odpor k utlačovatelům, hlouběji lze vyčíst že sice byla potlačena těla, ale ne DUŠE. Během doby otroctví, v podruží "péče" španělských latifundistů, museli otroci svou víru, ať už náboženskou či lidskou, ukrývat nejhrůšnějšími způsoby. Náboženskou funkcí např. sedmi duchovních božstev, tzv. orisha, podivný kompromisem převzala hierarchie křesťanských svatých. Svatá panna Milosrdná, Svatá Barbora, Svatý Lazar a jiní tak skryli ve své roucha orišy Ogúna, Babalu, Oó-ona, Changó, Jemaja a Obatalá. Těchhle sedm nejdůležitějších západoafrických božstev pak v hlavu španělsky přijatelných svatých společně s písněmi a rytmy pomohlo generacím potomků původních otroků jakousi tichou vspouřou uchovat si původní kulturu a postupně se vyvinula současná verze latinskoamerických rytů, tanců a písní.

Bubny "bata" nejsou tak známy jako konga, i když původ obou je stejný, protože se obě formy vyvinuly s klasického tvaru tzv. yambury, což byl původně africký, především na Kubě používaný buben. Teprve v tomto století se yambura dostala do USA a jinde a pro potřebu hudebníků se tvar zjednodušil do podoby kongy. Na Kubě se ale stále používá i "bata", více odpovídající původní yambure.

Tři základní bubny bata tvaru přesýpacích hodiny jsou malý "okonkolo", střední "itotele" a největší "lya".

Dle mínění odborníků, stále nejlepší bubenici se rodí na Kubě. A není právě snadná svládnout sdánlivě snadnou techniku. Umění nespecivá v rychlosti, i když v té také kubanci vynikají, ale v dokonalejších přirozených svukových barvách a umění vybubnovat s bubnů co nejvíce různorodých svuků.

BATA

JAPONSKÉ MALÍČKOSTI

Při dalším promítání diákrů se země vycházejícího yenu jsem opět zjistil že na člověka který tam byl a není tedy syklý na drobnosti spřijemující život nejvíc působí a malíčkosti které dělají národní duchod da- loko lépe než socialistické závazky a dary na národní poklad či fondy různých tzv. so- lidarit. A tak P.T. členům předkládám ukádku a) japonského splachovadla:

Japonské sáchoy jsou většinou suché, t.zn. že vykonáváte potřebu do obvyklé mísy (i když např. veřejné sáchočky jsou jiného typu než známe my) ale ne- splachujete. Kontejner, který je dole, a který je hygienicky savřen, jednou za určitou dobu majitel prodá zeměděl- cům jako hnojivo.

Ty domácnosti, které se shlédli v sáe padním stylu kuchyni kogupelam a WC, mají mísu běžného tvaru, ale v rohu místnosti visí takováto nádržka na vo- du. Znak po levé straně páčky znamená "malý", druhý znamená "velký". Tedy po malé potřebě malá spotřeba vody. A po velké větší.

Navíc, v okamžiku když s nádržky začne vytékat voda do mísy, s kohoutku nad nádržkou začne proudit voda, takže si můžete zároveň umýt ruce. Japonci jsou nejhygieničtější a ani nejčistší národ na světě.

Je nutno podotknout, že Japonsko má desítky tisíc přirozených pra- menů a studen a voda je vynikající a vždy pitná a není o ni nouze. Přestože jim tedy takováto forma splachovadel nepřináší nějaký okamžitý efekt, jsou národem který myslí i do budoucna, na rozdíl od jiných.

b) japonské svítily, světla, lampičky mají už od výroby všechny namontován malíčký reostat nebo co, takže místo vypínače je na nich jakýsi ovládač a můžete si svítit vždycky nejméně třemi intenzitami! Když tedy va cer třeba nepotřebujete zrovna čist, prostě na těch malé lampičce stlumíte intesitu světla (a také samozřejmě odebitáte méně el. energie).

Je nutno podotknout, že na rozdíl od toho co tvrdí Rudé Právo není v Japonsku energetická krize. Naopak. Ale co je hlavní, stát sám podporuje např. výrobu nových kvalitnějších televizorů a elek- trospotřebičů které vykazují sníženou spotřebu a dotuje je, tak- že nový a lepší televizor většinou stojí méně než ten starý. Totéž a ve větší míře platí o automatických pračkách a pod.

Atak od dětských plínek a plenáčů, automobilů a jejich příslušen- ství, dopravy, obchodních domů, až po toaletní potřeby a lidsky potřebné malíčkosti jsou všechny japonské výrobky ukádkou správn- ného a myslícího přístupu k věcem. Věci jsou na světě totiž proto aby sloužily člověku. Ne aby člověk sloužil věcem (jak jsme tomu už skoto uvyklý zde.)

もしもし、この冊子は我が日本の映画で最初り
意大日本器の加太くんが、最初の文章はオカ
村妻の私に日本器を贈った、オカ村の、

ZENSEN

protože nejen rockem, ale i senem je živ amatér a tak sny bývají naplněny všim možným. Sny o senu se nehodí do knihy rockových smů, ale do Marko(zo)vin určitě.

FESTIVAL, PŘEKIŘÁŠKA O ZENU A CHUCK BERRY (sen z 23-ledna 1983)

Někde se konal festival, nejen rock a folkový, ale i výstavy moderního umění, po parsích stály sochy, pořádaly se semináře, po sálech ubytoven visely obrazy, semí mladí vousatí vlasatí umělci a lektori, nejavantgardnější to nebylo (cenzori se při vyřídili), ale nálada byla vynikající a atmosféra na stadionu kde se to konalo výborná. Organizace klapala. Po přestávce měl hrát Amalgam a po něm Chadima se svou novou skupinou, ale zapomenuli něco vyložit z auta a tak jsme pro to šli kolem dokola stadionu, ale nechtělo se nám to zase obcházet a tak jsme se snažili prodrat špalířama čekajících lidí u vchodu. Po chvíli práce jsme se protlačili až k pokladnám, ale dlouho trvalo než jsme přesvědčili pořadatele že hrajeme, pak nemohli najít klíče od zámků, Chadima kecal s holkama s pokladnami a tak už začal někdo hrát než jsme se prodrali dovnitř.

Večer po vystoupeních, ještě než se všichni odebrali spát, jsem měl přednášku o senu v malém sálku tak pro 150 lidí. Bylo plno tak z poloviny, začal jsem povídat základy a ohtěl jsem to udělat na několik pokračování i s praktickými pokusy o nějaká cvičení která by je mohla zajímat, viděl jsem několik známých tváří známých bývalých nynějších i budoucích studentů ANUDAMUPAMU, jak je snem z mams, různých akcí a koncertů, a během přednášky se sálek kupodivu zaplnil. Snažil jsem se mluvit se nejpřirozeněji, a docela mi to šlo, žádné zahrávání a ehmmehmm, takže nálada byla fajn a příjemná. Na konci jsem s nimi zkoušel nějaká základní dechová cvičení a udržení pozornosti v oblasti hana, někteří narazili na mentální překážku - jak dostat dech do břicha když plíce koncej nad žaludkem stá, jako obvykle. Ale dopadlo to všechno v náladě. Pak se to nějak přirozeně přesunulo do tělocvičny kde na semi byly připravené matrace a někteří už leželi, ale sjevil se tam Kozelka a s ním živý a kudrnatý Chuck Berry, začal se prohrabávat ve štosu elpíček u gramofonu (Kozelkovi se samozřejmě ihned podařilo vyhodit gramofonem pojistky a ve tmě se kecgle), jakmile se světlo rozsvítlo, začal Chuck Berry natáčet český desky, nic se mu ale (není divu) moc nelíbilo, až narazil na starý rockenrolly z maďarské a polské produkce, to ho samozřejmě zaujalo a tak jsem povídal nejdotěrnějším tasatelům stále o senu, druhým uchem jsem poslouchal co povídá Berry, první rockenrolly (protože byly nejhlasitější), přemýšlel o tom jaké cvičení by nejlíp zabral při zítřejší zenové přednášce a bylo mi fajn.

ZEN VANDY MARKOVÉ: smásení Draka (co dělá dočká až do konce) uzemnilo matku Helenu i sousedy a odborníky. V noci, kdy amatér byl v práci, odešla Marková nahoru k sousedce na pokoj. Občas se šla podívat na děvenky. Pak ve tři ráno svenění a usousedovic dveří 2 příslušníci VB a sociální pracovníce. Vysvitlo najevo, že jim telefonovala na dětakou pohotovost a vyprávěla že je sama doma, má malou sestřičku a kocour že krvavě blinká. Atá. Výslechemráno amatér zjistil, že když máta nešla, Vanda obvolávala podle čísel na papírku nad telefonem kdekoho. Např. Janu Koubkovou, Krabeše, Chadima stá. Ve dvě ráno. Někteří doma našťestínebyli. Všude třískli telefonem, skorát na tý pohotovosti se s ní bavili. A tak dračice dosáhla svého: rásem kolem ní byla spousta dospělých a neusínala sama.

"Přidělaná podoba jazyka je samozřejmě značně zjednodušená: s hláskosloví sbývá minimum, tvarosloví skoro neexistuje, věta je stavěna podle několika základních stereotypů. Např. možné číslo se tvoří přidáním "dem-", což má být skomolený tvar "them", oni. V současné Nigérii se tedy standardní věta The drivers are coming vyjádří slovy "Di drayva dem de kom", deslova "Fidič oni přichě-zeti". Věta "I do not see teachers" se vyjádří "á ne sí di tíca dém", já ne vidět ucitel oni".

Rok 2000, jazyk jako most i propast, MF 1982

Nejprve Manfred Clynes vyvinul přesnou metodu jak zaměřovat emoce. "Kvality emočního spektra", říká, "jsou daleko přesnější než slova která je vyjadřují". Každá se sedmi základních emocí, hvěz, nenávisť, zášť, láska, sex, oddanost-lítost, má svou charakteristickou křivku, zaznamenanou na přístroji vyvinutém k tomu účelu. zkoumaná osoba sedí v pohodlném křesle a jen dotekem prstu přes svléštní citlivý knoflík vyjadřuje hustou jednotlivé emoce. Po 30 až 50 ti pokusech pak počítač vyhodnotí průměrnou křivku. Clynes skoumal desítky a stovky lidí různého pohlaví i národnosti a zjistil, že i když se např. křivky hněva a lásky čísnou liší od křivek mexičanů nebo američanů, jsou v základě stejné a nexistuje je způsob jak např. namalovat jinou emoci.

Je to ale hlavně v hudbě, ve které základní emoční formy dosahují nejvyššího vyjádření. Hudba se nedá vyjádřit slovy, jak řekl Mendelssohn, protože je "přesnější" než slova. Velká hudební událost je vlastně cvičení v přímé výměně emocí. Aby publikum vycítilo v hudební frázi emoci, musí je především cítit interpret, a nejen v duši, ale i v těle; přehánění, faleš si podbízivost se lehce rozezná od pravé emoce.

Clynes poslal několik slavných dirigentů a nechal je v mysli si přehrávat slavné skladby slavných skladatelů; záznak mikropohybů pomocí citlivého knoflíka ukázal, že st byl dirigent Casals, Perkins, Perahia nebo někde jiný, Beethovenova hudba, Opus 13 3. věty Opusu 109, vypadal jako dokonalá sinusoida, zatímco např. puls Mozarta vypadal docela jinak. Jinak řečeno, osobnost Beethovena se v jeho hudbě projevuje dále, nikoliv jako výsledek tradice nebo stylu. Mozart a Haydn mají omezen vnitřní puls, rytmus, úplně jiný, a stejně tak Debussy a Ravel.

Jako otisk prstu, otisk hlasu, podpis či chromosom vnitřní puls je vyjádřením identity každého jedince. Každý z nás vyjadřuje jedinečnou a gjedinečnou osobnost, celek, v níž každý aspekt je důležitou součástí celku.

Z knihy Tichý puls - hledání dokonalého rytmu v každém z nás od G. Leonarda, Wildwood House, London, 79

Bašó byl báskem Matsua a ten každýden u oběda nadzvedl víčko kotlíku a ptal se: Co to je? Jednou se spolu procházeli po krajině a galyšeli křik divokých husí. Matsua se ptal: Co to je za zvuk? Bašó řekl: Volání husí. Po chvíli se Matsua septal: To volání - kam odešlo? Bašó řekl: Uletělo. Matsua se otočil, chytil Bašó za nos silně stiskl a když Bašó křičel bolestí, řekl: A tys řekl že prý uletělo! Bašó v tu chvíli dosáhl satori.

(Sayings and Doings of Master Pai-Chang. L.A. 79)

OSMÝ DIV STARÉHO SVĚTA (přepis článku ze 100+1 ZE)

V září 1977 čínští vojáci náhodou odkryli plošinu s těžkých starých trámů a po vyčerpání vody se zrakům přivolaných archeologů odkryl nejdén z největších náleziš, hroba markýze I s knižectví Gong který zemřel ve věku 45 let asi kolem roku 433 př.n.l. V hrobce nebyl jen markýz, ale i tělesné pozůstatky 20ti dívek a žen které byly obětovány aby markýze obřadnostnovaly i po smrti, a hromada předmětů světského přepychu, nádoby, nábytek, mísy, lžičky atd. Ale hlavní poklad hroby byly hudební nástroje, svléštní soubor 65 dokonale vypracovaných zvonn z bronzu s nichž největší má metr a půl a váží přes 220 kg, zavššených na rámu do tvaru písmene "L". Spolu s řadou dvacícti nefritových svonoků které se rovněž našly v hrobce jsou zvony pro muzikology tím čím byla pro luštitelů hieroglyfů Rosettská deska: dávají jim klíč k rozluštění náhad dávné čínské hudby.

Nejméně šest století př.n.l. v Řecku a patrně už mnohem dříve v Mesopotámii a jinde v Asii sačli hudebníci sestavovat různé tónové stupnice složena prodlužování a skracování struny. V některých systémech se tak dělo podle přesných matematických poměrů, jinde se spíše improvizovalo. Mešní muzikologové se pochopitelně zajímají o to do jaké míry se staré stupnice navzájem lišily, protože se tak snaží objevit "kulturní klíče" lingvisté. Zvony markýze I různé tóny podle toho kde se systém má rozeznat od nejnižnější (velké C) po nejvyšší (čtyřčárkové d), tedy více zvony lze vyloudit a celó valy, dá se tedy na ně hrát tři měsíce poté co byly svuk rozletěl do světa, tím koncertě upravené skladeb cely mezi odborníky i laiky. Odborníci prohlašují, že divem světa už jen pro to starší než dosud známe nejnetelné velikosti které padě. Zvony mají dva odlišných tvarů experimentoval.

V prvním systému jsou dvojice na sebou jdoucích zvonn vsázeny o tercii (velkou) což prý bylo charakteristické i pro hudbu ve starém Řecku, Mesopotámii a na Bliském východě. Toto ladění bylo tedy jakýmsi druhem harmonického diagramu. Jeho matematický původ má možná sráž mezi babylónskými geometri. Snad právě složitost tohoto systému přivedla jeho gánik. Ironické je, jak tvrdí odborníci, že tím největším činem čínanů asi byla likvidace tohoto ladění aby mohl převládnout jiný systém, kterým je tzv. temperované ladění jež bylo známo jak starým Řekům a čínanům a které se pak koncem 16. století objevilo v Itálii. Zvonohra obsahuje více tónů, a mnohem různorodějších, než kterýkoliv jiný dosud nalezený soubor starověkých nástrojů podobného typu.

(Přetištěno z časopisu Discover, LA)

(Dovětek vydavatele: Nevím už který to čínský císař svléštním ediktom sačkal používání některých akordů a stupnic protože prý vyvolávají nečisté magické síly.)

Srdceryvný příběh přímo ze života zneob

JAK NEMÁ VYPADAT JITRO

nočního hlídače

Po poslední službě s Oporou sboru I. stupně (vis) kdy jsem nemohl odevzdat Diplom (vis) protože vyšlo najevo že vedoucí směny dr.Š. je v nemocnici s menší moskovou mrtvicí z psychického a fyzického vyčerpání (když jsem s ním naposledy cestou s práce mluvil, odcházející na týdenní dovolenou, říkal: "Já se jen modlím abych se ve zdraví dočkal 1. dubna až tu K. už nebude..") a kterou jsem strávil cestou zatímco kolega pilně "pracoval" a plnil a balil celou noc, kdy jsem se dověděl že jsem asi něco spletl a vypadá to že budu marně stát ve frontě na sekoí na Hrabala protože jsem svůj objednávací lístek poslal ale prý se měl nechat, jsem ráno jako obvykle v půl deváté vstal, nijak necořen dvěma hodinkami spánku, jak tušení šel zjistit proč jinak hodná dceraška Viktorka je velmi tiše a našel jsem jí jak "všší" prádlo; uplácávala na žebřík palandy dva kapesníky které předtím důkladně vymáchala v plném nocníku. I vzal jsem moči nasáklé hadříky a šel je odhodit do dřeva když jsem cestou na podlaží kuchyně našel dvě ohlodané kosti a zjistil, že kocour Janek, jinak pokud jde o hry a komunikaci s lidmi známý to hlupák (předchozí kocour Tito byl rozený intelektuál zatímco tenhle neumí řadu věcí, např. satahovat drápy když bojuje s lidskýma rukama stě) si sundal pokličku s kastrolku a bohatýrsky posnídal králičí kýty na omeňku takže rodina nebude obědvat. Tak. A je to. Ráno jako bejk. Pak volal B. že je v divadle někde Libyjský soubor a že nemůže.

Po předchozím takovém ránu, kdy se amatér vrátil v půl sedmé po cestě cikánským vlakem s Poruby aby vklouzl do vyhledané manželské postele, a místo pohody našel nejdámovou atmosféru, neodestláno, lena spící a ryjící tvář do opěradla židle, tichý gramofon, tlumené světlo a dvojice toužící po tělesném styku si hezky přemýšlela co s tou paní domu. Tak byli všichni napakováni do postelí jenže když se pak pán domu chtěl po strastiplné cestě okupovat, zjistil že nejdámová návštěvnice boiler vycucala svou ocistkou. Kdepak, už nejme tak mladí a přispůsobiví, už jsme si svyklí na jisté druhy pohodlí a pravidelnou stravu a řád domu. Každé intermezzo směrem ven s řádu do chaosu je pak nevitane a iritující.

Paní domu si to ráno po praní kapesníků, nálezu ohlodaných kostí a fofocnátu napravila pověst tím že okamžitě přijela s náhradním obědem (polotovary) a rychlým uklidem vnesla poněkud útulna do rozespalé unaveně nelaskavého rána nočního hlídače. Toho které nebylo to ono. Takovýto způsob jiter sdá se amatérovi poněkud nešťastným.

(A sepsal to ne pro potěšení p.t. čtenářů - i když cizí nešťastí dymozřejmě potěší, tak si ušijte - ale pro výstrahu svou, až to někdy bude spětně po sobě číst. Nemáme to lehký.)

FOLKOVÝ KOLOTOČ

který se konal jako obvykle v domě kultury OKD v Ostravě-Porubě 25.-27. března ve třech sálech a přilehlých prostorach, proběhl fajn.

Organisátoři si myslím mohli poplácat po ramenou. Větší průšvihy nebyly, ty co nepřišli nahradili jinými, lidi plácali a hojně plnili sály. Umělci samotní přijeli, zahráli, popovídali si.

Chodil jsem coby fotograf zákulisím a viděl:

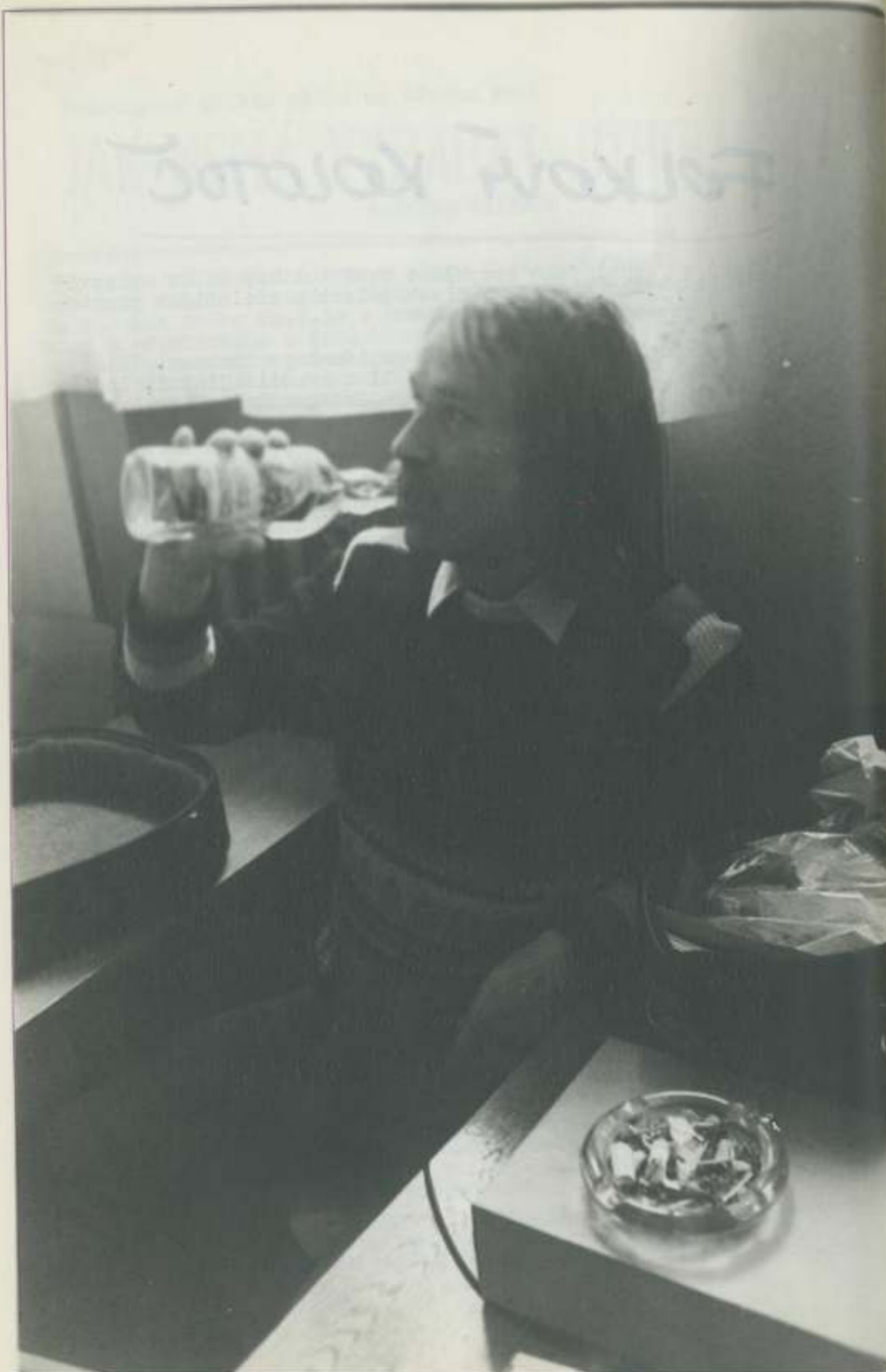
Michnová si změla ruce protože elpička Mryssau vydal Supraphon už 52 000 a to je na tehle rock náklad! Stále ale vzpomíná na ukásku nejdokonalejšího grafického obalu (Ene s Fripem No Pussyfooting) který shlédla u amatérů a od té doby se jí o tom občas i sdá. Luboš Andršt proháněl hpuslistu Hrubého zrovna tak jako Hrášek prohání Kohoutka, takže jsem čuměl, a dal kytaristům za pravdu.

V zásuvoce jednoho psacího stolku v místnosti kde se "dělal" bulletin byla stále jedna šahev něčeho ostrého. Streichel mi na dotaz proč hraje na kytaru odpověděl - protože neumím na klavír. A navíc byl prý vždy na mejdanach ten nejjškaredší a tak mu místo dívky dal do rukou kytaru. Mohovo vystoupení dole ve společenském sále mne sklamalo, protože furt tam kde kdysi, ve velkém sále už to bylo lepší ale okolostojící posluchači "nám tam ty svonečky chyběj.." Ztratil se klíč od místnosti 51 kde měly domov tašky a fotky fotografů a novinářů a dlouho se hledal. Mišik povídal prý zase sám, jako kdysi, jen s kytarou. Kohoutek se ožral a nepřišel Jakubovi na koncert. Moravské selí je stále vynikající a porce knežlíka a jiných pochutin stále o 30% větší než v semích českých.

Co se mi nelíbilo? Obecenstvo. Tleskalo nadšeně na okoliv a bralo by všechno. Je to obecenstvo až nebespečné. Co s ním? Nevím, pánové, nevím.

Jinak díky všem kolem folkové sekce, rád jsem tam byl.

Největší osobnosti: Mohavica, Šuláková, Janota. S těma jsem také hovořil a ty jsem fotil. Čtete na následujících stranách.

VE VZDUCHU POLETUJÍ

slova
slova

Jen je pochytat (řiká Jaroslav Hlaváček, hvězda federálního písničkáření do kasetáku amateura v Porubě 26. března 1983, na schodech)

H: Jak jsi přišel k "Sušilovi"?

H: Sušila jsem koupil v antikvariátě.

H: Koupil jsi i jiný takový knížky v antikvariátě?

H: Koupil, koupil, mám doma hromady knížek a sbírek.

Jaroslav Hlaváček hrál celé roky na své laciné kytáře jen pro kamarády a známé. Sem tam na mejdanu. Svý písničky. Loni ho právě ti kamarádi přemluvili aby to zkoušel s vystoupením před lidma. Na Folkovém kolotoči, jehož 5. ročník probíhal i letos ve velkém baru patřícím Domu kultury OKD, v jehož dvou velkých a jednom menším sále probíhají vždy po tři dny souběžně koncerty. Hlaváček vystoupil na prkýnkách jen pro ty začátečníky, ale jeho písničky měly takový ohlas, že ještě ten den večer ho přemluvili k vystoupení na tom větším podiu pro ty zkušenější. Ohlas písní (Hlaváčekových) byl tak nadšený, že prostě musel druhý den vystoupit ve velkém sále, kde vystupují jen ti nej. Znovu úspěch. A tak se narodil největší písničkář těchto dnů.

H: Ty se písničky ze sbírek nějak systematicky učíš?

H: Ne, tak aby bylo jasno. Já se to neučím, já si jen tak hraju doma. Večer, když jsou děti spát, žena jde spát, a já mám takovou náladu, dám si cigaretu a zahraju si, jen tak pro sebe, v klidu, vybrané "kusy", a když si to zapamatuju, někde to, ale jen občas, zahraju.

H: Jak jsi začal ty písničky sbírat?

H: Tak tohle ne. Já asi je nesbírá. To už mám odjakživa, i táta měl něco doma, mám je z Valašska.

H: Hrál jsi hned na kytaru nebo na nějaký jiný nástroj?

H: Na kytaru. Ve třinácti letech jsem dostal kytaru.

H: Když skládáš novou písničku, jsi si pak vědom že jsi ovlivněn tím co máš a občas si sám pro sebe spíváš?

H: Ne. Pokaždé když skládám jen to co je srovna v té chvíli a teprve potom, když je to hotové, si uvědomím že je to buď Sušil nebo to je Grechuta, nebo třeba Herta, ale je to všechno zpětně, až je to hotové.

H: Složíš písničku, dvakrát třikrát zaspíváš pro známé a buď se písnička ujme nebo ne. Co děláš s těma druhýma?

H: Vyhasuju, normálně vyhasuju. Já ti řeknu pravdu. Já jsem od té doby co skládám tak jsem napsal, pro sebe, určitě takových 100 písniček. Když jsem loni začal hrát na tom "Folkáci" tak jsem zahrál sedm, osm, které jsem měl už pro sebe a své známé vyzkoušené že jsou dobré. Stejně tak letos, od lonka jsem napsal asi takových patnáct, ale pak ostrý výběr.

H: Jak se změnil tvůj přístup, za poslední rok, k těm písničkám ze kterých se staly "hity"?

N: No, to je blbě. Fakt to je blbě. Protože třeba jsou písničky které mám rád a jsou písničky které mají rádi lidé. A za ten rok jsem si uvědomil že já hraju vlastně pro ty lidi. Když tam jednou na to podium vylezu, tak hraju pro ty lidi. Kdybych hrál furt co se líbí mně, tak tam nemám co dělat, prostě. To si můžu hrát doma někde nebo pro nejbližší přátelé. Když vylezeš a lidi po tobě chtějí nějakou píseň tak jí určitě musíš zahrát. Musíš přistoupit na ten kompromis mezi mnou a těmi lidmi kteří na me přišli a čekají ode mne něco, já jim to dám, ne všechno, to bych zase byl v jejich područí, ale je třeba jim to dát. Takže jsou písně které už se mi tak moc nelíbí ale je třeba je zahrát.

N: Když jsi se loni rozhodl vystoupit, věděl jsi co tě čeká?

N: Já jsem se nerozhod. Já jsem takový typ, já jsem se nerozhod. To je omyl. Já jsem byl "dokopán". Já jsem tu pořád, jak to zpívám v jedné písničce, docasně.

N: Písničky jsi ale měl otestovaný u známých?

N: Jo, u známých. Na mejdanu, vytáhl jsem kytaru...

N: Viš předem jaký písničky budeš spívat na koncertě?

N: Já se řídím podle atmosféry. Já se přizpůsobím, v tomhleto jsem trošku pddajný, je třeba ženské publikum a já teda zpívám spíš ženské písničky. Probírám to rychle podle okamžiku.

N: Máš ve svém skladu v hlavě kolik písniček?

N: Padesát. Padesát.

N: A z nich takových deset patnáct který jsou nejoblíbenější..?

N: No, je možná takových osm písní s kterými jsem spokojený já a s kterými jsou spokojení i lidé. "Markéty", já říkám Markéta I a Markéta II, pár "Okudšavů", ten "Puškin", "Na dvoře divadla", "Když mi brali za vojáka", to hraju s chutí a když to lidi berou tak to je pak největší pohoda.

N: Do jaké míry je melodie písniček původní a do jaké míry tebou stylizovaná?

N: Já ti řeknu tak. Já, v melodii nejsem původní. Já jsem textař. Já slovy něco sděluju a ta melodie je mi vědecky jenom pomocníkem. Mně ti napad třeba ten Windišgréts a já jsem věděl že to musí být taková hudební narážka na ty takové hospodské písně, třeba "Bláznivá Markéta" jsem věděl že to musí být trošku francouzské. Vědecky je první ten nápad slovní a tu melodii podřizuju tomu textu.

Všechny melodie jsou v podstatě moje, samozřejmě kromě těch "Okudšavů", ale říkám že to jsou vlivy, třeba ten Windišgréts to je celakovského "Ohlas písní". To já vím.

N: Ty jsi profesionál?

N: No, úplně profesionál. Jsem pod krajským kulturním střediskem Ostrava a jako jezdi, a jako jezdi Rotrová a jako jezdi Wykrent tak jezdim já. Mám druhou třídu, čtyři stovky za večer a náhradu jízdného vlakem tam a zpět. Mám hrát hodinu a půl, ale většinou hraju dýl. Teď v Brně jsem hrál tři a půl hodiny. Jak to vyjde a jak mají lidi chut.

Ale musím se vrátit k té melodii. Já si uvědomuju fakt, když zpětně uvažuju co to je, ne v textech, tam jsem vědecky za sebe, ale v tém melodii, tam jsou ohlasy.

To si uvědomuju tohleto. Třeba: druhá Markéta je třeba Donovan. Já vím že kdyby to všechno bylo na jedno brádo, řeknu ti to mezi námi, jako třeba Janota, tak ti lidi se jakoby zrudí. Já tomu textu podřizuju melodii aby to byla jeho součást.

N: Tvé texty jsou většinou krátké, přehledné, úderné. Jak to děláš? Skrtáš, akoracuješ?

N: Ty, já ti řeknu pravdu, já dost vyhasuju. Já když ty dva večery píšu písničku, já mám množství různých verzí. Já třeba mám 17 slok a nakonec vyberu dvě. Třeba Hutkovy písničky, já na nich cítím že vznikaly ve vlaku, on seděl, jel vlakem a zapisoval a proto třeba já osobně je tak nemám rád, vypadají jako nacrtuté, mě to trošku vadí. Ale to je můj osobní problém. Já píšu těžce. Proto možná zůstávají ty krátké formy.

N: Když děláš na slovech už si broukáš melodii?

N: Jo, jo. Vědecky musí být na začátku nápad melodický který souvisí s tím nápadem slovním. Já si vzpomínám na Markétu, bláznivá Markéta...tak to byl nápad, ta ženská existovala a já jsem si na ni vzpomněl a nějak podvědomě k tomu patřila ta melodie. Ten valčíček, taadaa daadaa.

N: Máš tedy první nějaký verš, nebo slogan s pocitem jaká by měla být melodie?

N: Ano. Řeknu ti příklad. Mám nový nápad, bude to reagge, napadlo mě jen "táta byl kulak, máma selka". To jsem jel z Brna do Přerova a ve vlaku jsem byl sám tak jsem si brnkal hmoll.. a tím je to daný. Řeknu ti jiný příklad. Já si pamatuju jak jsem složil třeba Lásko voníš deštěm. Tam byly jen první dvě slova: "jde dešť". Nic víc. Tím to bylo pro mě dáno, to bylo hotové, to bylo definitivní, já jsem nevěděl ještě to "lásko voníš deštěm", ale to přestě jelo. Já ti říkám jedno, "ve vodu chu pletují slova", to říkal už Halas, už mají nějakou náladu, a stačí jen ta pravě slova vychytat..to je těch 17 slok stě.

N: Cítíš teď, když už jedeš, nějakou zodpovědnost, abys pořád dokázal ta pravě slova opravdu "vychytat"?

N: To cítíš. Ale já ti řeknu jinou zodpovědnost. Já jsem si to uvědomil několikrát. To ti řeknu jen do magnetofonu osobně. Sedíš, a viš že kdybys svednul ruku a řekl tak pojďte na mě, že by se lidi svedli a šli. Někdy by šli. A ty si musíš uvědomit, to je ta zodpovědnost, jestli to je pravda.

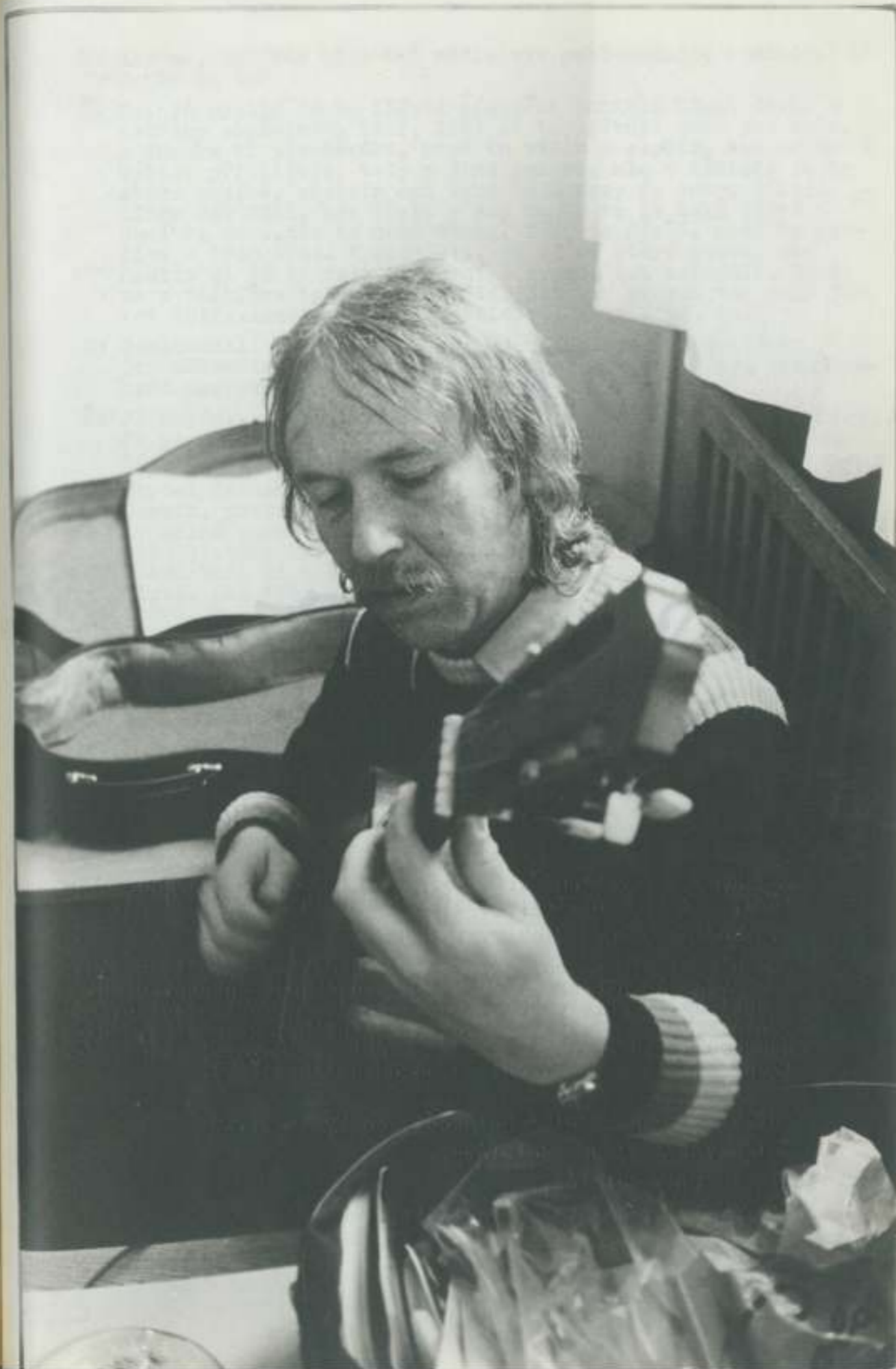
N: Lekneš se v tom okamžiku, a couvneš?

N: Ne ne ne. Myslíš na koncertě? Na pódiu ne, tam předkládám písničky které má už doma vyzkoušené. Spíš novou písničku když píšu, tam neouvám, protože každou písničku když píšu myslím doopravdy. Jako kdybych jí ani neměl nikde hrát. To že jí zahrāju to už je jiná otázka, já jsem někdy jak blbec, třeba v tom Brně onehdy byla nálada a lidi říkali tak hraju ne tak jsem zahrál Prdel blues a v první řadě KV SSM, v tomhleto jsem malinko, takový impulzivní. Zbytečně někdy aš, ale..

N: Tvorba písničkáře, ať má kdekoliv, je reakce na svět okolo, přetransformovaná osobností písničkáře. Tvá reakce na současnost by také vlastně měla být současná, ale ty zpíváš dost písniček středověkých a starých.

ROZHOVOR

- H: Ty, tak počkej, to se musím zamyslet. Proč já mám ty "historické písně". Ty, asi je to vliv toho Okudžavy, který mne přivedl po první k posměchu, že všechno se opakuje. Víš, a že když zpívám o tom husitovi, že zpívám o něčím klukovi.
- H: Měšel sis formu, parketu, která ti vyhovuje. Stejně ses ale jistým způsobem vymul problémů.
- H: Ty, počkej, proč já ty historické písničky dělám... jako nemůžu mne za to napadnout, asi jo. Asi jo. Je to tam podvědomě, já když hraju a koukám na toho tajemníka SSM a vím že bude nějaký průser a když mu zahraju nějakou písničku od Okudžavy, tak vo co de, to je rus, prověřenej, je to, je to šbrana. Protože, nejsem největší hrdina.
- H: Zpívají si tvý děti? Jak jsou starý?
- H: Jakub má 7 měsíců. Lenka má tři roky, já jí dycky říkám Lenko, Medu hrát. Co mám zaspívat? Zaspívej Svatou Dorotu. A teď má novou, a to je "Husits". "Když sem psal koně unáš ve dvoře.."
- H: Co žena na přerod zpěváka z mejdama na profika který plní sály?
- H: Ty, žena, to je besvačný. Ineska jsem jí chtěl vzít sebou, ona chtěla taky, ale nešlo to. Moje žena, po Kubovi, má o 7 kilo víc než měla normálně a cítí se blbě. Necítí se svoje. Ona ví, líbí se jí to... a je to pohoda. To je totiž tak, ještě k těm písničkám. Na rozdíl od těch lidí kteří to slyší hotový ona slyší těch 17 vyhozených slov, furt dokola. Tě už musí být superpiseň aby se jí líbila, jako třeba ten "Darmoděj" a tak. To se jí líbí. A ostatní, takové ty normální, to říká "viš co, to ani nesešoinej". Já jsem čtyři dny doma a osm dní pryč.
- H: Takže děláš takové týdenní šůry, agentura ti připraví...
- H: He, to ne, ti se o mně nestarají, já jezdím cik cik přes republiku jak to vyjde, vlakem. Letohrad, Brno, Praha, Ostrava.
- H: Co konverzace s lidma ve vlaku?
- H: Jistě, valice rád. A poslouchám třeba i co hrajou..
- H: Hraješ taky? Vytáhneš kytaru někdy?
- H: He, stydím se. Mně to připadá jako takové předvádění se.
- H: Inspiruje tě jízda vlakem? Mně jednou napadla skladba na 5 právě v nepravidlně vytukávaných rytmech kol vlaku. A jaké jiné inspirativní zdroje máš?
- H: Všechno. Úplně všechno. Já třeba jdu po ulici, něco slyším, sátno to ve mně. A potom třeba za čtrnáct dní to "vyhodím"..
- H: Jsi soustředěn ke vnímání těch detailů? Nevrášíš jako ten rostrbitý profesor s dešťáčkem do sloupů?
- H: He, já o tom nepřemýšlím. Já jdu s Lenkou, koukám na svět, a asi podvědomě to pochytávám. V té chvíli nevím že jsem to pochytal. Záměrné to určitě není. Nějak "naležený" na konkrétní pochytní dojmů nejsem. Nevím jestli si třeba budu pamatovat takhle tvůj rozhovor, to nevím. Jestli mi to něco dá nebo ne.
- Jarda NOHAVICA se rychle napil teplé vody z kohoutku, popadl kytaru, vyčetl amatérovi že přece jen ho to povídání rozhyocalo ("Ale to je dobře, před vystoupením je to dobře") a běžel vystřídat rumunského zpěváka kterého nekriticky nadšené porubské obecenstvo (na tom že je to vlastně špatné publikum jsme se shodli oba) vytleskávalo furt dokola i když nebylo proč. A jako obvykle vládl emocemi tisíců jako na drátkách. Umí. Má to. Kéž by mu to chtělo hodně dlouho vydržet.

SPOJENÍ POEZIE S ŽIVOTEM PRAVDY

Rozhovor s Jarmilou Šulákovou, první dámou moravského folklóru, a Janem Rokytou, cimbálistou a svěratelem písní.

Dvě hodiny před jejich vystoupením.

(Poznámka: mám za to že v každém interview by měla sítat zachována ta atmosféra okamžiku a osobnost dotazovaného. Napětí by se mělo vytvářet při ptaní a ne při přepisování. Protože jsme až příliš otrocky stylistiky, gramatiky, autocensury a grafománie. A tak i tenhle rozhovor je téměř doslovným zápisem (ke konci se porouchal kaseták).

Marek: Jsme na "folk" kolotoči, co Vy tady...?

Šuláková: Já jsem "folklór"..

M: Tak tedy folklór..

Š: Já nevím, oni to asi spletli...

M: Ale ne, oni Vás lidi teď stále víc poslouchají. I mladí. Co Vy na to?

Š: No, já myslím že ta lidová písnička vznikla kdysi dávno z potřeby obyčejných lidí, lidi si to spívali sami pro sebe, a dneska ti písničkáři, když to vidím a slyším, tak se to velice přibližuje, tedy v jiné podobě, ale v základu je to skoro stejné, protože oni také mají něco do sebe, říkají lidem moc věcí, kde třeba u pop music to je také běžné a není to ono.. tam to nemá ducha. Tady to dýchá, což to prožívá u těch lidí. Myslím si.. já už su stará osoba, ale myslím si že ti moji vrstevníci zrovna tak začínali, jestli ne u folklóru tak u jazzu a že jich to zrovna tak celý život drží.. Armstrong, Fitzgeraldová, Edith Piaf, že..

M: Poslouchali jsme všichni, ale jen některým to vydrželo, jen někteří a tím zůstali. Co způsobilo že Vy jste toho tenkrát nenechala?

Š: Já nevím... já se v tom odjakživa tak topím, by sa šalo říct. Já to mám v srdci a nejde to ze mna. Ono je to asi tak že to člověk musí mít rád.

J. Rokyta: Jednak, ale já si myslím že je v tom trochu ten Darwin, protože ve všech hudebních disciplínách přežívají ty silné osobnosti. Kdežto ti kteří to dělají na vlně nájmu nebo jistého krátkodobého zájmu pak přirozeně odpačnou. Nehudebník si myslí, že folk a folklór mají dost společného. Jistě. Obě tyto disciplíny si dost zakládají na tom o čem se spívá. A hledají ve svém žánru spojení poezie s pravdou života. Jenže folk má být disciplína prověřená jako folklór, ten to teprve hledá. Myslím si ale že je dobře že jsme tedy.

M: Slyšeli jste Jardu Mohavícu?

R: Já ho znám dokonce osobně.

M: Mně připadá jako někdo, po dlouhém období "temna", kdo "to" má v sobě.

Š: Já jsem ho slyšela na skoušce.

R: A to je mládenec který má k nám hodně blízko. Já s ním chodím občas do hospody a on s me vždycky uřídíže tím že, nebo, příjemně překvapuje, s me už hned tak něco neuřídí, že se velice rýpe v těch našich sbírkách a že sná i sbírky které nemají ani někteří folkloristé. Takové ty úzce regionální věci... a z nich sná dokonce texty naspaměť.

Š: Myslím že to v něm je. Má to rád.

M: Dobrá. Když to v mladém člověku je, může, ale také nemusí se to prožlabat ven. Záleží na době, okolnostech, prostředí...

Š: Samozřejmě, záleží na prostředí ve kterém člověk žije.

M: Kdybyste se narodila v Praze, také byste spívala lidovky?

Š: No, to nemožu říct, možná že bych spívala...

R: V každém případě by byla jiná zpěvačka...

M: Z dob svého mládí si pamatuju že v rozhlase vysílali od rána do večera lidovky. Potom ale přestali. Jak jsem Vy přežívala ta období nezájmu?

Š: No, my sme pořád jeli dál. My sme sa nenechali. Po té válce tu byla velká touha po tom zpěvu, národnostním zpěvu, a my sme to probudili, to šlo silně nahoru, ale potom začal být takový útlum protože sa začly tvořit nové písně, které, bych řekla, nevzněly. Ne že by nebyly pravdivé, to bych neřekla, ono to šlo k té době, každá věc má svoje, ale nějak, nevím, nebylo to skládané tak se srca, protože ty písně nepřešily. V lidech to neostalo.

R: Ty padesátý leta, víte, tam došlo k jedné chybě, která nevyšla ani z nás folkloristů nebo těch kteří se tím zabývali, ale byl to důsledek jakési chybné kulturní politiky. Došlo k tomu že folklor se najednou pasoval na něco co vůbec nebyl. Na oficiální umění. Kéekoliv byla schůze tam se soupl folklor. Samozřejmě za jistý čas došlo k přesycení a téhle kulturní politice se to vrátilo jako bumerang. Lidi to pak nechtěli poslouchat. "Nedávejte mi tu Šulákovou co tak vřeští..."

Š: Co Šuláková na to?

Š: Nic. Mám se to nedotklo. To byl zážitek z prodejny, ten chlap to tak řekl a ani nevěděl že su to já. Tenkrát se v těch soubo-rech říkalo že musíme dělat novou formu, že to staré nemožem uchovat, pořád omílat, že musíme udělat něco nového. Ovšem. Možná že kdyby ti lidi to tak neháplli a kdyby si to promysleli že by vznikly hodnotnější věci které by vydržely. Z toho nadšení vznikly násilné texty, násilné melodie, plácalo se to páté přes deváté.

R: Co zpíváte dnes? Dá se nějak přesněji vymezit okruh Vašich písniček nebo doba jejich vzniku?

Š: No, my čerpáme ty staré písničky. To je takový náš základ. Zpívala jsem samozřejmě, když jsem třeba dělala s MOLDAN, nové věci, ta k, přebásněné cizí písně, brazilské, sovětské..

R: Já bych řekl že konkrétně u Jarky se to rozpadá na dva takové okruhy. Jednak to co měla z domu, protože měla to štěstí jako jsem měl i já, že vyrostla v domě kde se zpívalo, to je ta linka matka dcera, u mne to byl otec-syn, že. Zpívali naši předkové, umíme to i my. A ten druhý okruh, doplníme to písničkama ze sbírek. Sušil, ale i regionální sbírky.

R: Podle čeho poznáte že zrovna tahle písnička bude ta pravá? Jak písničky vybíráte?

Š: No, já mám na Jenka Rokytu štěstí, chytla sem na svoje stará kolena takového dobrého muzikanta, že mně, jak říkají v pop music, šije na tělo. Takže ten synček z Jasenej, můj susec, ten vybere písničku a mně ta písnička pasuje. Textem, i tóninově samozřejmě. My sme sa tak nějak duševně by sa dalo říct zhodli.

R: Jak jste se našli?

R: My jsme se narodili 13 km od sebe..

R: Takže jste o sobě navzájem věděli..

R: No, jendřív já o ní protože ona je slavnější, ale..

R: To jste jednou zaklepal na dveře...

R: Ani nevím, ale tucím v roce 64 nebo 65 jsme spolu mluvili o tom že bysme mohli spolu něco dělat.. Jak říkal Akéla, jsme jedné křve ty i já, to je to hlavní, a za druhé, já

když ty písničky vybírám, když si ůtu v těch sbírkách, tak musím slyšet že to zpívá.. a když to slyším tak už vím že je to ta pravá písnička pro ni.

M: Spletl se někdy? Co když se Vám písnička nelíbí?

Š: Já myslím že ne..

M: To je přímo ideální..

Š: Já myslím že ne, nikdy. Stalo se mi to u jiných kapelmajstrů a jinde, že mně vnucovali do písničky kterou já jsem nechtěla naspívat a naspívala jsem jí a nikdy to nedopadlo dobře.

R: Rozhodující faktor bude možná ten cit, každý jsme nějak hloupý, já navíc znám i její maminku, která je taky dobrá zpěvačka..

Š: A já jsem znala Jankova tatínka, výborného muzikanta..

M: Já si dost dobře nedokážu představit tu denní praxi zkoušek. Bydíte 13 km od sebe..

R: Ted už 60 km, já bydlím v Ostravě, dělám v rozhlasu, a Jarka doma na Vsetíně. My už spolu děláme pomalu dvacet let, takže to už bude nějaká intuice na dálku..

Š: Já dojíždím za kapelou do Ostravy.

M: Vy ale přes den prodáváte desky v Supraphonu, že? Takže jste vlastně taky amatérka..

Š: No pravda. Já už tam shynu nadobro.. Máte pravdu, já mám těžký život, kdybych měla vykládat..

M: To mne ale zajímá. Hodně mých přátel kteří začali dělat muziku ztroskotalo na těch drobných ale každodenních potížích..

Š: No, mám potíže, mám potíže velká, ale všechno to překonávám..

M: Dojíždění..

Š: No, pak ta zodpovědnost v prodejně..

M: To jsou dvě hodiny sem, dvě zpátky, tři a půl hodiny zkouška.

Š: No. A to sem celé léta jezdila do Brna, celkem osm hodin a autobuse, tři hodiny spívání..

M: To mě vědycky štválo, po úspěšném koncertu kdy lidi řvali nadšením a tleskali, se rozesli do peřin a já bačil a organizoval a v dešti táhli káru domů, spocenej, zchvácenej, a říkal jsem si: mám já tohle zapotřebí?..

Š: Nemám /směje se/..

M: No jo, to si já taky velice často říkám, ale nikdy to dlouho netrvá.

M: Jáe o to překročit ty krizový momenty..

Š: My si vědycky všechno odpustíme a jedem dál, že..

R: Překročit, překračovat, stále znovu. Je nám to souzeno.

M: Všichni jsme nějak začínali, nějak překračovali potíže, ale pak jsme překročili ten bod odkud to už nejde zpátky. Kdy to bylo ve Vašem případě? Kdy jste věděla úplně jistě že tohle přesně musíte dělat?

Š: Já nevím. Mně to vůbec nepřišlo že bych to nedělala.

M: Dobrá. Vy jste byla děvče z malého městečka, co z Vás chtěla mít maminka?

Š: No, tož to bylo poválce, ve válce vlastně, já jsem začala chodit do šití, jsem vyučená švadlena, já jsem to dělala nerada, na školy nebyly peníze, pak jsem dělala nějakou dobu v kožešnictví a pak jsem vzala Supraphon, od padesátého roku prodávám. Už jsem tak třiatřicet let. Ale už v tom kožešnictví jsem začala chodit do souboru, ten náš šéf byl předseda souboru Vřačan. Předtím jsem ale už spívala s trampama. Ve folklóru jsem od roku 1948. A to sem sa stacila vďat mj cěru měj. Vidite to. A mám dva vnuky.

M: Vraťme se k těm potížím. Máte nějaký recept na překonávání únavy? Jak odpočíváte?

Š: Já nevím jak bych vám to řekla. Můj recept na překonání krize je klid. Já ten klid hledám všude. Já třeba usnu i v autobuse, snažím se zavřít oči a spať. Abych odpočinula nervům. A potom, já su šťastná když su na jevišti a kolem ty lidi, přátelé, to je vlastně můj odpočinek.

M: To jsou vystoupení. Co ale zkoušky? Nebo stále opakované natáčení v rozhlasu?

Š: Ale to ne, já to za třikrát mám hotové..

R: S ní je ideální spolupráce, víte, to základní, co u jiných není, to je perfektní znalost dialektu, to nářečí, které v sobě má skrytou svou hudbu, to je tam dokonale uvnitř. Co jiné musíte učit, tady je hned. A potom pracovitost a talent. To je důležitý. Někdo to má a někdo to tam nemá.

M: Stále se ale motáte kolem jednoho problému. I talentů je dost, ale jen někteří všechno překonají. Co pomohlo Vám?

Š: Já sem si dycky řekla že to musím překonat. I když se mi někdy nedarilo, tak sem si řekla, musíš vynaložit všechny síly, aby se to povedlo. A potom, když jsem byla v tom studiu, ačkoliv jsem na tom nebyla dobře, tak sem si říkala musíš to překonat protože tu sedí tych jedenáct muzikantů a ty přeca nemožeš sedřít a myslela sem vědycky na ty druhé..

R: ..a my si uvědomujeme že nesmíme sedřít jí, že.. takhle ta spolupráce probíhá.

M: Dobře. Máte ideální zpěvačku, kapelu, zpíváte hrajete natáčíte, ale kde pořád brát lidové písničky? Zdroje přece nejsou bezendné? Sušil je jen jeden..

R: No, tak von není na světě jen ten Sušil.. Já vám řeknu něco jiného. Sušil vyšel po prvé v roce 1837 a když se do něho podíváte, zjistíte, že ten náboj, který je v něm skrytý, jsme využili tak na 15%.

M: Takže nemáte strach o budoucnost..

R: No. Kromě toho je tu Bartoš, a jsou jiní. Taký nevyužití.

M: Zkoušel jste Vy sam hledat přímo "u zdroje"?

R: No samozřejmě. Když mi bylo těch sedmáct, chodil jsem a zapisoval písničky. Dneska už je to horší, dneska těžko najdete na Moravě vesnice které jsou komunikačně odlehlé, které ta civilizace nepoznala tak rychle a tak hluboko. Ale třeba

to pomezí mezi Moravou a Slovenskem, tam to ještě je. Na Valašsku už téměř ne.

Š: Je to tam sji dost projíté, téma kapelníkama a folklóristama.

R: Nehledě na to že po válce bylo Valašsko podrobena takové důkladné sběratelské akci kterou organizovala brněnská univerzita a ta byla dost pečlivá a důkladná. Jenže. Všechny ty věci leží v rukopise a namohou vyjít protože na to nejsou peníze a "papír". Například naše nejstarší sbírka vůbec, vznikla kolem roku 1815, Guberniální sbírka, nevyšla dodnes. To je dost ostuda tohoto národa. A přítel Malík dycky říká "na všelijakých ptákovin je papíru dost a na toto ne".

M: Co ale dál?

R: To je dost oteřený, víte. Huděbní historie je nelitostná a přežije jen to co je dobré. I s našeho žánru, protože i v našem žánru není všechno tip top.

M: Já někdy přeháním a v diskusích na toto téma tvrdím že u nás za posledních dvacet třicet let nevzniklo vůbec nic co by mělo šanci přežít. Nic opravdu hodnotného.

M: Mgalíte v písničkáření? Já bych neřekl že nic, spíš bych řekl že je toho na to na jaké úrovni žijeme málo. Za náš žánr si myslím že se můžeme do budoucna dívat optimisticky. Moji synové i když je to možná dost vyjímečné, se v deseti letech už dost vážně "zamilovávali" do písniček. To je dycky základ všeho. Jarka to viděla u maminky, má synové to vidí u mne. Tohleto je princip folklórního sdělování.

M: Jak Vás to učil tatínek?

R: No, on mě to naučil. Já jsem se to učil sám, ale on mně dával příležitost abych se to naučil.

M: Jak to Vy předáváte svým synům?

R: No tak to už je točka systematictější, já je trochu ovlivňuju, ale můj život je jiný než otcův. Tady ve městě už nejsou ty svatby, kdy se zpívalo celý den. To já mamám synům sissulovat.

M: Jak Vy jste se učila své písničky?

Š: Moje maminka byla velká herečka, ochotnice. Zpívala takové ty kuplety, znala písničky i lidové, od stáčenky, a zpívá pořád dobře, má 76 let..

R: ..ona vjdrží stále pít celou noc..

Š: ..no, to s a také stalo..mám maminku výbornou. Tatínek byl muzikant, hrál v takové té vesnické dechovce na trubku a harmoniku a potom i na saxofon. Ale s maminkou sme zpívaly všechno možné, to sme si vyšly za potok a zpívaly halekačky, rozdělal se ohen, maminka zpívala i ty operetní..

M: Kdyby tenkrát šef koželhnik neteďl soubor, našla byste si jiný soubor a zpívala byste také?

Š: No určitě. Já jsem už zpívala ve škole ve sboru a pak s týma trampama, to byli čtyři chlápci s průmyslovky, já mezi nima, zpívali jsme čtyřhlasé písničky, i trampské, pak sem zpívala tok v taneční muzice no a tam se mně to přestalo líbit a tak sem toho nechala a rok sem nezpívala a potom ti muzikanti kteří hráli v té taneční kapele měli i cimbálovku a pozvali mne když hledali zpěvačku..to sem začínala v tom Vsačana.

Fotom sme sa rozešli, učelal se nový sebor Kyčera kde manžel hrál a chodili sme po písničkách..

M: No a teď jsme zjistili že je výhodné hrát i takto ve dvou, dnes to bude naše osmé takové komorní vystoupení.

M: Jak jste se dostal k cimbálu?

M: Já jsem se učil sám, tatínek byl kapelník ale na cimbál neuměl. Pak jsem hrál s Pražskými madrigalisty, tam jsem měl třeba za úkol sinstrumentalizovat melodii do vícehlasů v určeném dobovém stylu, tenhle cimbál na kterém hrají se pro to nehodí, v téhle formě je cimbál snáď asi tak 100 let, předtím byly cimbály menší, je zajímavé, že vznikl v Budapešti a učelal ho bývalý Čech.

M: Paní Suláková, co nabízíte mladým lidem za desky? Posloucháte? Jste spokojena s nabídkou folkloru?

Š: No přece musím snát co prodávám. Poslouchám všecko, i tu indickou a teď tu japonskou muziku. A s folklórem nejsem spokojená. Je to špatné. Obyčejně i v popu dobrých věcí by mělo být víc ale není. Třeba Zagorová měla hezké písničky, i textové, a nebylo toho. To jsou samé Holky s naší školky.

M: Kde je ta šába na prameni?

M: V přírodním akcentu na ekonomičnost. To jejich tzv. průzkumové odd. si dost nevidí na konec nosa. Prodejní hledisko je důležitější ale nemělo by být to nejdůležitější.

Š: My děláme takové průzkumy, musíme saškrtnout co se nejvíc prodává, ale s kapitalistické produkce nesmíme nic, pro slovesnou produkci jsou tam tři kolony takže když tam dáš pohádky už se nedostane na pozici, a podobně.

M: Vraťme se k těm základům folkloru a naději do budoucna. Budou další výborné spěvačky s talentem pracovitostí a osobností?

M: No, ono lidi budou pořád stejní. Někdy smutní jindy veselí. V tom je naděje folkloru. Da ška už folklór není spojen s půdou, to je jeho základ, dneška se na půdě nešije, dnes se půda vykořisťuje, ale písničky budou pořád. Já třeba vím o velikém talentu, je jí 18 let a našťástí se jí už ujali dobří lidé. Dnes už ten talent sám nestačí, někdo se ho musí ujmout. To s te ta. Mladý je ten kdo se nebojí učít. On i ten folk když dokáže to co folklór, to spojení poesie a životní pravdou, pak přešije. Musí se to dělat s láskou, citlivě, s jistou dávkou fanatismu, a pak to jde. Víte, jak já to pozoruju, všechny velké spěvačky měly opravdu těžký život. Je v tom jejich spěvu cítit utrpení. A nejen spěvačky. Vezměte si Smetanu, těch průšvihů a nemocí, a já hudba po něm stála, a třeba Blodek, ten měl postavení, mohl jen skládat muziku a vidíte hrajou se dvě věci i když já napsal spoustu.

M: Nemáte tedy strach o folklór? Písničky? Vaše generace ještě měla přímý kontakt, ta dnešní už nic takového nemá.

M: V tom je právě náš úkol. Předat to poselství, které jsme my sdělili po předcích, nezmenšené, autentické, i našim dětem. My už to musíme dělat jinak než naši rodiče, ale za nás šánr myslím že máš říct že se stydět nemusíme.

elektronickou
Svazu slovenských
k jazzu. Původní
kráček na klávesy
finančních důvodů
estava: Dašek a vý-
ropinskí. Či při-
Daška,

ho big bandu Vla-
podobně jako sólistu
Folkovou scénu má
rovni. Jednak je
folku - Oldřich
a potom jedna
HOONOVAN, všechny
co se týká Lyry

překvapení, to
it i samostatný
smakou populární

já se moc hlavně
Zlatý slavík
těch, kdy naši po
když řemeslné ne
ry vychází přede-
ně také zázeis,
shotský a další...
ky přes operetu,
podstatě bez ná-

lyry připravuješ
te by se měli ob-
Dědeček, některý

oslav S. Černý

na polévce s NA PRAHU!

V poledne se má jíst. Tohle pravidlo by mělo platit i na Kalotoci. Takže pokud právě v tomto čase dostanete úkol zjistit, co je nového ve skupině jednoho z nejosobitějších básníků našeho folku Jakuba Nohy NA PRAHU, nezbyvá vám, než zajít do místní restaurace, kde "Mistr" právě konzumuje zdejší chutnou a výživnou hrachovou polévku, a tudiž je právě ochoten konverzovat - i když tehle ochotně Jakuba neopouští ani ve tři hodiny ráno /zjistil jsem osobně/, "Napiš, že NA PRAHU! neexistuje a máš to."

???

"Na začátku tohoto roku jsme zjistili, že názory našeho perkusionisty Vlastimila Marka na další vývoj skupiny se zjevně liší od těch, které jsme zastávali s Jirkou Kohoutkem. Prostě normální stav kapely, která spolu hraje přes dva roky. Najednou prostě zjistíš, že už se ti nechce dělat další kompromisy."

???

Ať si s kýmkoli sebelip rozumíš, musíš vídycky - pokud s ním hraješ - částečně omezovat svůj názor na věc. Musíš - byť třeba minimálně - zlevovat ze svých postojů a názorů. Z počátku většinou děláš ochotně a po čase najednou zjistíš, že to už nejde. Pak nezbyvá, než se dohodnout, co dál. A my jsme se s Markem rozhodli, že to zkusíme nějaký čas bez něho."

???

"Ty otazníky mají znamenat úklebek, že takhle to říká každý. Možná, ale v našem případě to je pravda. Podívej, v ných předstevách by měly bicí vyplňovat zvuk kapely, kromě toho, že aspoň trochu budou držet rytmus. Marek ale měl seběže jako hráč a najednou měl pocit, že si s námi nezhraje, že je na pódiu v té formě, jak jsme to chtěli my, zbytečný. A proč někoho omezovat. Navíc jsme se museli v duu jako ukázat. Člověk musí najednou daleko víc uvažovat co hraje, musí najednou dávat daleko víc pozor, aby muzika spěla, tak říkejíc k cíli. Prostě nemůže si dovolit ani jedno hluché místo a navíc musí dávat daleko víc pozor

Fotom sme sa rozšli, udělal se nový soubor Kyčera kde manžel hrál a chodili sme po písničkách..

R: No a teď jsme zjistili že je výhodné hrát i takto ve dvou, dnes

me rytmus. To všechno samozřejmě vyžaduje na pódiu daleko víc soustředění. Navíc jsme po Markově odchodu museli některé písničky znovu upravit. Takže pro nás mají jakýsi punc novosti a nové věci prostě chtě nechtě hraješ pozorněji."

Jakub dojedl polévku a náš rozhovor skončil. Kolik je na nás pravdy, to nakonec uslyšíme na dnešním koncertě. A ještě jedno upozornění: Jakub pro nás chystá překvapení - sonotematický blok, jeden z těch, z nichž by chtěl postavit svůj nový koncertní program: jakousi zhudebněnou sbírku básniček, záležitost, kterou v našem folku nedělá opravdu nikdo.

Jaroslav Kravka

TŘI STRUNY

scenář: Oddělejte zásky ze dřeva
odšroubujte dveře z veškeré

A. Ginsberg

Lidé se mění, přirozené cesty jsou nahrazeny umělými, přestáváme si rozumět ... a pak přichází člověk s duží a třemi páry strun. A řekne to, co si Ty jen myslíš. Zásah je přemýšlení, srdce se červená radostí, že potkalo blízkého člověka.

Pojí nás myšlenky ... nevyřčené, ale tolik citěné ... Ne, ten před Tebou - to není duchovní pastýř. Snad Ti podchází cosi poznatého, ale sám je ten největší rozpor. Cítíš, jak se pere sám se sebou? Je to krásný boj s paní Nedokonalostí a panem Omezeným... a vždy vítězný, neboť si pokaždé něco odneseš.

A pak projdeš ulicí, nevnímáš nic víc, než stěny domů a tu na Tebe kdosi křikne, že k paní Blažené - za tou se má jít ... ale já jdu svojí cestou, a hltám ty tři struny, a polykám ta slova, která zraňují. Kdyby tak lidé méně mluvili ... Toužíš po teple a světle, ale jen toužíš, kamne ani lampy Tě nespasí, hledej v sobě ten nejdeš vše, co hledáš ... to si poradil.

Hlas utichá, struny doznívají, stopy zůstávají a Ty jdeš svou cestou s ním ...

Jaroslav S. Černý

J: Můžeš je znovu
L: Už jsme vzpomínali
v roce 1980, po
těchto sábkách
se, Egřeš, Cyt
J: To jsou kapely
L: Ano, ale objev
z Komárna, kte
heavy metal...
J: Ale vrať se
L: Po Desikátu, k
o prezentaci
Koncertě mlad
Slunovraty vy
si dráset-urg
sgentur, ne
z Pragokonce
které vykryte
složitějších
Czeslav Nieser
před dvěma ro
kemi s Nieser
těchto dvou g
v natočení sp
realizované v
J: Je možnost, š
L: Čeká se, že
otevřená vrá
přijet o dan
to co děláji,
zover,
J: Byli by dopr
L: To Nieserovo
ze supraphon
Bude to sp
výšlo, proto
jsou velcí
To je vocod
je to fan

Fotom sme sa rozšli, učelal se nový soubor Kyčera kde manžel hrál a chodili sme po pianičkách..
 K: No a teď jsme zjistili že je výhodné hrát i takto ve dvou, dnes

na rytmus. To všechno samozřejmě vyžaduje na pódiu daleko víc soustředění. Navíc jsem po Markově odchodu musel některé pianičky znovu upravit. Takže pro nás mají jakýsi punc novosti a nové věci prostě chtě nechtě hrájí pozorněji."
 Jakub dojezdí polévku a náš rozhovor skončil. Kolik je na nás opravdy, to nakonec uslyšíme na dnešním koncertě. A ještě jedno upozornění: Jakub pro nás chystá překvapení - sonotematický blok, jeden z těch, z nichž by chtěl postavit svůj nový koncertní program; jakousi zhudebněnou sbírku básniček, záležitost, kterou v našem folku nedělá opravdu nikdo.

Jaroslav Kravka

TŘI STRUNY

Motto: Oddělejte rásky ze dveří
 odšroubujte dveře z veřeji

A. Ginsberg

Lidé se mění, přirozené cesty jsou nahrazeny umělými, přestáváme si rozumět ... a pak přichází člověk s duší a třemi páry strun. A řekne to, co si Ty jen myslíš. Zášah je přesný, srdce se červená radostí, že potkalo blízkého člověka.

Pojí nás myšlenky ... nevyřčené, ale tolik citané ... Ne, ten před Tebou - to není duchovní pestýř, snad Ti poodhali cosi po znaného, ale sám je ten největší rozpor. Cítíš, jak se pere sám se sebou? Je to krásný boj s paní Nedokonalostí a panem Omezeným... a vždy vítězny, neboť si pokaždé něco odnášíš.

A pak projdeš ulicí, nevnímáš nic víc, než stěny domů a tu na Tebe kdosi křikne, že k paní Blažené - za tou se má jít ... ale já jdu svojí cestou, a hlídám ty tři struny, a polykám ta slova která zraňují. Kdyby tak lidé sěně mluvili ... Toužíš po teple a světle, ale jen toužíš, kamná ani lampa Tě neuspasí, hledej v sobě tak nejdeš vše, co hledáš ... to si poradil.

Mlás utichá, struny doznívají, stopy zůstávají a Ty jdeš svou cestou s Mím ...

Jaroslav S. Černý

Ach ach abh, Jakube,
 nebylo to teď ale loni v létě, ngšlo o názor na vývoj
 ale o to nehrát nedodělaný písničky (blok) a v nich
 jsem nechtěl trapně plácát, a především, kohoutek byl
 taky zásadně na své straně, ale pak se čecky stáhnul
 zpátky a někde jak pískáš. Jak to že ti češi i mezi
 sebou, když by nemuseli, ngmluvěj pravdu a vymýšlejí si?
 před sebou a pravdou neutecou, kdepak.

Úvodník o tom jak brát amateurské špičky na lehkou váhu
CASSIBER CUTLER & COMP. (antirecenze koncertu v Riegráku)
Konečně mistrem (sen amateura, tentokrát senový, čili ZENSEN)
AMALGAM 21 a půl, aneb proč je Amalgam avantgardní
Co dělá Frank Zappa?
Nádherný a komplexní svět čínské písmo
Jana Havlasy myšlenky o tomtěm, čili ZNAKY
POPIS EGA (tibetský buddhismus pro české egoisty)
Pozdrav s Tibetu (dvě meditační cvičení pro potěšení)
Vážený příteli (osvěna amateura pana Mahdalovi i ostatním)
Co je to víra? (ukáška současného senu)
Stará větev se musí uříznout (další špička amateura o sekoi)
How are you? (og dělá Chris Cutler? Amalgam?)
Zprávy ze společnosti (kolem)
OPORA SBĚRU (diplom gasloužilému hlídači)
Komentář amateura k článku v Tribuně a
"Nová" vlna se starým obsahem (Tribuna č.12/83)
HUDBA JE JAZYK (rozhovor s Chrisem Cutlerem)
Zkuste se vycentrovat (recept na uvolnění těla a myslí)
Foto Sudek (válečné)
Z čeho jsem utekl (další amateura odhalení sama sebe)
WESTA DO HLUBIN RICHTRA (rozhovor s pražským bigbýtem)
Batá (popis neznámého bubnu)
Japonské maličkosti
Přednáška amateura v japonštině
Festival, přednáška a Chuck Berry (sensen)
Výpisky z četby
Lovec štěstí (literární ukáška)
Výpisky z četby denního tisku
Osmý div starého světa (stáročínské zvony)
Jak nemá vypadat jitro nocního hlídače (ze života)
FOLKOVÍ KOLOTOČ 83 (úvodník)
Ve vzduchu poletují slova (rozhovor s J. Mohavicom)
Spojení poezie s životem pravdy (rozhovor s J. Šulákovou
a Janem Rokyťou o folklóru a jiných)
Na polévce s NA PRAHU (J. Nohy vyjádření o Markovi atd)
Příloha: foto amateura (fotit mi jde, dělat fotky už ne,
rozhodující je myšlenka, samo provedení je už
stráta času)

=====

Shrnutí: Kromě obvyklých senových a amateurských blábolů
toto číslo obsahuje rozhovory s osobnostmi.
1.) Osobnost eurorocku (Cutler)
2.) Osobnost pražského rocku (Richter)
3.) Osobnost písničkářská (Mohavica)
4.) Osobnost folkloristická (Šuláková, Rokyta)
a dále něco fotografií, kosmů a doplňku aby to bylo
veselější.

=====

Prosím opravte si případné překlepy a po přečtení dejte dál!

HAZLO

Faint, mostly illegible text on the left page, possibly bleed-through from the reverse side.

MARKO)no(viny

Občasník genrockový
který ve čtyřech exemplářích
vydává amateu

Toto číslo bylo vydáno
v 2. měsíci roku Praseta

Additional faint text at the bottom of the left page, including a list of names and possibly a table of contents or index.

VLEPENO SE SVOLENÍM MARKA VLEPENO SE SVOLENÍM MARKA VLEPENO SE SVOLENÍM MARKA

neboť tentokrát mu nezbyl papír na volné stránky na ohlasy, jako v číslech předcházejících. Dle jeho sdělení je možno kratší připomínky psát na předsádky.

Upozornění na některé chyby (článek "Cutler Cassiber & spol") a polemika s články "stará větev se musí uříznout" a "komatár".

Mikoláš Chadim 18.4.83

Ahej Vlasto,

je velmi těžký přelomit tvoji geniální obranu utveřenou úvodníkem. Pěste bych se o to rád pokusil.

Neprve tedy chyba v článku Cassiber Cutler & spol. "Chadimovo sdružení šádků první třídy Klementa Reckera" bylo záležitostí Mirka Šimáčka. Ať to již byli skladby či jejich aranžmá. Nechal jsem se "najmout" pouze k přehrání partů, s chutí a dobrouvolně. Prote bys měl (je-li to nutné) v tomto případě správně jenom za výkon instrumentální. Vzhledem k tomu že kapela nebyla uvedena pokládám od tebe za neodpovědnost, že sis to neověřil. Zvláště když Richter v "cestě do svých hlubin" uvádí vše za pravou míru, ty jeden vinnáři.

"Stará větev se musí uříznout"??

Další drtivá kritika jazzové sekce (dále JS). Je dost těžké polemizovat s článkem psaným tímto stylem, protože vedle věcí které jsou pravda, nebo stojí za zamýšlení, tam nacpeš svým učitelsko-vnucujícím způsobem i své názory kterýjsou peča diskutabilní, aniž bys dal čtenáři šanci, aby se bral jako tvůj názor, o kterém je možno diskutovat, a ne jako "svatou pravdu".

Zkus se zamyslet nad neustálým posunem "normy", jak já tomu říkám. (norma = to co je v hudbě a dění kolem možné či tolerované). Je to celkom jednoduchý, i když trochu nepřehledný graf. Hoci

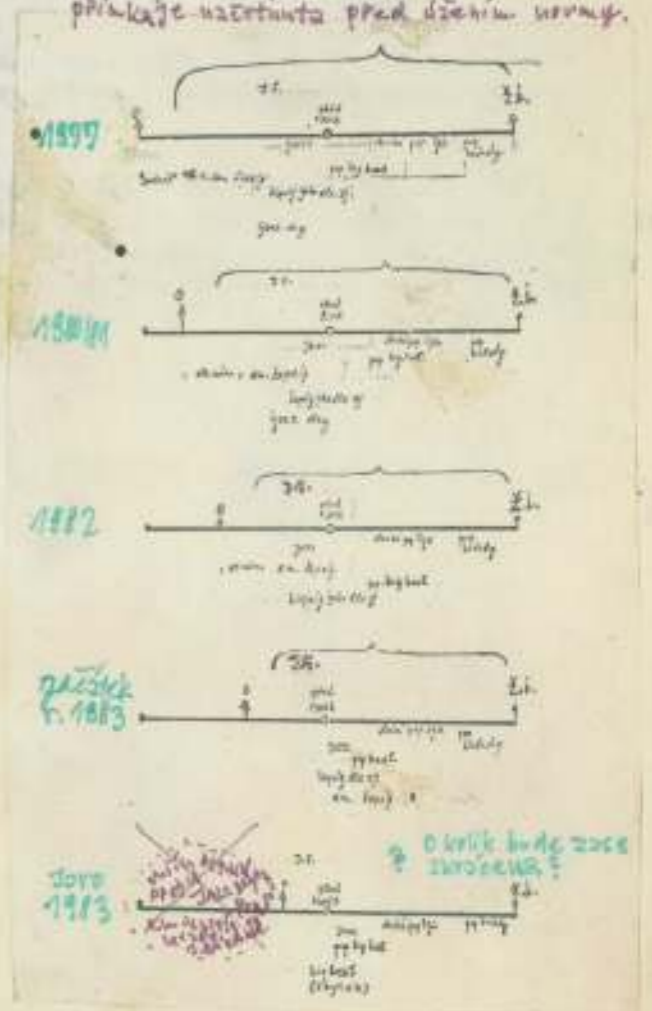
- : 0-důležitá hranice normy, ŽI = žádaný ideál
  - : --- svorka = norma zkrácená
  - : --- = střed, Marek
- přikládám načtená před dčím normy.

Jím podpořit svůj názor, že doba "temna v rocku" již dávno začala. A hlavně to, že čím déle se brání posunu nuly doprava, čím déle se ti, co se v její blízkosti pohybují, dávají, tím větší jsou šance těch co se pohybují dále napravo. Když nic jiného, měl bys usnat že sekce vlastně tvoří jakýsi nárazník a brání posunu, vaše pozornost a tím i produkuje existenci těch, kteří jsou bližší středu a mají odlišný (tobě pravděpodobně bližší) styl práce)

Myslím si, že kdyby to ti co jsou u nuly "zapíchli" vědecky dobrouvolně, byli bychom ještě dál ve směru k ŽI. Co to znamená je patrné z grafu.

Deperučuješ "Maďaraky styl". Rád bych ti tedy pověděl co o něm vím. V r.1981 jsme byli pozváni od maďaraky skupiny Hobo Bluss Band (v té době skupina č.1 - dále HBB) na dvouměsíční turné po Maďarsku. I když z toho byly nakonec kvůli nám jen tři dny, (nemusím se snad rozepisovat proč) tak jsme mluvili s muzikanty i s lidmi kolem Maďarského "big bitu" většinu času z doby našeho pobytu.

Tak abys věděl, co si nevyřvou to nemají HBB byl rok předtím

označován za podzemní kapelu. A podle toho se s nima taky jednalo. Koncerty na periferii, v malých sálech, o nahrávání desek nemohlo být ani řeči. Jejich texty byly zkrátka "vestry" i na Maďarský poměry. A teď se podív, z toho srabu je vytáhli jejich fanoušci. Bombardovali odpovědné organizace žádostmi a protesty proti diskriminaci HBB. Byla to velká kampaň a nakonec se HBB plně zlegalizoval. I když, desku zatím nahrál jen jednu. Důležitý je že HBB nezlevil z toho co dělal předtím.

Zajímavý, co? Veřejný mínění si vydupalo svou kapelu (to je případ i několika dalších kapel např. Beatrix). Petiš je v tom, že v Maďarsku si veřejného mínění všimaj a to je to co tady musíme odpovědné organizace, po těch letech má "taktického" mlčení, teprve naučit. (Jestli je to vůbec možný.) V žádných případech sítěho nedocílíme tím, že budem držet hubu ("takticky") a čekat, že to spadne na ty vedle a ne na nás. S tímhle ty možná budeš souhlasit, ale to ho jak si te napsal to zřejmě není. Howga.

"Komentář"?

Na většinu věcí jsem vlastně odpověděl výše. / mimochodem je ti známo, že nebyť těch, které napadáš (NS), by v Praze setva mohli, před nějakou dobou, zahrát "Ještě jsme se nedohodli, i Třírychlostní Pepiček"?

Dáváš vinu Pražskému výběru za dobu "temna". I když souhlasím, stíra co jsi již o nich napsal dříve, tohle nebaru. Ono je totiž hrozně lákavé, když nás někdo "sere" tak jako oni, hodit na ně vinu za celý současný "přeser". Myslím si, že za to nemůžou. Přišlo by to i bez nich. Všitý MŠK už to odneal před nimaž spíš to bude akce proti všem zbytkům sešmenáňho projevu nekonformního myšlení, a pravděpodobně nejen v "bigbitu".

Taky tvé již druhé (v tomto čísle) příklady se přátelenské ciziny nemohu přijmout bez výhrad.

NDR - Ano, vlasy i kapely tam jsou. Ale za jakou cenu. Jsou to hlámný trouby svých zaměstnavatelů. A pedchytávají-li tam mladé kapely tak podle mého názoru je to spíš proto aby je koupili dřív než něco provedou. Myslím, že to není opravdový zájem o tudle hudbu.

POLSKO - dost blběj příklad v současný době. Bejvávale. Mimochodem Niemen se postavil veřejně za generála, tak je na tom celk em dobře.

MAĎARSKO - to už jsem napsal.

SEER - Tam šv- už dva měsíce zakazují kapely jako na běticím pásmu.

A to i ty o kterých se vyjadřoval pochvalně komsemolský tisk.

BULHARSKO - tam taky něco je?

Snad ti rezumím když říkáš, že neexistuje tlak shora. (Snad tím chceš říct, že jim spousta lidí omlouvá svou neschopnost a prospěchářství, ale tak jako si to napsal to vžit nejde.) To není téma který se dá odbýt několika větama, jako si to učlal ty. Nic si nenamlouvej. Ten tlak je, a pořádný, ale souhlasím s tebou, že by to nemělo být alibi.

Jinak se těším na další
"občastřik" a dík za prostor
k odlišným názorům než máš ty.
Mikoláš.

Mikoláš

